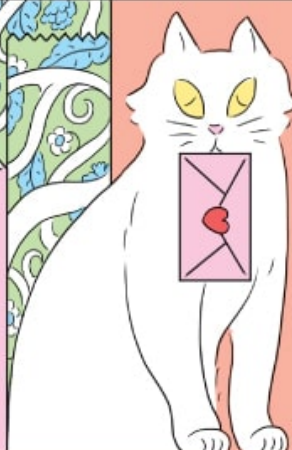

love

letter

TRUYỆN DÀI

AKICHAN DỊCH

aga no atgu ko

Nhà xuất bản
Văn Học

vh **Shine**
BOOKS

I Love Letter - Những Cánh Thư

Tác giả: Asano Atsuko

Người dịch: Akichan

Phát hành: ShineBooks

Nhà xuất bản Văn Học 10/2017

— ★ —

ebook@vctvegroup

Asano Atsuko

Sinh năm 1954 tại Okayama, Nhật Bản và tốt nghiệp Khoa Văn - Đại học Aoyama Gakuin.

Asano Atsuko bắt đầu viết văn khi còn học đại học, chủ yếu tập trung vào mảng sáng tác dành cho thanh thiếu niên, trong đó nổi bật nhất phải kể đến series *Battery* đã mang lại cho bà không ít giải thưởng danh giá của văn học Nhật Bản như giải thưởng Noma, giải thưởng của Hội Văn học Thiếu nhi Nhật Bản. Ngoài ra, bà còn nhận được giải thưởng văn học lãng mạn với tác phẩm *Tamayura*.

Ngoài mảng sáng tác dành cho thiếu nhi, các tác phẩm của Asano cũng khá đa dạng về mặt thể loại: từ các tác phẩm dành cho giới trẻ đến truyện thần kỳ, tiểu thuyết đương đại... Truyện của bà thường xuyên được xuất hiện trên các tạp chí văn học.

ILL (I love letter) là công ty kinh doanh dịch vụ viết thư, cụ thể là trao đổi những bức thư viết tay với những khách hàng có nhu cầu. Theo Muchan - giám đốc công ty - thì “Viết thư cũng có thể coi là một loại hình công việc”.

Theo quy chế hội viên, sau khi nộp chi phí tham gia một năm, hội viên sẽ có thể tự mình viết thư, gửi cho nhân viên của công ty ILL bất cứ khi nào, có thể là hằng ngày, mỗi tuần một lần hay mỗi tháng một lần đều không thành vấn đề.

Nội dung thư có thể là những câu chuyện tưởng tượng, hư cấu. Bên cạnh đó người viết cũng có thể sử dụng bút danh, nhưng quan trọng, người viết phải đảm bảo thông tin về giới tính, địa chỉ phải chính xác và đúng với thực tế.

I love letter

Vừa bước chân ra khỏi sảnh tôi đã cảm nhận được sự chói chang của ánh nắng mặt trời. Ánh nắng đó dường như đang muốn dội thẳng vào tôi.

Có lẽ vì không phải là một chú ốc sên nên tôi không hề bị tan chảy (có phải ốc sên tan chảy dưới ánh nắng mặt trời không nhỉ?). Tuy nhiên tôi vẫn cảm nhận được cảm giác cháy nắng khá rõ rệt.

Vẫn đang còn tháng Tư, sao mặt trời lại chói chang quá vậy?

À quên, vẫn tháng Ba chứ nhỉ hay sang tháng Năm rồi?

Nếu cứ ở mãi trong phòng, bạn sẽ thấy thời tiết, khí hậu, cảnh sắc cây cối có những thay đổi nhanh chóng.

Tôi quần quanh trong những ký ức của bản thân. Ánh nắng này, sự chói chang này sẽ kéo dài đến bao giờ? Tôi biết: Không phải giữa mùa hè hay mùa đông.

Vậy khi nào đây?

“Takehiko... Takehiko... Takechan.”

Mẹ tôi từ trong bếp chạy ra, gọi.

“Con đang làm gì vậy?”

Tôi trợn tròn mắt, thở gấp.

“Dạ, con đang định ra ngoài ạ.”

“Ra ngoài hả? Thế con định đi đâu?”

Tôi ngoảnh đầu lại, cười một cách khó hiểu và nói dối mẹ. Nếu không nói dối, mẹ sẽ liên tục đưa ra hàng loạt những câu hỏi thắc mắc. Kiểu như: Con bị làm sao à? Con đi đâu? Khi nào về? Con có đói không? Có lạnh không? Có nóng không? Sức khỏe của con có sao không? Con bị cảm sao? Con không ăn cơm à hay sẽ ăn cùng Horachan? Đi lại phải cẩn thận, biết chưa?...

Những câu hỏi như vậy, mẹ hỏi tôi thường xuyên, lặp đi lặp lại đến mức không biết từ lúc nào đã trở thành một phần trong cuộc sống của tôi mất rồi.

“Hôm nay con cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, nên đang định đi dạo, mẹ ạ.”

Nếu đã muốn đi dạo, thì tâm trạng tốt xấu gì cũng đều là nói dối cả.

Nếu ánh nắng mặt trời bớt chói chang một chút, không khí trở nên khô hơn một chút thì có lẽ tâm trạng tôi sẽ trở nên tốt thật.

“Thế à, con đi dạo sao?”

Mẹ khẽ gật đầu, trên gương mặt mẹ khoe mắt, khoe miệng hiện rõ niềm vui đến rưng rưng lệ.

Việc tôi ra ngoài khiến mẹ rất vui, có lẽ mẹ đang phân vân không biết lúc này nên khóc hay nên cười. Khuôn mặt mẹ giờ trông rất đáng yêu, nhìn mẹ trẻ ra hẳn vài tuổi. Tôi đã ở lý trong phòng gần nửa năm trời, cửa phòng chắc chỉ mở lúc tôi đi vệ sinh và đi tắm.

Hàng ngày, tôi đều vào nhà tắm làm những công việc vệ sinh cá nhân cơ bản như tắm giặt, gội đầu... Tôi, một thằng con trai 17 tuổi, râu cũng đã mọc và cần cạo rồi. Mắt tôi trông lơ đãng, có cảm giác trống rỗng; đầu tóc thì bù xù, lại hơi có mùi chua; vì những biểu hiện đó, mọi người cho rằng tôi đang có dấu hiệu của một đứa có xu hướng tự kỷ, sống khép kín, trốn tránh cuộc sống và thế giới. Bác Matsuno (chị gái của mẹ tôi) thường bảo tôi mấy câu kiểu như: “Này Takechan, trông cháu chán đời quá đấy, luộm thuộm rồi còn bẩn nữa.” Thỉnh thoảng bác vẫn đến nhà tôi chơi, nên có khi bác bắt gặp tôi ra khỏi phòng. Bác là người rất thẳng tính, không hay để ý, có sao nói vậy.

Tôi biết trong đầu bác luôn đắm chìm những hình ảnh tươi đẹp về cuộc sống, nên những lời nói đó không có ý nghĩa lắm với tôi, cũng chẳng thể làm tôi thay đổi, mà còn tiếp nhận nó như một lời khen, nhất là câu: “Trông cháu chán đời quá đấy, luộm

thuộm rồi còn bán nữa”. Khi nghe bác nói thế, mẹ tôi liền nhúu mày và nói:

“Chị nói vậy là có ý gì? Chị nghĩ Takehiko bán đến vậy á?”

“Ờ, Micchan (tên gọi thân mật ở nhà của mẹ tôi) em tức giận gì sao? Trông nó như vậy không phải thần kinh hơi có vấn đề à? Takechan không phải cứ suốt ngày giam mình trong phòng sao? Nó cũng chẳng chịu mở miệng ra nói chuyện nữa.”

Mẹ tôi rưng rưng nước mắt, liếc nhìn người bác đang mím chặt môi, yên lặng. Có lẽ vì vậy mà từ sau lần đó, bác tôi không còn đến nhà tôi chơi nữa.

Cạch.

Trong lúc tôi đang định đóng cửa, mẹ khẽ cất tiếng hỏi:

“Con không mang tiền theo sao?”

Tôi đã nghe đâu đó có một câu kiểu như “có tiền hay không có tiền đều có thể trở thành bước ngoặt liên quan đến sự sống còn của bạn”.

“Không cần đâu ạ, con chỉ đi dạo thôi mà.”

“Vậy à, đến cả tiền mua nước uống cũng không cần hả?”

Tôi đóng cửa và đi ra ngoài.

Ngôi nhà tôi đang sống thuộc khu dân cư được xây trên một vùng đất cao, vậy nên cứ ra khỏi cổng sẽ thấy ngay con dốc. Tôi hướng về phía thị trấn, vừa xuống dốc vừa bước đi những bước uốn lượn chậm rãi. Những cơn gió nhẹ nhàng thổi từ trên dốc xuống rồi ẩn mình vào bầu trời xanh bao la. Thật sự là rất hiếm để có thể bắt gặp những cơn gió từ trên cao thổi tới như vậy.

Con đường nhựa như đang chơi đùa với ánh nắng lấp lánh được tạo ra từ những chiếc vỏ sò đan xen, hòa trộn với nhau.

Biển phía xa thật bao la rộng lớn.

Một năm trước, khi tôi còn học cấp ba, khung cảnh nơi đây thật sự rất gần gũi thân quen (có lẽ lâu lắm rồi, bởi cho đến bây giờ tôi chẳng còn nhớ nổi chính xác là bao nhiêu tháng đã trôi qua), thế mà ngay lúc này đây có cái gì đó rất xa lạ, mới mẻ. Tôi

xuông dốc với những bước đi không quá vội vàng cũng không quá chậm chạp. Gió thổi như nô đùa với tóc mái của tôi.

Sau khi xuống dốc và rẽ phải ngay chỗ ngã tư, tôi thấy quán cà phê Catteleya đang được xây dựng trong hẻm nhỏ gần cửa hàng hoa và cửa hàng kim loại quý.

Theo ý hiểu của tôi, tên gọi của quán ám chỉ một quán cà phê nhỏ, cũ kỹ và hơi nhếch nhác. Dạo gần đây không còn quán nào lấy tên là Catteleya cả. Tuy nhiên cà phê ở đây thì rất ngon, không phải vì tôi có sở thích đặc biệt với cà phê, tôi chỉ hứng thú với trà sữa, loại trà kết hợp giữa trà đen pha thêm nhiều sữa. Thế nhưng tôi lại thích cà phê của Catteleya.

Âm thanh từ chiếc chuông được gắn vào cửa vang lên khi tôi chạm tay mở cánh cửa được làm từ gỗ cũ.

“Takechan...”

Tiếng gọi đó vang vọng lần át cả chuông cửa. Đó là Muchan đang ngồi trong góc quán ngay gần chậu cây cảnh, vừa gọi vừa giơ tay vẫy tôi.

“Takechan, ở đây, ở đây.”

Tôi không thích và thiết nghĩ không cần thiết phải gọi to làm gì, những hành động của Muchan như vậy cũng đủ khiến tôi nhận ra rồi. Cả quán chỉ có một người khách đang ngồi ở chỗ quầy thanh toán. Đó là một người đàn ông mặc complet, tầm 50 tuổi đang chăm chú đọc báo - có lẽ tờ báo nói về đua ngựa - mà chẳng thèm bận tâm đến tiếng oang oang cũng như những hành động của Muchan.

“Tuyệt quá, cuối cùng cậu cũng đến rồi.”

Tôi từ từ ngồi xuống, Muchan thì cười rất thỏa mãn. Nổi bật lên trên gương mặt tròn trĩnh nhỏ nhắn ấy là mái tóc màu trà giống lông thỏ cùng đôi mắt tròn xoe, tuy dáng người hơi thấp (người trưởng thành thường có chiều cao là 157 cm song tôi không nghĩ Muchan cao được 150 cm). Đã gần 30 tuổi nhưng trông Muchan chỉ như học sinh cấp hai phát triển sớm hoặc như học sinh cấp ba chậm phát triển.

Muchan là em gái kém mẹ tôi một tuổi, tức là dì của tôi nhưng chẳng mấy khi tôi gọi Muchan bằng dì. Nếu có gọi, cũng chỉ là những khi trêu đùa; còn bình thường tôi hay gọi là Muchan. Tên thật của Muchan là Naha Mutsumi, hiện vẫn còn độc thân.

Cứ mỗi khi trở thành đề tài nói chuyện của Muchan, mẹ tôi luôn tỏ ra buồn chán. Khuôn mặt bác Matsuno cũng khó chịu. Với những người chị có đứa em gái không có công ăn việc làm ổn định, lập gia đình cũng không, rồi lúc nào cũng nói về những thứ kỳ quái khác thường thì có vẻ khá đau đầu, và nếu có một thằng con trai suốt ngày giam mình trong nhà tự kỷ, không tiếp xúc với xã hội bên ngoài thì càng đau đầu hơn nữa.

“Tôi gọi cậu đến đây là vì muốn mời cậu uống cà phê của quán Cattleya này đây.”

Tôi cố gắng đáp lại sao cho không bị coi là cộc lốc, lỗ mãng. Thật sự tôi rất muốn ôm chặt Muchan, cười và nói: “Muchan, lâu lắm rồi mới gặp” nhưng lại không thể. Tôi, một thằng con trai 17 tuổi nhưng lại không đủ can đảm làm những điều mình nghĩ và mong muốn.

Tôi rất thích Muchan. Một cảm giác gần như là ngưỡng mộ, tựa hồ tình yêu dành cho mẹ mình vậy. Ngay từ khi còn nhỏ, mỗi lần nhìn thấy Muchan là tôi lại hồi hộp, tim đập thình thịch và bây giờ vẫn vậy. Lúc này tim tôi cũng rung lên từng nhịp khi nhìn thấy nét mặt tươi cười của Muchan. Không phải vì Muchan là phụ nữ, cũng không phải vì Muchan là dì của tôi, tất nhiên càng không phải vì Muchan là bạn thân... Thật sự tôi không hiểu tại sao. Đồ uống gọi từ trước được phục vụ mang đến - cà phê rót trong hai chiếc cốc màu trắng.

Ôi thật sự rất thơm, ngửi mùi cà phê đó tôi tự nhiên cảm thấy việc ra ngoài không hẳn là không tốt.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Tôi thử hỏi nhằm tiếp tục câu chuyện một cách tự nhiên nhất có thể, không dám nghĩ việc Muchan lôi tôi ra khỏi nhà rồi đến đây là vì được mẹ tôi nhờ. Chỉ là có chút chệch ra khỏi quy luật

thông thường, chứ tôi không nghĩ mình rơi vào thế buộc phải làm điều gì đó.

“Takechan, cậu thích viết thư đúng không?”

“Dạ?”

“Viết thư... Dùng tay viết chữ vào giấy ý. Sử dụng giấy viết thư và phong bì thư, sau đó dán tem và cho vào hòm thư.”

“Tôi hiểu mà, Muchan không cần phải giải thích chi tiết quá vậy đâu.”

“Cậu thích những bức thư mà. Không phải ngày xưa cậu từng viết thư cho tôi sao?”

“Ngày xưa? Việc đó khi nào nhỉ?”

Tôi cau mày nhưng không phải vì cảm thấy khó chịu. Muchan đã ghi nhớ giúp tôi.

Ngày xưa lúc tầm 7, 8 tuổi tôi rất chăm chỉ viết thư. Và hầu như những bức thư của tôi đều được gửi tới cho Muchan. Ngày đó, Muchan còn là sinh viên trường đại học nữ sinh quốc lập danh tiếng và lúc nào cũng trau chuốt cẩn thận trả lời những bức thư phiền phức của tôi. Điều đó khiến tôi rất vui, vui đến không thể nào diễn tả được và cho đến nay tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

Một thời gian sau Muchan tự ý bỏ học và gần như biến mất tạm thời (Gia đình đã tìm kiếm nhưng chỉ nhận được bức thư với nội dung là khi nào thích hợp sẽ trở về. Có thể Muchan đang ở Maroc, Dominica hoặc ở suối nước nóng bên đường). Và năm năm sau khi Muchan trở về tôi đã trở thành thiếu niên mười mấy tuổi rồi. Cho dù tôi thích Muchan nhiều thế nào đi nữa thì ở tuổi đó, tôi cũng không thể hồn nhiên vô tư viết thư cho Muchan được nữa.

“Này, khi người mà cậu vẫn thường xuyên viết thư cho đột nhiên mất liên lạc, không có tin tức gì thì cậu nghĩ vì sao lại như vậy?”

Muchan ưỡn người về phía trước.

“À thì, nhiều mà, chắc có nhiều lý do ạ.”

“Ví dụ...”

“Ví dụ... Thì trước tiên có thể chia làm hai trường hợp: thứ nhất là có thể người đó tự nhiên không muốn viết thư nữa. Tóm lại chắc người đó không còn thích viết thư, không có hứng thú với đối phương hoặc thấy rằng không nên viết thư nữa.”

Tôi liếc nhìn Muchan.

“Cũng có thể người ta muốn đi du lịch đâu đó.”

“Phù... phù... Thế còn cái thứ hai...?”

Muchan giơ hai ngón tay lên, hào hứng lắng nghe tôi nói.

“Thứ hai là có lẽ do người đó bị bệnh, hoặc bị thương nên dù muốn viết cũng không thể cầm bút viết được, không thể cầm nắm được những thứ dùng để viết.”

“Bị giam cầm, bị bắt thì sao?”

“Hả?”

“Giả sử người đó bị nhốt vào một căn phòng ở đâu đó thì cũng không viết được thư mà. Cho dù có thể viết, cũng không gửi đi được.”

“Vâng, có thể là như vậy... Cũng có thể người đó đã chết vì đối với người chết thì việc viết thư đương nhiên là không thể.”

“Người chết ư? Ừ, vậy cũng đúng. Liệu có phải người đó bị giết không? Mà nếu có liên quan đến việc giết người thì có lẽ sẽ rắc rối đấy.”

“Hả? Giết người?”

Tôi há hốc mồm, lỗ mũi phồng lên khiến mùi cà phê đậm đặc nồng nặc xộc vào trong.

“Đúng là không thể phủ nhận có khả năng rằng người đó bị giết. Mà người chết thì không thể nói chuyện, nên có thể nói là sẽ không thể nào viết thư cho họ được.”

“Ghét thế, Muchan đừng nói kiểu thành ngữ như vậy.”

“Ừ.”

“Mà chúng ta đang nói chuyện gì nhỉ? Tại sao lại có sự liên kết giữa những bức thư và kẻ giết người? Tóm lại Muchan gọi tôi ra đây để làm gì?”

“Á...”

“Gì vậy?”

“Cách nói chuyện của cậu bây giờ giống chị tôi quá đấy.”

Muchan chọc móng tay được sơn màu hồng vào tôi, móng tay đó giống như đầu nhọn của một con dao vậy.

Tôi rất nhạy cảm với những thứ động chạm vào mình. Cho dù là móng tay, ngón tay, lời nói, tình cảm thì tôi đều có cảm giác hơi ghê sợ.

“Á” - Muchan kêu lên và nắm lấy ngón tay. Nếu so với tiếng kêu “Á...” lúc trước thì có vẻ yếu hơn. Đôi môi khẽ cử động chắc định xin lỗi, trong khi đó tôi vẫn nhâm nhi cốc cà phê của mình.

“Muchan giải thích đi chứ.”

Tôi cố tình nói bằng giọng điệu cụt ngủn. Tôi không cần Muchan phải xin lỗi bởi Muchan cũng có làm việc gì đáng phải xin lỗi tôi đâu. Nhưng Muchan chỉ hướng ngón tay về phía tôi. Con người, nếu chỉ đơn giản là xin lỗi thì đã có thể khiến mọi chuyện kết thúc ở đó. Thế nhưng thật sự từ sâu trong tim mỗi người khi thấy mình buộc phải xin lỗi thì mọi chuyện lại chẳng kết thúc đơn giản được. Muchan biết điều ấy và không xin lỗi tôi.

“Ừ thì giải thích. Thật ra là cái này...”

Từ trong chiếc ba lô du lịch làm bằng vải (thêu những họa tiết giống như bức tranh mặt đất bằng những sợi chỉ trắng trên nền xanh biếc) Muchan lấy ra cái túi giấy đựng một tập thư, có đến khoảng năm mươi bức thư. Toàn bộ hình như là từ cùng một người, vì phong bì nào cũng giống nhau, đều màu trắng và xếp theo chiều dọc. Có vẻ thư được viết bằng giấy kẻ ô chất lượng cao. Trên đó có ghi gửi đến Naha Mutsumi. Tên của Muchan được viết bằng chữ Hiragana* màu đen, nét chữ khá đẹp. Tôi cảm thấy những chữ đó có nét gì đấy rất thanh cao. Hoặc cũng có thể là vì mực viết và giấy viết là loại chất lượng cao. Địa chỉ ở thành phố bên cạnh.

Tập đoàn Swan 501, kèm theo chữ ILL.

Gửi đến Naha Mutsumi

ILL không biết là gì.

“Tất cả đều là thư.”

“Tôi nhìn là biết mà, chúng đều từ cùng một người phải không?”

Người gửi là Mizumoto Wae, địa chỉ ngay trong thị trấn này, phía tây nhà ga gần trường tư thục tôi từng học. Chính xác là nó gần với tòa nhà lối vào trường tư thục. Tòa nhà có tường ngoài màu trắng đỏ hình như vẫn còn.

“Mizumoto là *Buntsuu aite** của tôi.”

“Hả, *Buntsuu*?”

Trong một thoáng tôi dường như không hiểu được ý nghĩa của từ *Buntsuu* là gì. Mặc dù đó là một từ đơn giản tôi biết nhưng lại thấy không mấy quen thuộc. Mất khoảng hai giây đầu tôi mới có thể liên kết *Buntsuu* với viết thư.

“Mizumoto và tôi đã viết thư cho nhau được gần hai năm rồi, đây là một trong những khách hàng lâu năm. Có vẻ người đó hợp với tôi nên mới tin tưởng như vậy. Nếu không, chỉ cần một lần thử là sẽ không có lần sau.”

Lui tới, thay đổi... Tôi không nghĩ rằng một người nào đó lại có thể lấy thư từ ra làm đề tài nói chuyện. Nói thế nào đi nữa thì nó cũng không giống bình thường.

“Muchan đang nói chuyện gì vậy?”

“Về công việc của tôi.”

“Công việc, Muchan chuyển việc rồi sao?”

“Đúng thế.”

“Vậy bây giờ, Muchan lựa chọn công việc liên quan đến viết thư?”

“Ừ, đúng rồi.”

Ngay từ ngày xưa, Muchan đã không giỏi mấy việc giải thích. Còn tôi lại rất kém khoản nói chuyện thế nào để có thể hiểu được Muchan, nên giữa chừng câu chuyện có vẻ trở nên không mấy suôn sẻ. Cái này là do tính cách chứ không liên quan gì đến năng lực.

“Muchan thích viết thư và giờ đang làm công việc liên quan đến viết thư sao?”

“Ừ, đúng rồi. Ngoài tôi ra, còn có hai nhân viên khác nữa, họ đều làm cả ngày từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều. Công việc khá bận rộn vì là viết thư tay nên sẽ mất nhiều thời gian và công sức. Mỗi bức thư chúng tôi đều phải bàn bạc với khách hàng về cách thức diễn đạt trong thư, hay những vật dụng sử dụng khi viết thư, phong bì thư cũng tùy từng khách hàng mà phải thay đổi cho phù hợp với yêu cầu. Về nội dung cũng làm sao để không quá chìm đắm vào cái “tôi” cá nhân nhưng cũng không được quá đơn giản, bình thường. Vì vậy, nếu chân thành nhưng không có sự quyết đoán mạnh mẽ thì sẽ rất khó khăn. Để trở thành một người viết thư chuyên nghiệp, đương nhiên phải tích lũy cho mình những kinh nghiệm nhất định và để đạt được điều đó sẽ không dễ dàng gì. Nói thế không có nghĩa là công việc này không hề có niềm vui, sự thú vị bởi nếu một công việc không đòi hỏi những phút giây lao động vất vả hoặc bản thân nó không tạo ra niềm vui cho người làm việc thì có lẽ chẳng ai có thể làm nó lâu dài được.”

Muchan thở dài nói, trên gương mặt hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng cũng tràn đầy niềm tin vào công việc mình đang làm.

“Thế à, vậy bây giờ Muchan trở thành giám đốc rồi.”

“Giám đốc?”

“Ừ.”

Muchan đáp khá to, khiến vị khách nam ngồi chỗ quầy thanh toán quay người lại, nhìn về phía chúng tôi nhưng có vẻ cũng không rảnh rang gì để quan tâm. Từng câu nói của Muchan đều được cất lên với giọng to (như để gây sự chú ý với người khác) khiến người xung quanh phải giật mình, nhưng vẫn chẳng mấy ai quan tâm.

“Muchan là giám đốc rồi ư?”

“Đúng đó, tính cả tôi, tổng cộng nhân viên có ba người.”

“Giám đốc của công ty kinh doanh dịch vụ viết thư?”

“Cậu không tin hả?”

“Nêu không phải Muchan nói thì đúng là không thể tin được. Sao Muchan lại thành lập công ty hoạt động trong lĩnh vực như vậy? Cách thức vận hành công ty như thế nào?”

“Ừ đúng là chả có ai nghĩ đến công việc như vậy cả, nhưng số lượng người có nhu cầu viết thư tay trao đổi thay vì thư điện tử hay điện thoại rất nhiều. Chúng tôi sử dụng những dụng cụ dùng để ghi chép và tự mình chấp bút.”

“Thế nhưng những bức thư mang tính cá nhân của người viết lại không được phép. Nhân viên nếu muốn tìm thì bao nhiêu cũng có. Trong trường hợp số lượng thư quá tải, chẳng phải cần tìm thêm người sao?”

“VẬY ĐÓ, NHƯNG VIỆC ẤY KHÔNG HỀ ĐƠN GIẢN. NHƯ NÀY NHÉ, ĐỐI TƯỢNG MUỐN VIẾT THƯ ĐƯỢC CHIA LÀM HAI NHÓM LỚN: THỨ NHẤT LÀ NHỮNG NGƯỜI VIẾT VỀ NHỮNG VIỆC MÀ BẢN THÂN HỌ BIẾT, LOẠI NÀY CHIẾM PHẦN LỚN VÀ TRONG MÔN BÓNG CHÀY THÌ ĐÓ SẼ LÀ NGƯỜI NÉM BÓNG. ĐỐI TƯỢNG THỨ HAI LÀ NHỮNG NGƯỜI MUỐN NGHE CHUYỆN CỦA NGƯỜI KHÁC KỂ LẠI, LOẠI NÀY KHÔNG NHIỀU VÀ ĐƯỢC VÍ NHƯ NGƯỜI BẮT BÓNG.”

“Hừm, hừm...”

“Nếu kết hợp cả người ném bóng và bắt bóng thì không vấn đề gì, nhưng sẽ không duy trì lâu dài được. Cậu có hiểu điều này không?”

“Hiểu.”

“VÌ VẬY VIỆC KẾT HỢP CẢ NGƯỜI NÉM BÓNG VÀ BẮT BÓNG LÀ RẤT HIẾM, THƯỜNG THÌ CHỈ CHỌN NGƯỜI NÉM BÓNG. VÌ TÔI MUỐN HỌ HIỂU ĐƯỢC BẢN THÂN HỌ, MUỐN NÓI CHUYỆN, MUỐN TÂM SỰ, MUỐN HỌ LẮNG NGHE NÊN CHÚNG TÔI SẼ LÀ NGƯỜI BẮT BÓNG, NGƯỜI TIẾP NHẬN. THỈNH THOẢNG CŨNG SẼ QUAY TRỞ LẠI VỊ TRÍ NGƯỜI NÉM BÓNG. DÙ TRÊN PHƯƠNG DIỆN NÀO ĐI NỮA, CÔNG VIỆC TIẾP THEO CŨNG VẪN LÀ PHẢI TRẢ LỜI NGƯỜI NÀO ĐÓ THÔNG QUA NHỮNG BỨC THƯ VIẾT TAY. DO VẬY, PHẢI CÓ KHẢ NĂNG VIẾT LÁCH CŨNG NHƯ KHẢ NĂNG KẾT HỢP.”

“Thế có hướng dẫn gì cụ thể không?”

Muchan lắc đầu khiến mái tóc bồng bênh rung nhẹ.

“Không có đâu. Nếu hướng dẫn thì sẽ không thật, sẽ có cảm giác như lừa dối. Bởi nếu hội viên, khách hàng nói là chúng tôi nói dối thì việc kinh doanh sẽ không phát triển được.”

“Có quy chế hội viên á?”

“Ừ, tạm thời hội viên sẽ đóng phí định kỳ theo năm, mỗi bức thư theo quy định sẽ phải có phần trăm hoa hồng.”

“Vậy chắc cho đến khi trả phí hội viên và tiền hoa hồng thì mới có người muốn viết thư.”

“Có chứ.”

Cách nói chuyện của tôi khiến Muchan há hốc mồm, thái độ có vẻ như đang thách thức gì đấy.

“Viết thư giống như viết nhật ký, nhưng không đơn giản chỉ là ghi chép của bản thân. Nó vừa mang đậm tính cá nhân, vừa giúp ta có được nhận thức về người cùng ta trao đổi thư qua lại. Thậm chí còn giúp ta thấy được nội tâm bên trong của chính mình, và rồi mở lòng với người khác. Những người thích viết thư nhiều đến đáng ngạc nhiên. Chính vì vậy, ILL đã ra đời.”

“Mà ILL là gì vậy?”

“Là tên viết tắt của I Love Letter, tên của công ty tôi. Cậu thấy sao?”

“Sao ư?” Bị hỏi câu đó, không hiểu tại sao tôi lại không biết phải trả lời thế nào. “À, ừm... Mà Muchan hôm nay gọi tôi ra chỉ để thông báo tình hình gần đây thôi sao? Và muốn tôi về nói với mẹ là Muchan khởi nghiệp rồi, hiện đang làm giám đốc của một công ty hả?”

Muchan tròn tròn hai mắt.

“Ồ, nếu cậu nói những điều đó với chị ấy, chị ấy chắc sẽ ngạc nhiên lắm.”

“Tất nhiên rồi.”

Nghĩ đến khuôn mặt ngạc nhiên của mẹ sau khi nghe tôi kể lại mọi chuyện, tôi chợt thấy buồn cười.

“Takechan này, bức thư này tôi đọc rồi.”

Vẻ mặt Muchan bỗng trở nên nghiêm nghị, và đưa tập thư cho tôi với thái độ nghiêm túc.

“Đọc rồi thì làm sao?”

“Ngày mai, tôi muốn cậu đi cùng đến nhà của Mizumoto, được không?”

“Cái gì cơ?”

“Lúc trước tôi đã nói rồi đó. Tôi và Mizumoto đã viết thư cho nhau được hai năm. Cứ hai lần mỗi tháng, vào ngày mùng Năm và Hai mươi, tôi sẽ nhận được thư của Mizumoto, nhưng từ tháng trước đến nay tôi không nhận được nữa...”

“Vì thế mà Muchan vẽ ra câu chuyện vợ vắng lúc này, cho rằng có thể người đó đang bị giam cầm hoặc bị sát hại hả? Đúng là Muchan nghĩ quá nhiều rồi đấy, có thể người ta chán viết thư rồi nên chủ động không viết nữa thì sao?”

“Nhưng mà người đó mới nộp phí hội viên một năm mà, nếu không muốn viết thư vào thời điểm này nữa thì có vẻ không hợp lý cho lắm. Hơn nữa, bức thư gần đây nhất tôi nhận được từ Mizumoto, người đó có viết là; “Từ nay, rất mong bạn giúp đỡ”.”

“Vậy thì có thể do người ta không thích, không hài lòng về thư trả lời của Muchan nên đã quyết định hủy hợp đồng.”

“Nếu đúng là như vậy thì chắc chắn người đó phải liên lạc vì hệ thống sẽ trả lại số tiền phí hội viên của các tháng còn lại. Hơn nữa, chắc sẽ không như vậy vì tôi là một người viết thư chuyên nghiệp cơ mà. Hai năm nay cũng không có ai kêu ca phàn nàn gì về việc không hài lòng với những lá thư trả lời của tôi cả.”

“Muchan có vẻ tự tin quá nhỉ?”

“Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng cảm thấy không yên tâm khi không còn nhận được thư của người đó, chẳng có chút liên lạc nào cả. Mizumoto cũng đã lớn tuổi rồi, vậy nên ngày mai nhất định tôi phải đến nhà xem sao.”

“Làm như vậy không phải là đã vượt ra khỏi phạm trù công việc của Muchan sao, hay đơn thuần chỉ là sự quan tâm xã giao.”

Muchan thở dài lắc đầu.

“Nó nằm trong phạm trù công việc của tôi. Công việc của chúng tôi bao gồm cả việc theo dõi tình hình của hội viên. Nếu đột nhiên không nhận được thư từ họ thì tùy từng trường hợp chúng tôi sẽ phải có giải pháp phù hợp như liên lạc với người thân, hay báo cho cảnh sát ở gần đó. Đối với trường hợp như của Mizumoto thì vì người ấy ở gần nên tôi muốn đến tận nhà xem thế nào, còn nếu ở xa, tôi sẽ gọi điện thoại để xác nhận xem họ có vấn đề gì không.”

“Ừm.”

Tôi thở dài vì cũng không nghĩ là sẽ khen ngợi Muchan.

Câu chuyện của Muchan không có trong từ điển của mẹ tôi, đúng là không ai dám nghĩ đến, nằm ngoài sức tưởng tượng nhưng lại rất thực tế.

Công việc Muchan đang làm chính xác là những gì hiện nay con người đang kiếm tìm, nó như sợi chỉ gắn kết mọi người lại với nhau. Mỗi bức thư chính là một sợi chỉ được Muchan xem xét vô cùng kỹ lưỡng.

“Thế nhưng tại sao Muchan lại rủ tôi đi cùng? Không phải đi một mình cũng được hay sao?”

Thực ra, tôi thấy bản thân đi cùng sẽ có chút phiền phức.

Ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào người khiến tôi có cảm giác tan chảy thực sự và muốn trở về nhà, vui mình trên chiếc giường thân yêu.

Việc ra ngoài đi loanh quanh khá lâu làm tôi thấy mất dần năng lượng.

“Nguyên tắc là khi đến thăm hội viên của công ty thì cần có hai người để kịp thời ứng phó những tình huống khác nhau. Tuy nhiên công ty hiện giờ không đủ người, chỉ có mỗi mình tôi nên tôi muốn nhờ Takechan mà. Đi nha, tôi nhờ đó.”

Muchan chấp hai tay lại tỏ ý nhờ vả.

“Coi như cậu làm nhân viên tạm thời của công ty tôi đi.”

Muchan rất láu cá, cô ấy biết tôi hay mềm lòng trước những lời nhờ vả của mình.

“Như thế cũng được sao, tôi là người ngoài, lẽ ra không được đọc thư chứ?” Tôi cố gắng tranh luận với Muchan.

“Cậu sẽ là nhân viên tạm thời của công ty mà, như vậy thì đâu còn là người ngoài nữa.”

Cuộc tranh luận giữa hai chúng tôi kết thúc nhanh chóng. Tôi đưa mắt nhìn tập thư. Bản thân tôi không hề có tính hiếu kỳ, tò mò với những lá thư của người khác, huống chi đó còn là thư của một người lớn tuổi mình chẳng hề quen biết.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy những bức thư rung rung chuyển động, dường như chúng đang vẫy gọi tôi và nói hãy đọc đi, đọc đi, hãy đọc tôi đi.

Tôi vẫn chìm đắm trong hương vị cà phê. “Tôi sẽ mang về nhà rồi tự đọc.”

Thấy tôi nói vậy, Muchan liền gật đầu, tỏ ra khá nghiêm túc về chuyện này.

Nội dung những bức thư của Mizumoto vừa thú vị vừa có những tình tiết khá bất ngờ, kinh ngạc. Tôi đã đọc chúng một cách rất nghiêm túc và say sưa.

Đọc xong nhìn ra ngoài thì trời đã dần tối.

... (Lược bỏ phần trước)

Đây là lần đầu tiên tôi viết thư cho bạn.

Tên tôi là Mizumoto Wae, hiện đang sinh sống tại thị trấn... Năm nay tôi 72 tuổi, chớp mắt thôi mà giờ đã là bà lão rồi. Thời gian thật sự trôi quá nhanh.

Lý do tôi muốn viết thư cho bạn lần này là vì tôi muốn bạn lắng nghe câu chuyện của mình và cả những tháng ngày mà tôi từng trải qua.

Những điều tôi định sẽ chia sẻ với bạn sau đây ngay cả gia đình và người quen của tôi cũng không biết. Tôi bị bệnh kinh niên lâu năm, khả năng tập trung đang dần dần mất đi. Do đó tôi chỉ có thể kể được từng chút từng chút câu chuyện của mình. Thật sự tôi thấy

rất khổ tâm. Nhớ lại hồi còn trẻ cho dù suốt đêm miệt mài bên bàn viết cũng không vấn đề gì.

Mở đầu bức thư thứ nhất là như vậy.

Qua thời gian, nét bút dần trở nên run run. Trong năm mươi bức thư gần đây, Mizumoto đã lần lượt kể về quá trình trưởng thành, những việc xảy ra trong quá khứ, cuộc sống sinh nhai của bản thân. Bà ấy chính là điển hình của mẫu câu thủ ném bóng trong viết thư mà Muchan từng nói.

Mỗi lần gửi, thư của bà ấy đều dài đến bốn, năm trang giấy (những bức thư với đầy ắp nội dung và dường như việc mất khả năng tập trung không phải là vấn đề) và năm mươi lần thư chính là cái đồng này đây. Số lượng những bức thư khá đồ sộ với rất nhiều nội dung.

Khi còn là nữ sinh mười mấy tuổi, bà ấy từng rơi vào lưới tình với thầy giáo chủ nhiệm và rồi có thai với người đó. Tuy nhiên, vị giáo viên ấy lại không thể vứt bỏ vợ con, khiến Mizumoto rất đau khổ, bà đã khóc rất nhiều khi phải từ bỏ đứa con đó của mình. Sau đấy, bà quyết định lên Tokyo theo đuổi ước mơ làm diễn viên. Ở đây trong lúc đang đau khổ tuyệt vọng nhất, bà tình cờ gặp được một người đàn ông cũng có chung mơ ước trở thành diễn viên giống như mình và lần nữa rơi vào lưới tình cùng người ấy.

Người đàn ông này rất tốt bụng, dễ tính và yêu thương Mizumoto thật lòng. Lượng công việc dần dần nhiều lên và những ngày tháng tươi đẹp hạnh phúc nhất trong cuộc đời đã đến với Mizumoto. Thế nhưng thật không may vào một đêm nọ người đàn ông ấy đã bị một chiếc xe tải đâm vào do người lái điều khiển xe trong tình trạng ngủ gật, vậy là người ấy đã không thể trở về với Mizumoto được nữa. Sau đám tang Mizumoto mới phát hiện ra mình đã mang thai.

Bà nghĩ mình không thể chết được, dù không thể ở bên cạnh người ấy được nữa nhưng sinh linh bé nhỏ trong bụng chính là sợi dây gắn kết bà với người ấy. Đứa bé này chính là bằng chứng, là động lực, là niềm tin của bà khi nghĩ rằng người ấy vẫn còn sống.

Dù sao đi chăng nữa, nếu là tôi, tôi sẽ không thể nào sinh hạ và nuôi dạy đứa bé đó được, thế nhưng ở đây một lần nữa tôi lại cảm nhận được sức mạnh của người mẹ, cũng như sức mạnh tình yêu của bà dành cho người đàn ông ấy.

Để bảo vệ đứa trẻ, mình sẽ phải làm gì đây? Điều này khiến tôi bị lung lay trước quyết định đó.

Và tôi đã chấp nhận kết hôn với Mizumoto. Mizumoto là khách hàng thường xuyên của quán bar nhỏ, nơi tôi từng làm việc vì muốn kiếm tiền trang trải cuộc sống. Ông ấy là một nhà tư sản cỡ bự, đã từng ly hôn hai lần, giờ lại say đắm tôi nên tôi đã theo đuổi cuộc hôn nhân mặn nồng này. Tôi chấp nhận lời cầu hôn của Mizumoto, những mong đứa trẻ sẽ được nuôi dưỡng và có một cuộc sống ổn định.

Qua năm sau, tôi sinh hạ một cô công chúa, đứa bé chính là con gái của người ấy, thế nhưng Mizumoto dường như vẫn tin đó là con mình.

Sau đây, cuộc sống hôn nhân của tôi bắt đầu trải qua nhiều sóng gió, đau khổ và ngày càng trở nên bi thảm. Chồng tôi là một người bạo lực, thường hay quậy phá mỗi khi ông ấy say rượu. Chính vì bạo lực nên việc bị tôi lừa dối đã khiến ông ấy trở nên rất đáng sợ, nó trở thành nỗi niềm cay đắng của một gia đình vốn không có tình yêu...

Bức tranh khắc họa những ngày tháng đau khổ, bất hạnh của tôi được tái hiện lại thông qua những bức thư này.

Tôi đã quyết định giết Mizumoto vì tôi cảm thấy mình không thể chịu đựng hơn được nữa. Quyết tâm đó trỗi dậy khi tôi đã ngoài 60 tuổi, và thật sự nếu tôi đưa ra quyết định này sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không đến mức như vậy. Vì quả thật, tôi đang mang một món nợ ân tình.

Thế nhưng giờ đã đến giới hạn mà tôi không thể chịu đựng được nữa rồi.

Mutsumi này, tôi đã sát hại Mizumoto, vì nếu tôi không giết ông ấy thì một ngày nào đó ông ý cũng giết tôi mà thôi.

Đây chính là nội dung của bức thư cuối cùng.

Thắp nhang xong chúng tôi được đưa đến một phòng tiếp khách nhỏ. Một phụ nữ trung niên mang cà phê đến cho chúng tôi, đó là cà phê hòa tan.

“Vậy ra cô chính là người vẫn thường hay viết thư qua lại với mẹ tôi sao?”

Người con gái với khuôn mặt tròn phúc hậu ấy là Akagi Kiyoka, con gái lớn của Mizumoto. Đây cũng chính là đứa con gái vận mệnh của bà năm đó.

“Mẹ tôi lúc nào cũng nóng lòng chờ đợi những bức thư của cô. Mỗi khi nhận được thư là mẹ lập tức trốn vào trong phòng để đọc.”

“Có lần tôi nói với mẹ là để tôi đọc cho thì mẹ liền từ chối, mẹ nói điều đó tuyệt đối không được bởi vì đây là những bức thư của mẹ. Mẹ có vẻ rất hào hứng, vui vẻ khi nhận được thư. Có lẽ những bức thư bà nhận được khá thú vị, Naha nhỉ?”

“À vâng, cũng có thể là như vậy. Tôi thành thật xin lỗi vì không biết Mizumoto mất nên đã không đến dự lễ tang.”

Muchan cúi đầu và gập sâu người xin lỗi.

Cô nữ sinh đại học đang trong giai đoạn tìm việc làm mặc bộ vest màu xanh đậm với mái tóc được cột lên (mái tóc mới được nhuộm lại thành màu đen), gương mặt hầu như không có vẻ gì là trang điểm, đeo cặp kính gọng đen nói:

“Không sao đâu, di nguyện của mẹ tôi là chỉ làm tang lễ trong nội bộ gia đình, vậy nên người ngoài hầu như không ai biết. Thế nhưng nếu người vẫn thường viết thư cho mẹ tôi đến được thì mẹ tôi nhất định sẽ rất vui. Mẹ tôi còn một tâm niệm nữa là có thể đặt toàn bộ những lá thư cô viết cho mẹ tôi vào một tráp niệm rồi hỏa táng cùng mẹ. Mẹ đã rất mong muốn điều này.”

Tôi và Muchan khẽ liếc nhìn nhau.

“Cho tôi hỏi chút, Mizumoto ra đi đột ngột vậy sao?” Muchan gượng hỏi.

“Không hẳn, mẹ tôi đã nằm giường suốt một tuần liền, tim của bà luôn trong tình trạng không tốt, bản thân mẹ dường như cũng cảm nhận được rằng mình không còn nhiều thời gian. Giờ

mẹ có thể đến với tôi được rồi. Ở nơi đó tôi sẽ lại là vợ chồng, mẹ cười nói với tôi như vậy. Tôi nghĩ đó là linh cảm của mẹ. Nhìn từ góc độ của con cái, bọn tôi thấy bố mẹ là một cặp vợ chồng rất hạnh phúc và yêu thương lẫn nhau.”

Một lần nữa tôi lại quay sang nhìn Muchan.

“VẬY à, mối quan hệ vợ chồng của bố mẹ cô rất tốt sao?”

“Đúng vậy, rất tốt. Mẹ tôi là con gái của chủ nhà, bố tôi là con nuôi nhưng quan hệ của họ rất tốt. Đi đâu hai người cũng đi cùng với nhau. Một cặp vợ chồng như vậy thật đáng ghen tỵ phải không? Ngay cả em gái tôi cũng thường hay nói vậy. Sau khi bố tôi qua đời vì bệnh xuất huyết não, mẹ tôi đã suy sụp suốt một thời gian dài. Mẹ rất ít khi ra ngoài, do đó thời gian rảnh rỗi là bà viết thư cho Naha. Tôi nghĩ đây là niềm vui của mẹ. Những bức thư mẹ viết, tôi cũng muốn đọc thử nhưng mẹ không đồng ý. Chắc chắn trong những bức thư đó có nội dung viết về bố mà mẹ không muốn cho tôi biết. Không phải tôi tự ý đọc nhưng nếu đó là di nguyện của mẹ tôi thì sao?”

“Điều này không thể được.”

Muchan kiên quyết từ chối.

“Theo nguyên tắc nếu không có sự đồng ý của chính chủ nhân bức thư thì những người ngoài không phải nhân viên của công ty đều không được phép xem. Khi trở thành hội viên của công ty chúng tôi, Mizumoto có trình bày nguyện vọng là sau khi hợp đồng chấm dứt, hãy đốt bỏ toàn bộ những bức thư của bà.”

Muchan nói với giọng điệu mang tính nghiệp vụ. Sao Muchan cũng có thể nói ra những lời như vậy nhỉ?

“Thế à, ra là vậy. Đó là những bức thư cá nhân riêng tư và có lẽ chính mẹ tôi cũng không muốn cho con mình đọc.”

Khuôn mặt phúc hậu của Akagi khẽ nở nụ cười. “Dù thế nào đi nữa, nó cũng khá thú vị nhỉ, câu lạc bộ viết thư với những quy chế dành cho hội viên ấy.”

“À đây là tài liệu phía bên chúng tôi chuẩn bị. Nếu được và có thời gian, cô hãy xem qua nhé.”

Muchan lấy ra một phong bì thư màu xanh nhạt và khẽ cúi đầu.

“Lần này chúng tôi đến đây khá đường đột, vì vậy rất xin lỗi và mong gia đình bỏ qua cho. Về việc trả lại phí hội viên mà Mizumoto đã nộp, phía chúng tôi xin phép liên lạc lại sau. Một lần nữa chúng tôi xin mạn phép được thắp nén nhang cho Mizumoto.”

“Dạ hai người chu đáo quá, tôi xin chân thành cảm ơn.”

Akagi khẽ cúi đầu, đúng lúc đó thanh âm của chiếc khóa cửa rung lên, một cô bé đang đứng liếc nhìn trộm. Cô bé đó có lẽ trạc tuổi tôi.

“Mẹ ơi, khoan đã...” Nó gọi Akagi.

“Đứa trẻ này thật không có phép tắc gì cả.” Akagi nói.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi giờ đã không còn bí mật nữa do cánh cửa phòng bị mở. Akagi liền đi đóng cửa, rồi quay lại ngồi trước mặt chúng tôi, tay cầm phong bì thư. Phong bì Mizumoto dùng để viết thư là loại màu trắng có chất lượng rất tốt.

“Đây chắc là bức thư mà con gái tôi đã giữ. Hôm trước khi mẹ tôi mất, có lẽ nó đã quên mất việc được nhờ bỏ giúp vào hòm thư. Đứa trẻ đó là con tôi và cũng là cháu ngoại của mẹ. Khi tình trạng sức khỏe của mẹ tôi chuyển biến xấu, nó đã luôn túc trực cạnh bên chăm sóc bà. Vì vậy sự ra đi của bà là một cú sốc rất lớn dành cho nó, có lẽ vì thế nó đã quên mất bức thư kia. Đúng là không thể nào khác được.”

Gửi Naha Mutsumi

Tên của Muchan được viết bằng mực đen.

“Xin hãy mang những bức thư tới nhà tôi, đây là lá thư cuối cùng của mẹ nên tôi muốn đốt chúng cùng với những thứ khác. Trăm sự nhờ cô.”

Mắt của Akagi nhắm lại.

Tôi và Muchan cùng cúi đầu.

“Toàn bộ đều là nói dối sao?” Trên đường trở về, tôi đã hỏi Muchan như vậy.

“Ồ, thế nào nhỉ, đúng là... phần lớn đều là chuyện hư cấu.”

Muchan vừa lái chiếc ô tô màu trắng vừa nhún vai. Tôi ngồi ghế bên cạnh, phóng tầm mắt qua tấm kính chắn gió nhìn ra bầu trời.

“Mizumoto có lẽ đã có một cuộc sống khá tốt và bình lặng. Khác hoàn toàn nội dung được viết trong những bức thư kia.”

“Ừ...”

“Con gái của chủ nhà, con nuôi, cặp vợ chồng hạnh phúc, cuộc sống ổn định, đứa cháu lúc nào cũng lo lắng cho bà, được gia đình quan tâm, chăm sóc cho tới khi nhắm mắt xuôi tay... Đúng là một cuộc sống đáng mơ ước.”

“Ừ.”

“Không phải quá xa hoa nhưng cuộc sống đó cũng khiến nhiều người phải ghen tỵ. Một cuộc đời hạnh phúc toàn diện.”

“Ừ.”

“Vậy tại sao bà ấy lại viết những bức thư có nội dung như vậy nhỉ?”

Những bức thư tràn ngập sự đau buồn và ý tưởng giết chóc.

“Tôi cũng không hiểu.”

Muchan bắt chột phanh gấp vì đèn tín hiệu giao thông chuyển sang đỏ.

“Có lẽ nào bà ấy cảm thấy nhàm chán, mệt mỏi?”

“Nhàm chán, mệt mỏi á?”

“Nhàm chán với một cuộc sống bình lặng, hạnh phúc hay sao?”

“Liệu có thể như vậy không?”

Như vậy sao. Trong con người của Mizumoto thật sự đang che giấu điều gì đó về việc không cảm thấy thoải mái với một cuộc sống yên bình sao?

Không, chẳng phải tôi rất mong muốn một cuộc sống như vậy ư?

“Vậy thì vì lý do gì? Tôi thật sự không hiểu nhưng có lẽ chính những điều này đã tạo nên sự thú vị của những bức thư. Mizumoto cũng đã không còn nữa nên tôi chẳng thể nào tìm ra câu trả lời cho thắc mắc của mình. Thế nhưng không hiểu sao Akagi cũng đăng ký, chẳng nhẽ cô gái ấy cũng muốn thử hay sao?”

“Muchan...”

“Gì cơ?”

“Bức thư đó tôi đọc được không?”

Bức thư cuối cùng của Mizumoto, bức thư mà bà ấy viết khi ở trên giường bệnh Mizumoto viết gì vậy? Tại sao lại viết về những ngày sau khi đã sát hại chồng mình.

“Được.” Muchan đồng ý rất nhanh.

“Nói gì chứ, Takechan cũng là nhân viên của công ty mà, nên không có vấn đề gì.”

“Nhân viên tạm thời cũng được à?”

Tôi vừa cười vừa lấy phong bì ra.

Nụ cười lập tức biến mất.

Má tôi cứng nhắc.

Tôi mở phong bì thư một cách cẩn thận.

Mã số vẫn còn nguyên màu đỏ.

Một con chim én bay ngang qua ngay trước kính chắn gió.

Tạm biệt mẹ

Tôi định sẽ giết mẹ.

Bức thư bắt đầu như vậy đây.

Tôi định sẽ giết mẹ vì chỉ có làm như vậy tôi mới không bị mẹ giết thôi.

Bức thư được viết bằng loại giấy có ô chữ chuyên để viết chữ Nhật, không phải giấy viết thư bình thường.

Rất lâu rồi tôi mới được cầm trong tay loại giấy này. Nó khiến tôi nhớ lại thời còn học tiểu học. Từng ô chữ được lấp đầy bằng những con chữ tròn trịa, ngay ngắn và đẹp đẽ - những con chữ có lẽ được viết bằng bút chì 2B.

Loại giấy có ô chữ như vậy đúng là rất hợp sử dụng bút chì loại đen đậm để viết.

Tôi định sẽ giết mẹ vì chỉ có làm như vậy tôi mới không bị mẹ giết thôi. Mẹ đã giết bố rồi, tiếp theo sẽ đến lượt tôi.

“Cậu thấy sao?”

Muchan liếc nhìn tôi. Đôi mắt mở to, không hề chớp một cái.

“Thấy sao á, chẳng phải bây giờ mới chỉ bắt đầu đọc hay sao?”

Tôi quay người đi, tránh ánh mắt của Muchan.

“Thế à, vậy cậu đọc nhanh đi.”

Muchan tặc lưỡi, hành động mà tôi hoàn toàn không thể nghĩ đó là của một người phụ nữ 30 tuổi, giám đốc một công ty do bản thân tự khởi nghiệp.

“30 tuổi, khởi nghiệp bằng việc mở công ty và trở thành giám đốc.”

Nếu thử tìm kiếm với ba từ khóa như vậy sẽ có thể thấy được mẫu người trưởng thành như thế nào. Thành thật mà nói, chính tôi cũng không tưởng tượng được nhưng tối thiểu sẽ không có chuyện đó là một phụ nữ với gương mặt trẻ con

(Muchan thỉnh thoảng vẫn bị nhầm là học sinh trung học), dáng người thấp bé (nhìn qua chắc chỉ nghĩ Muchan được khoảng một mét rưỡi).

“Mutsumi là một cô gái lập dị, trước giờ đã có chút thay đổi, nhưng luôn kỳ quặc khác người kể từ khi sinh ra. Vì là con út trong nhà nên được cả bố và mẹ rất yêu chiều, song như thế hẳn là không hề tốt.”

Đây là những đánh giá đại khái về Muchan của mẹ.

Nếu đứng từ góc độ của mẹ - một người phụ nữ đã từng học tại một trường đại học quốc lập, sau đó tiếp tục học lên thạc sỹ, trở thành vợ của một nhân viên ngân hàng và đang giảng dạy với tư cách là giảng viên phụ giảng tại trường đại học trước đây mình theo học thì có thể sẽ cảm thấy kỳ quặc, bởi điều đó vượt quá phạm trù lý giải của bà về cô em gái không đơn giản của mình. Cô em gái ấy đã bỏ ngang việc học tập tại trường đại học quốc lập danh tiếng dành cho nữ sinh sau gần một năm theo học để du ngoạn khắp thế giới thay vì chịu ở Nhật. Rồi bất ngờ cô gái ấy trở về và lại bất ngờ biến mất.

Vài năm trước, trong buổi lễ truy điệu ông bà đã có những lời bàn tán xôn xao không hay về Muchan.

“Việc bố mẹ mất sớm chẳng phải một phần cũng vì con bé Mutsumi đó sao?”

Bác Matsuno (chị cả trong gia đình ba chị em gái của mẹ, mẹ tôi là thứ hai) đã nói như vậy lúc đứng bên chỗ bồn rửa trong bếp. Khi đó, tôi vẫn còn nhỏ, mà bản tính của trẻ con thường không thích những chỗ tụ tập đông người, nên tôi đã trốn vào trong bếp, nơi không có mấy ai qua lại. Chính vì vậy tôi đã vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện của hai chị em với nhau.

“Bố mất vì tai nạn, mẹ từ nhỏ đã bị bệnh kinh niên, nhưng sao Mutsumi lại nghĩ chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình?”

Tôi nhớ khi nói ra những điều đó, bác tôi có một cảm giác dễ dàng và thoải mái đến kỳ lạ, bởi bác vốn là người thẳng tính, chuyện gì cũng nói hết cả ra chứ không ngần ngại gì. Tính cách này của bác chính là điểm yếu của tôi. Tuy nhiên vì là một người

thực tế nên đôi với bác ấy những việc như thương cảm, đồng cảm với người khác hầu như là không có.

Về phần mẹ tôi, bà không hẳn ghét Muchan, mà vẫn khá yêu mến, trân trọng người em gái ít tuổi hơn mình. Mẹ vốn giàu tình cảm, hơn nữa tôi luôn có cảm giác những đánh giá, nhận xét của mẹ về Muchan khá tốt. Điều này thể hiện ở việc mẹ đồng ý để Muchan dẫn tôi ra ngoài. Không chỉ vậy, mẹ còn để Muchan giới thiệu công việc cho tôi.

Mẹ cảm thấy vui vì nhờ có Muchan mà tôi đã quay lại con đường đúng đắn. Việc bản thân đang chậm rãi bò ra khỏi cái hố của chính mình khiến tôi cảm nhận được rằng đã đến lúc phải sống một cách thật sự. Thế nhưng bởi vì rất hoan nghênh việc mẹ trở nên dễ tính, thoải mái hơn với Muchan, nên nhất định tôi sẽ không nói điều gì thừa thãi cả. Hơn nữa, đối với công việc mà Muchan giới thiệu, tôi cũng có chút hứng thú.

Chính Muchan đã cho tôi hiểu rằng mối quan hệ giữa người với người cũng có thể tồn tại theo hình thức như vậy.

“Takechan, dậy đi ra ngoài được rồi đó, chẳng phải nên kết thúc việc ngủ đông hay sao?” Đây là câu nói của Muchan khi rủ tôi ra ngoài, những câu rủ rê kiểu như vậy vẫn còn tiếp tục.

“Này, có được không vậy? Cậu sẽ là nhân viên chính thức của công ty chúng tôi. Vì thiếu người nên công ty đang gặp đôi chút khó khăn. Lương hơi thấp nhưng tôi sẽ trả đầy đủ tiền làm thêm ngoài giờ. Ngoài ra sẽ có tiền trợ cấp khi về hưu cho nhân viên và còn được đóng bảo hiểm nữa.”

“Thế à, có vẻ hấp dẫn nhỉ?”

“Hấp dẫn mà, với lại công việc khá thú vị. Nói thật đi, cậu cũng có hứng thú với công việc này đúng không?”

Tôi có hứng thú thật, tuy không phải mãnh liệt đến mức trào dâng cuộn cuộn hay bùng lên sôi sục nhưng nó càng ngày càng trở nên mạnh mẽ từ tận sâu trong tim tôi. Cảm giác này cũng là bằng chứng cho việc tôi đã thức tỉnh khỏi giấc ngủ đông đang dang dở.

Tôi chợt nhận ra không biết bản thân đã tự giam mình trong phòng từ khi nào. Chỉ biết là thời điểm đi ra lễ truy điệu của ông bà thì chắc chắn tôi còn đang đi học.

Quãng thời gian giam mình ở trong phòng, cảm giác về thời gian của tôi dần dần mất đi từng chút một. Khả năng cảm nhận sự trôi đi của thời gian cũng dần dần kém đi.

Thật thoải mái và dễ chịu.

Sợi dây thường trói chặt cơ thể tôi đang từng chút được cởi bỏ và đến khi không còn bị nó ràng buộc nữa, tôi sẽ cảm thấy thoải mái hơn, ngay cả việc thở cũng như tiêu hóa thức ăn đều trở nên đơn giản và dễ dàng. Giấc ngủ vì thế sâu hơn, cơ bắp đang cứng đờ cũng trở nên mềm ra.

“Tại sao, tại sao vậy? Lý do là gì hả Takehiko?”

Khoảng thời gian giam mình trong phòng tôi không còn đến trường nữa. Từ khi không ra khỏi phòng, những lời nói của mẹ cứ văng vẳng trong đầu tôi ngày này qua ngày khác, làm tôi loay hoay tự hỏi tại sao, tại sao cơ chứ.

Tại sao, tại sao tôi cứ thu mình lại như thế?

Mẹ ơi, con xin lỗi.

Bản thân tôi cũng không thể tìm ra câu trả lời.

Đó là một vấn đề nan giải trong số những vấn đề nan giải mà không một công thức hóa học hay toán học nào có thể lý giải được.

Chính bản thân người trong cuộc cũng không hiểu được, thì thật tình làm sao có chuyện những người xung quanh có thể hiểu được cơ chứ.

Trường cấp ba nơi tôi từng học không phải là trường chuyên nhưng chí ít cũng thuộc loại trường dự bị đại học, không chỉ vậy trường cũng có tiếng là trường có phong cách, khá tự do. Là trường tư thực gộp cả giáo dục trung học và trung học phổ thông, cách nhà tôi khoảng gần một tiếng đi tàu điện. Tuy nhiên khoảng thời gian gần một tiếng đó tôi không phải đổi tàu.

Tôi chỉ có vài người bạn thân. Không hẳn tôi lúng túng, vụng về trong các mối quan hệ với họ, cũng không hẳn bị vướng vào

những rắc rối ngớ ngẩn, không cần thiết, thất tình hay học tập quá yếu kém.

Vậy thì là gì, vì điều gì? Haizz... Giá mà tôi có thể đưa ra câu trả lời...

Có thể là vì quá vất vả. Nói cho cùng, giá mà tôi có thể tìm ra được.

Sáng hôm đó, tôi mở mắt ra và tự nhủ với mình: “Trời ơi, chịu hết nổi rồi.”

Trời ơi, chịu hết nổi rồi.

Khi nghe thấy chính giọng nói của mình, tôi liền nhận ra rằng mình mệt mỏi đến mức không thể cử động cơ thể một cách linh hoạt, thoải mái được.

Những mệt mỏi tích tụ qua năm tháng giống như đất cát bị dồn đọng, ứ lại ở đáy sông làm cản trở dòng chảy của nước, kiềm chế các cử động của tôi.

Tôi cảm thấy như vậy.

Tại sao vậy? Lý do gì khiến tôi mệt mỏi đến thế?

Quan hệ bạn bè chẳng? Hay tôi không thể tiếp thu được bài giảng? Hoặc vì mất quá nhiều thời gian để đến trường? Takehiko, đó là toàn bộ lý do sao?

Mẹ tôi cứ liên tục lặp đi lặp lại không ngớt những câu hỏi như vậy.

Thật sự, tôi rất xin lỗi mẹ bởi tôi cũng không thể trả lời được.

Chỉ là tôi nghĩ mình có lẽ là đứa dễ cảm thấy mệt mỏi hơn so với người khác. Cơ bản tôi cũng không thích những chỗ tập trung đông người. Từ khi còn học mẫu giáo tôi đã luôn có cảm giác khó chịu, không thoải mái này. Kỳ thực, phải chăng tôi không quen một mình? Tại sao quá nửa ngày tôi phải ở cùng với những đứa trẻ bằng tuổi mình. Cảm giác đó thật phiền phức, khó chịu.

Vì vậy tôi đã giam mình trong phòng. Một mình ngả lưng trên chiếc giường, tôi mất dần cảm giác về thời gian, năm tháng, thời tiết. Tháo sợi dây thừng đó ra, trong tôi thấy có chút khoan

khoái, thỏa mãn với bản thân. Đầu ngón tay có cảm giác âm âm và nghe thấy cả tiếng chảy của máu.

Hình như mùa xuân đến rồi, mùa xuân đến khiến tất cả mọi thứ dường như tan chảy, mềm cả ra.

Tôi nằm trên chiếc giường của mình, hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ. Những ngày tháng như vậy cứ liên tục diễn ra trong suốt nửa năm nay.

“Takechan, dậy đi ra ngoài được rồi đó, chẳng phải cũng nên kết thúc việc ngủ đông hay sao?”

Được Muchan giới thiệu tới làm cho công ty của cô ấy, nên với tôi mùa xuân này sẽ khá thú vị. Chân tay, xương khớp, thậm chí cả đầu tôi cũng đang bắt đầu nhẹ nhàng cử động.

Đây là thời điểm tuyệt vời nhất từ trước đến giờ.

Chẳng phải tình cờ hay sao? Phải chăng Muchan đã rất khôn khéo? Hay vì Muchan lúc nào cũng luôn dõi theo tôi?

Tôi ra khỏi phòng và quyết định sẽ đi làm. Trong đầu chợt nhen lên một ý nghĩ kỳ lạ là sẽ lựa chọn quay lại trường học.

Nơi tôi tới làm việc là ILL, công ty của Muchan. ILL là tên viết tắt của cụm từ I Love Letter.

Cái tên công ty có vẻ hơi mang tính quốc tế nên khá đáng nghi. Chỉ nghe tên thôi cũng đã hiểu được phần nào về nội dung công việc.

ILL là công ty kinh doanh dịch vụ viết thư, cụ thể là trao đổi những bức thư viết tay với những khách hàng có nhu cầu. Theo như Muchan - giám đốc công ty - nói thì “Viết thư cũng có thể coi là một loại hình công việc”.

Theo quy chế hội viên, sau khi nộp chi phí tham gia một năm, hội viên sẽ có thể tự mình viết thư và gửi tới cho nhân viên của công ty ILL bất cứ khi nào, có thể là hàng ngày, tuần một lần hay một tháng một lần đều không thành vấn đề.

Về nội dung, đó có thể là những câu chuyện tưởng tượng, hư cấu; bên cạnh đấy, người viết cũng có thể sử dụng bút danh nhưng có một điều quan trọng là người viết phải đảm bảo thông tin chính xác về giới tính và địa chỉ thực tế.

Ngoài ra sẽ phát sinh thêm chi phí khoảng 500 yên một bức thư bao gồm thuế và tiền tem.

Thời gian hồi âm tùy thuộc từng khu vực, chủ yếu sẽ rơi vào khoảng năm, sáu ngày sau khi ILL nhận được thư, hội viên sẽ nhận được thư trả lời. Tuy nhiên, cũng có những trường hợp thư bị muộn vì các nguyên nhân như tai nạn, thời tiết xấu như bão, tuyết hay các nguyên nhân khác.

Vì cứ một năm lại gia hạn một lần, nên đối với trường hợp hội viên đơn phương dừng việc viết thư mà không có lý do cụ thể thì sẽ không được trả lại phí hội viên đã nộp.

Trường hợp nếu bên công ty ILL nhận được phản hồi không hài lòng, bất mãn về nội dung thư trả lời thì công ty sẽ chịu trách nhiệm hoàn trả phí hội viên. Tuy nhiên nếu phí hội viên đóng một năm đã sử dụng trên sáu tháng sau khi ký hợp đồng thì sẽ không được trả lại.

Trong trường hợp bên ILL muốn hủy hợp đồng, công ty sẽ phải hoàn trả toàn bộ phí cho hội viên.

Về hình thức trả lời thì cơ bản là bằng giấy viết thư thông thường kèm theo phong bì thư, nhưng tùy vào nguyện vọng của hội viên mà cũng có trường hợp sử dụng bưu thiếp và thiệp.

Có những khu vực đặc biệt quy định phải gửi bưu thiếp có ảnh, trong trường hợp đó tiền phí sẽ tăng lên.

Vào những dịp sinh nhật hay Giáng sinh, công ty ILL còn có dịch vụ gửi thiệp chúc mừng đến toàn bộ hội viên của công ty. Đặc biệt là sinh nhật sẽ hơi khác một chút, vì hội viên sẽ được tặng kèm một món quà nho nhỏ.

Đại khái cơ cấu, quy chế của công ty là như vậy, khá thú vị phải không?

Quả thật là có công ty kinh doanh, kiếm tiền bằng việc viết thư tay. Thực sự chỉ có Muchan mới có ý tưởng kinh doanh như vậy.

Nói là công ty nhưng ngoài tôi và Muchan thì chỉ vẻn vẹn có hai nhân viên chính thức khác. Ngoài ra còn có một người phụ

nữ làm part-time một tuần ba ngày ghé qua dọn dẹp và một nhân viên part-time nữa làm việc không cố định.

Công việc rất bận rộn.

Muchan từng nói là nhu cầu viết thư của mọi người khá nhiều và quả đúng như vậy. Hằng ngày, có khoảng trên năm mươi bức thư được gửi đến, bốn người chúng tôi phải chia nhau ra để viết thư trả lời. Mỗi nhân viên một ngày phải chờ nhận năm mươi bức thư, có khi rải rác. Mỗi bức thư trả lời tối thiểu cũng phải dài hai tờ giấy nên nếu cố gắng thì trong khoảng một vài giờ có thể thu xếp được. Tuy nhiên, quan trọng là phải đọc hết toàn bộ những bức thư được gửi đến và đảm bảo chắc chắn việc hồi âm. Nội dung phải nắm được đại khái vì nếu có bỏ sót gì thì làm sao có thể liên lạc với những hội viên ở xa.

Thực sự cũng khá khó.

Thêm nữa, Muchan cũng hơi khoa trương khi nói rằng chúng tôi có một đội quân tinh nhuệ, Saeki và Mitsuoka (tên hai nhân viên nữ của công ty) là những người rất ưu tú, xuất sắc; cách hành văn cũng như chữ viết thì khỏi phải nói. Muchan đã nhìn thấy tố chất và khả năng làm việc chuyên nghiệp của họ, những bức thư họ viết ra chất đồng như núi trong chiếc hộp ở trên bàn. Những bức thư cũng được Muchan kiểm tra lại từng bức, từng bức một.

Sáng nay, khi đến công ty, tôi thấy một người trong đội quân tinh nhuệ là Mitsuoka đang thì thầm to nhỏ chuyện gì đó với Muchan.

“Chào buổi sáng.”

Tôi cất lời chào giám đốc và tiền bối của mình, sau đó đến phòng bếp nhỏ của công ty để pha trà. Việc pha trà và dọn dẹp buổi sáng là công việc của những nhân viên mới. Tôi không hẳn ghét điều này vì bản thân vốn cũng thích pha trà và cà phê. Cái giây phút mùi thơm bốc lên thật sự rất tuyệt vời. Vì nơi làm việc toàn phụ nữ (trừ tôi ra) nên trên tủ bếp có rất nhiều loại để uống, ngoài trà xanh còn có trà ô long, trà đen, trà thảo mộc, cà

phê... Các loại cốc như cốc uông rượu, cốc thủy tinh, cốc uông trà cũng được sắp xếp rất gọn gàng, đẹp mắt trong tủ.

“Takechan pha trà xong rồi thì lại đây chút nhé.”

Muchan gọi tôi. Tôi dừng tay và ngoảnh lại. Muchan và Mitsuoka chẳng cười cợt gì cả. Tôi không muốn qua đó với sự bất mãn nhưng biểu hiện cũng khá khó chịu khi không biết có chuyện gì xảy ra.

“Cậu hãy thử đọc bức thư này đi.”

Muchan đưa cho tôi một bức thư được viết bằng giấy có kẻ ô chuyên dùng để viết chữ Nhật.

“Ờ, cái này là thư á?”

“Ừ, đây là thư Nobue nhận được, cậu đợi chút.”

Rất hiếm khi Muchan nói chuyện kiểu úp úp mở mở như vậy. Nobue là tên của Mitsuoka.

Họ tên đầy đủ của người này là Mitsuoka Nobue - một bà mẹ đơn thân khoảng 30 tuổi, đã ly hôn từ hai năm trước, hiện đang chăm sóc hai đứa con. Nét mặt dịu dàng, phúc hậu, chữ viết rất đẹp. Không phải đơn giản chỉ là khéo tay hay nét chữ dễ nhìn mà thực sự rất đẹp, rất hoàn mỹ. Được tận mắt nhìn nét chữ của Mitsuoka khiến tôi khá ấn tượng. Tuy là chữ viết tay nhưng nó đẹp đến mức khiến người khác phải nhìn ngắm một cách say sưa.

Tôi cứ đứng sững ở đó, mắt chăm chăm nhìn vào bức thư.

Tôi có ý định sẽ giết mẹ.

Lý do vì chỉ có làm như vậy tôi mới không bị mẹ giết thôi. Mẹ đã giết bố rồi, vậy nên lần này sẽ đến lượt tôi.

Mẹ tôi lúc nào cũng say xỉn.

Bà cũng đã giết bố tôi trong tình trạng đang say xỉn.

Bà đã làm hỏng phanh ô tô của bố.

Mitsuoka, nếu mẹ bị ngã cầu thang thì sao nhỉ?

Lần sau tôi lại viết tiếp nhé, tạm biệt.

Matsuo Ryusuke

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Muchan.

“Cậu thấy sao?”

Muchan ngồi xuống ghế, khoanh tay lại. Chiếc áo phong màu vàng hơi sặc sỡ làm tôi thấy chói mắt. Trên áo có logo chữ X-girl hơi chéo chéo. Đúng thật là màu mè, hoa hòe hoa sói.

“Đây là thư của một đứa trẻ, đúng không nhỉ?”

“Đúng rồi, đứa trẻ đó tên là Matsuo Ryusuke, 8 tuổi, học lớp ba.”

Muchan thu dọn, sắp xếp lại giấy tờ đang lung tung, lộn xộn trên bàn. Muchan cũng đã xác nhận thông tin đó với Mitsuoka.

“Đứa trẻ 8 tuổi cũng được trở thành hội viên sao?”

“Đúng rồi, công ty có số ít hội viên là học sinh tiểu học. Hội viên lớn tuổi nhất là một phụ nữ 92 tuổi.”

“Hội viên của công ty phong phú, thuộc nhiều đối tượng khác nhau vậy sao?”

“Ừ, thế nên mới có những bức thư như thế này.”

Muchan gật đầu. Thái độ hôm nay có gì đó như đang đùa giỡn.

“Cậu nghĩ sao?”

“Cái này nếu là do một đứa trẻ 8 tuổi viết thì tôi nghĩ đó là thật.”

“Thực là nó định sẽ giết mẹ nó á?”

“Cũng có thể vì trẻ con không nói dối hay đùa bỡn mấy chuyện này. Nếu viết kiểu như: Bố mẹ tôi cãi vã rồi đánh nhau đến chết thì phải tầm mười mấy tuổi mới nói đùa được như vậy.”

“Chắc chắn không?”

“Tôi cảm thấy đứa trẻ đó đang cố viết rất nghiêm túc. Điều này thể hiện qua nội dung của bức thư. Đứa nhỏ Ryusuke đó có lẽ đang nói thật.”

Muchan và Mitsuoka quay sang nhìn nhau.

“Takechan, cậu đã đọc báo sáng nay chưa?”

Tôi lắc đầu. Vì tôi chẳng đọc báo, ngay cả ti vi hầu như cũng không xem, đài không nghe. Trong phòng có máy tính nhưng tôi thậm chí còn chẳng buồn động tới.

Tôi vẫn chưa thể tiếp xúc với những người mà mặt mũi, tên tuổi mình không biết hay ai đó trong sổ đông những người không được chỉ định.

Vì vậy, nói là để có thể thấy được tính cách thật sự của ai đó thì dù thế nào đi chăng nữa cũng cần phải gặp mặt mới có thể cảm nhận về con người, giọng nói, hơi thở của người đó.

“Thế sao? Tôi cứ nghĩ những người suốt ngày giam mình trong nhà sẽ rất kém trong việc đánh giá hiện thực. Takechan không có chí hướng thực tế, thực sự là không có.”

Nếu là bác Matsuno nói những điều như vậy, tôi sẽ cảm thấy thật nực cười.

“Đây, cậu đọc thử đi.”

Đó là tờ báo địa phương được phát hành tập trung ở các tỉnh lân cận, hơn nữa cũng chỉ giới hạn một số vùng. Phía dưới có một bài báo được khoanh bằng bút đỏ.

Một phụ nữ bị ngã cầu thang, đang trong tình trạng nguy kịch, hôn mê bất tỉnh.

Vào lúc hơn 11h đêm ngày... tháng... tại địa chỉ 3-3-2 Sakagami-cho, thành phố... hàng xóm gần nhà của một người phụ nữ tên là Toyoka Matsuo (38 tuổi) đã nghe tiếng khóc của một đứa trẻ phát ra từ nhà của bà ấy. Người này phát hiện ra rằng Matsuo và con đang rượt đuổi nhau vì vậy đã thông báo cho cảnh sát qua số điện thoại 119. Matsuo do bị mất thăng bằng nên đã ngã từ trên cầu thang xuống, cơ thể bị va đập mạnh, hiện tại bệnh tình khá nghiêm trọng, không còn khả năng nhận thức.

Matsuo đang sống với con trai cả.

“Người phụ nữ tên Matsuo này là...”

“Ừ, là mẹ của Ryusuke, chắc chắn là vậy, không thể nhầm được vì địa chỉ là một mà.”

“Chuyện này nghĩa là sao?”

“Cậu nghĩ nó nghĩa là thế nào?”

Tôi vừa nhìn bức thư, vừa nhìn bài báo rồi kêu lên, nếp nhăn xuất hiện nơi ấn đường.

“Muchan nghĩ là chính đứa bé tên Ryusuke đó đã đẩy mẹ nó sao?”

“Người mẹ đó chưa chết, nhưng đang bị thương nghiêm trọng.”

“Chẳng phải tình trạng đang nguy kịch và có thể chết hay sao?”

“Cũng có khả năng đấy.”

Có khả năng đã chết rồi ư, đúng là cách nói của Muchan không thể nhầm lẫn đi đâu được, tôi có thể thấy được sự phiền muộn của Muchan.

“Ryusuke trở thành hội viên của công ty từ khi nào?”

“Từ mùa xuân năm nay. Khi viết thư cho những người không quen biết tôi thấy rất hồi hộp. Cho đến nay, hình như tôi đã viết được bốn bức thư.”

“Cậu khá thế cơ mà.”

“Bình thường thôi, vì là học sinh tiểu học nên tôi thấy khá hồi hộp, lo lắng.”

“Nó biết đến ILL như thế nào nhỉ?”

“Có lẽ là nghe ai đó nói, qua truyền miệng ý.”

Muchan có chút ngắc ngứ. ILL không tuyên truyền rộng rãi để được biết đến. Ngoài ra cũng không phát tờ rơi, không gửi mail hay trực tiếp đến nhà người khác để giới thiệu bao giờ. Vậy một đứa trẻ 8 tuổi làm cách nào biết được. Nghe ai đó nói ư? Có vẻ không đúng lắm. Tôi cứ liên tục đặt ra những câu hỏi.

“Về phí hội viên thì làm thế nào, nó đâu có rẻ.”

“Dưới 15 tuổi, sẽ được giảm một nửa và cũng không phải trả các chi phí khác, nhưng đúng thật là không rẻ.”

“Đứa trẻ đó có viết là lấy tiền mừng tuổi trả. Không chuyển khoản mà cho trực tiếp vào phong bì cùng với bức thư nó gửi lần đầu tiên.”

Đúng lúc đó Mitsuoka nói xen vào. Mitsuoka là người cư xử đúng mực, thường hay có ý kiến phản đối. Muchan thì hô hào nghiêm túc.

“Vì là học sinh tiểu học nên chắc chắn không thể chuyển khoản tiền được.”

“Vậy thì rõ ràng bố mẹ nó cũng chẳng liên quan gì?”

“Ừ, việc Ryusuke trở thành hội viên của công ty có khả năng là bố mẹ nó cũng không biết.”

Hôm nay Muchan có vẻ thích dùng từ “có khả năng”.

“Bức thư trước đó của cậu bé thì sao?”

Mitsuoka hướng ánh mắt về phía tôi trước câu hỏi tôi đưa ra.

“Những bức thư cậu bé viết có nội dung không mấy tích cực. Thường là ở trường không vui, có bạn cùng lớp bắt nạt, mẹ hay về nhà muộn nên thường phải ăn cơm một mình, ngay cả khi bị cảm thì mẹ vẫn bận rộn với công việc, vẫn đi làm nên cảm thấy rất cô đơn... Đây là toàn bộ những gì được cậu bé viết trong thư.”

Một phong thư màu trà khá to được đưa cho tôi và tôi được bảo là có thể đọc chúng.

“Takechan, đi thôi.”

Tôi nhìn qua phong bì, Muchan thì đứng dậy.

“Đi á, đến nhà Ryusuke sao?”

Tôi thắc mắc chuyện đến mà không báo trước, thì Muchan gật đầu mạnh một cái.

Đối với tôi, hành động đó chẳng có nghĩa lý gì.

“Đúng là có chút lo lắng. Ryusuke là hội viên của công ty chúng ta, nên nếu thực tế và những gì viết trong thư giống nhau thì chúng ta không thể bỏ mặc đứa trẻ đó một mình được.”

Với tính cách của Muchan thì đúng là không thể bỏ mặc như vậy được.

“Tôi đi thay áo rồi ra xe, Takechan cũng chuẩn bị đi nhé.”

“Tôi biết rồi.”

“Xin lỗi, nhưng lần này tôi phụ trách được không?”

Mitsuoka gật đầu.

“Ừ, được chứ. Saeki vì con còn quá nhỏ nên không thể đi xa được. Vậy nên những lúc như thế này, nhờ cả vào Takechan. Hãy liên lạc với nhân viên part-time buổi chiều để họ đến trợ giúp. Về việc trả lời thư của những hội viên mới, tất cả giao cho tôi là được.”

“Vâng.”

“Nếu tiến độ công việc trả lời thư chậm, tôi sẽ liên lạc. Cũng tới giờ đến nhà trẻ đón con rồi, nên tôi về đây. Nhờ cậu đặt hàng văn phòng phẩm trước buổi trưa nhé.”

“Vâng.”

Muchan nhanh chóng đưa ra chỉ thị. Đúng là có tư chất quản lý.

Liệu đó có phải là ấn tượng về người phụ nữ của công việc không nhỉ? Chiếc áo phong X-girl có vẻ không hợp lắm. Dù sao đi nữa tôi được tuyển dụng vào đây cũng chính vì những lúc như thế này mà.

“Takechan, cách hành văn của cậu phải nói là xuất chúng đấy. Nó rất hợp với công việc của công ty, làm việc ở đây cậu sẽ phát huy được 100% khả năng đó của bản thân.”

“Quan điểm tuyệt vời. Tuy nhiên tôi cũng có chút bận tâm. Nó không phải là lo lắng, mà có lẽ là sự hiếu kỳ.”

Hiếu kỳ?

Thế à? Trong con người tôi vẫn còn tồn tại những thứ như vậy. Và có lẽ nhờ Muchan, nó sẽ dần tái sinh trở lại.

Phải chăng Ryusuke 8 tuổi thật sự đã giết hại mẹ của mình? Hay những bức thư chỉ là do cậu bé tự tưởng tượng ra, việc mẹ cậu bé gặp tai nạn cũng chỉ là tình cờ.

Hay là... Hay là... Có điều gì khác nữa.

Hay là...

Muchan lái xe có chút hơi mất tập trung. Đến Sakagami, tôi có vẻ hơi say xe, chắc vì đã tranh thủ đọc thư của Ryusuke lúc ngồi trong xe.

“Là cái nhà đó.”

Muchan đạp phanh xe.

Nhà Matsuo nằm trong một khu phố khá yên tĩnh, không quá to nhưng được xây dựng theo phong cách hiện đại khá đẹp.

Cửa cổng, cửa ra vào, cửa sổ toàn bộ đều đóng chắc chắn nên mọi người hoàn toàn không ai chú ý đến. Thế nhưng không chỉ có nhà của Matsuo mà những nhà xung quanh cũng yên tĩnh như vậy vào buổi sáng những ngày bình thường. Có vẻ trong nhà không có nhiều người.

“Không thấy có cảnh sát.”

“Có lẽ cảnh sát nghĩ đây không phải một vụ án gì cả, đơn giản là Toyoka say xỉn nên bị trượt chân và ngã thôi.”

“Cái này cậu nghe từ ai vậy?”

“Onishi.”

“Ai cơ, người đó là thế nào?”

“Ký giả thuộc ban xã hội của tòa soạn báo này.”

Muchan cầm tờ báo trong tay.

“Này, tôi có người quen làm việc ở tòa soạn báo đó. Bạn trai cũ của tôi, chúng tôi từng hẹn hò hồi còn học cấp ba.”

“Nghe nói bạn trai cũ của Muchan có người làm ở Bộ Giáo dục, Văn hóa, Thể thao, Khoa học và Công nghệ, có người làm ở ngân hàng.”

“Đúng đúng, nào là công an tỉnh, nhà xuất bản lớn, luật sư, chủ quán rượu đều có hết.”

“Thế tóm lại Muchan từng có bao nhiêu bạn trai vậy?”

“Rất nhiều, họ đều là những người đàn ông tốt và đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Bọn họ lúc nào cũng tỏ ra mình là đàn ông con trai, nhưng trước mặt tôi lại thể hiện bản chất đáng xấu hổ. Như vậy có đáng yêu không chứ?”

“Bản chất đáng xấu hổ?”

“Cái này là bí mật nhé. Cậu tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Tuyệt đối không được nói cho bất kỳ ai, vì tôi đã hứa với những người đó rồi. Vả lại cậu cũng là người kín miệng nhỉ. Khi

cần thiết mọi người sẽ hợp tác, giúp đỡ tôi vì họ rất cảm kích tôi mà. Hihi.”

Không lẽ nào Muchan lại đe dọa mấy người bạn trai đó.

“Theo như Onishi thì có vẻ Ryusuke tạm thời sẽ được bà nội nhận chăm sóc.”

Mẹ đã giết bố, lần này sẽ đến lượt tôi.

Câu văn đó vượt ra ngoài tâm trí và suy nghĩ của tôi.

“Bố của Ryusuke qua đời vì tai nạn giao thông. Nghe nói là lái xe trong lúc đang ngủ gật, sau đó đâm vào tường trên đường cao tốc và tử vong ngay lập tức.”

Muchan đã nói với tôi như vậy. Thông tin này có lẽ cũng do Onishi cung cấp.

“Điều đó không có nghĩa là mẹ cậu ấy đã giết bố cậu ấy giống như trong thư đã viết.”

“Đúng là khả năng này rất thấp.”

“Thế nhưng nếu thế, tại sao Ryusuke lại viết những điều như vậy trong thư chứ? Thật sự chuyện này có tin được không?”

“Tại sao vậy nhỉ? Với chuyện này, tôi cũng thấy khá lo lắng... Liệu có đúng vậy không? Phải gặp trực tiếp người trong cuộc mới hỏi được. Nghe nói Ryusuke hầu như không chịu nói chuyện với ai cả. Có vẻ bị đãng trí.”

“Điều này cũng do Onishi nói sao?”

“Đúng vậy. Onishi mới kết hôn, vợ cậu ấy là y tá.”

“Vợ anh ta đang làm việc tại bệnh viện mà Toyoka điều trị sao?”

“Không có chuyện trùng hợp vậy đâu. Vợ cậu ấy đang làm việc tại một bệnh viện liên quan đến tai mũi họng. Nhưng Onishi đã đi gặp Ryusuke. Bà của Ryusuke có quen với Onishi vì hai người trước đây từng gặp gỡ và biết nhau.”

Người đàn ông mới kết hôn đang bị bạn gái cũ nhờ vả (hay bị đe dọa) vì người bạn gái đó biết được điều đáng xấu hổ của anh ta sao?

Cho dù là nhờ vả hay đe dọa gì thì cũng không thể từ chối được hay sao?

Có một người đưa thư với chiếc xe máy màu đỏ chợt xuất hiện trước mắt tôi.

Hòm thư của nhà Matsuo được đặt ngay ở cổng và có tên là “Mori no Ue”. Trên hòm thư mô phỏng ngôi nhà nhỏ có vẽ nào là cú nào là chim non. Người đưa thư quen tay nên đã ném được ngay thư vào hòm Mori no Ue. Những bức thư Mitsuoka viết chắc cũng được gửi đến như vậy.

Muchan xuống xe, nhanh chóng tiến lại chỗ hòm thư. Tôi cũng theo sau. Muchan đặt tay lên hòm thư Mori no Ue, bất ngờ nhấc lên và lấy bưu phẩm trong đó ra.

“Muchan, chuyện đó không được đâu.”

“Cái gì cơ?”

“Việc Muchan làm không phải cũng giống ăn trộm sao? Nếu bị trình báo cảnh sát thì sẽ bị bắt đó.”

“Đúng là cũng có khả năng ấy, dù sao đi nữa...”

Muchan nhìn xung quanh.

“Yên tĩnh nhỉ, cảm giác giống như thành phố ma vậy.”

“Ừ, chắc là có nhiều gia đình mà cả nhà mọi người cùng nhau đi làm kiếm sống. Với lại vào giờ này, bọn nhỏ vẫn còn đang đi học, nên có thể không có ai ở nhà.”

Nếu quay lại trường học, chắc chắn lúc này tôi cũng đang ở trường, mặc đồng phục, ngồi trên chiếc ghế trong phòng học, chạy qua sân bóng và nô đùa với ai đó ở hành lang. Không được, dù thế nào cũng không tưởng tượng được. Với tôi cái nơi gọi là trường học ấy thật sự không phù hợp với tôi, những thứ mà tôi thường chờ đợi mỗi khi đến trường đều không như ý muốn.

“Này, mấy người này...”

Bỗng một giọng nói giận dữ cất lên từ sau lưng chúng tôi, sắc nhọn đến mức khiến tôi cảm thấy đau.

“Mấy người đang làm gì ở đây vậy?”

Chúng tôi ngoảnh lại.

Một người phụ nữ trung niên trông khá gầy đứng phía sau chúng tôi.

Người này chắc khoảng sáu mươi mấy tuổi, mái tóc trắng nổi bật và những nếp nhăn hằn lên khá rõ. Vì đang tỏ ra giận dữ với chúng tôi nên những nếp nhăn càng trở nên rõ rệt, nổi bật. Những người làm ra vẻ nghiêm khắc thường trông sẽ già.

“Mấy người là nhà báo à? Sao lại tự tiện mở hòm thư nhà người khác như vậy. Làm thế là phạm pháp, mấy người có biết không?”

Người phụ nữ đó trách cứ chúng tôi.

Người này giống với giáo viên chủ nhiệm tôi ghét khi còn học lớp hai. Người giáo viên đó cũng có cách nói chuyện kiểu như vậy.

“Chúng tôi hiểu mà, nhưng vì nó liên quan đến vụ tai nạn lần này nên chúng tôi cần phải tìm hiểu bưu phẩm của nhà Matsuo. Chỉ có điều, chúng tôi chưa trực tiếp nhận được sự cho phép của Matsuo mà thôi. Chúng tôi xin lỗi và sẽ xem xét lại bản thân.”

Muchan hướng về phía người phụ nữ và cúi đầu xin lỗi. Giọng điệu nói chuyện của người phụ nữ cũng thay đổi, chắc đã bình tĩnh lại. Hơn nữa trang phục người đó mặc cũng khiến bầu không khí có cảm giác mộc mạc, giản dị. Đây đơn giản chỉ là một chiếc áo phong trắng cổ tròn kết hợp với áo vest màu be, hoàn toàn khác chiếc áo phong X-girl của Muchan.

“Chúng tôi thành thật xin lỗi.”

Nhận được danh thiếp từ Muchan, người phụ nữ có vẻ thối mặt.

“Naha Mutsumi, người đại diện của công ty ILL.”

Naha Mutsumi, người phụ nữ đó đọc tên của Muchan mà miệng cứ như muốn cắn vậy.

“ILL là công ty hoạt động dưới hình thức giống như câu lạc bộ viết thư có quy chế dành cho hội viên. Thật ra thì Ryusuke, con trai của Matsuo, cũng là hội viên của công ty chúng tôi.”

“Cái gì, Ryuchan á, thế sao?”

Hai mắt người phụ nữ đó nhòe đi, vẻ mặt căm ghét lúc trước không còn nữa.

“Đứa trẻ đáng thương, tội nghiệp.”

“Bà biết Ryusuke sao?”

“Đúng rồi, tôi biết rất rõ vì thỉnh thoảng tôi có trông nó mà.”

“Bà trông Ryusuke á?”

“Đúng vậy, hai người nhìn đi, gia đình đó chỉ có hai mẹ con. Người mẹ đi làm, tôi thường xuyên về muộn. Những lúc đó tôi trông giúp Ryusuke, cho nó ăn tối và tắm giặt.”

“Cái gì cơ? Bà đúng là tốt thật.”

Muchan mở to hai mắt, tỏ ra kinh ngạc. Đó có vẻ không hoàn toàn là một trò đùa.

“Có một người tốt bụng như vậy ở gần, với Matsuo đúng là rất tốt.”

“Vì trước đây tôi từng làm giáo viên ở trường tiểu học một thời gian dài, nên nhìn thấy đứa bé tội nghiệp như vậy tôi không thể không giúp.” Người phụ nữ mỉm cười.

Tôi nhún vai, vì phản ứng với bầu không khí ồn ào mà người đó mang lại lúc trước, cái bầu không khí làm tôi nhớ đến người giáo viên tôi cực ghét trước đây.

“A, không lẽ bà chính là người hàng xóm đã nghe thấy tiếng khóc của đứa bé đó.”

“Vâng, chính là tôi.”

Người phụ nữ ưỡn ngực nói. Trông có vẻ kiêu hãnh.

“Xin lỗi, thật là thất lễ nhưng bà có thể cho chúng tôi biết tên được không?”

“Vâng, xin lỗi, tôi là Sugimura. Tên đầy đủ là Sugimura Haruko. Tuy là âm Hán tự khác, nhưng cách đọc thì giống tên của một nữ diễn viên nổi tiếng. Dễ nhớ phải không?”

Sugimura Haruko, cái tên này tôi chưa từng nghe qua bao giờ cả. Chắc đó là một diễn viên thời trước, từ rất rất lâu rồi. Muchan chắc chắn cũng không biết.

“Vâng, thế ạ? Tên bà thật sự rất hay.” Muchan nở nụ cười trông khả ái.

“Sao mấy người không vào trong, đứng ở chỗ này nói chuyện cũng được à?”

Sugimura cười nói. Nụ cười của Muchan đúng là có khả năng lan truyền cảm xúc rất mạnh.

“Thế nhưng, như vậy có phần hơi bất lịch sự...”

“Không sao đâu, tôi vẫn còn độc thân, nên có nhiều thời gian mà. Mời vào.” Sugimura vẫy tay mời chúng tôi vào.

Sảnh, ban công, phòng khách đều được dọn dẹp rất sạch sẽ, đến một hạt bụi cũng không có. Có vẻ Sugimura là người thích sạch sẽ.

“Bàn thờ đẹp quá ạ.”

Muchan vừa bước vào nhà đã khen cái bàn thờ màu đen được đặt ở vị trí đối diện cửa kéo - nơi thần linh trấn tọa (thật sự có cảm giác như vậy).

“Vâng, đó là nơi đặt bài vị của bố mẹ tôi. Tôi đã phải chăm sóc cả hai người khi họ bị bệnh.”

“Cả bố và mẹ ư, bà đúng là một người tuyệt vời. Thế bà phải nghỉ việc sao?”

“Không còn cách nào khác nên phải nghỉ việc thôi, vì bố tôi bị chứng mất trí nhớ, mẹ thì sức khỏe yếu nên thường xuyên phải nhập viện. Công việc, cuộc sống của tôi ý à, cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Vâng, như vậy quả thật không còn cách nào. Bà có thể chia ra, thay phiên chăm sóc cả bố và mẹ như vậy, tôi thấy bà đúng là người tuyệt vời.”

Sugimura khẽ nở nụ cười.

“Vâng, tôi cũng chỉ làm tròn nghĩa vụ với tư cách là một người con đối với bố mẹ thôi. Thế nhưng đó cũng là khoảng thời gian đau khổ nhất của tôi, mấy đứa học sinh đã khóc lóc, nói với tôi: “Cô ơi, cô đừng nghỉ việc.” Đến giờ, mỗi khi được mời đến

buổi họp lớp của học sinh, vẫn có đứa nói với tôi rằng: “Cô ơi, em thích cô lắm ạ.””

Nếu là tôi, tôi sẽ không bao giờ nói vậy, tuyệt đối không.

“Thế ạ, mà cái bức tranh ở đằng đó...” Muchan chỉ tay lên tường.

Trên tờ giấy được chia làm tám vẽ một người phụ nữ với chiếc tạp dề, chiếc chảo rán và một cái bánh. Nó được cố định trên bức tường trắng bằng đinh ghim.

“À, cái đó là Ryuchan vẽ tặng tôi. Tôi chính là người phụ nữ đang nấu ăn đó. Ryuchan là đứa bé thân thiện, tốt bụng. Nó thích vẽ tranh, đọc sách. Hôm nào Matsuo về muộn, nó lại ở suốt trong nhà, thật cô đơn đúng không? Tôi thích trẻ con, chúng đáng yêu và thỉnh thoảng tôi cũng chăm sóc chúng. Ryuchan từng nói là thích tôi hơn cả mẹ nó.”

Cà phê Sugimura pha, bánh bà ấy làm thật sự ngon đến mức tôi phải cảm thán mà kêu lên “Ôi...”

Sugimura vẫn đang than vãn, kể lể chuyện ngày xưa, có chút gì đó như muốn thể hiện, khoe khoang. Quả thật tôi vẫn chưa hiểu được, nó làm tôi thấy mất phương hướng. Dù sao cũng có Muchan trả lời, tiếp chuyện bà ấy nên tôi chỉ im lặng và ăn bánh. Nếu nói là đang thanh thoi cũng phải.

Nghệ thuật nói chuyện của Muchan thì khỏi phải nói: vừa lắng nghe vừa có thể đưa ra những câu hỏi ngắn gọn nhưng mấu chốt. Tôi kéo câu chuyện của Sugimura mà bản thân đang cảm thấy mất phương hướng đi vào nội dung chính.

Nội dung chính của câu chuyện tất nhiên phải liên quan đến Matsuo Ryusuke.

Không biết là Muchan giỏi dụ dỗ, dẫn dụ hay tự bản thân Sugimura đã muốn nói cho người nào đó nghe, dù thế nào cũng được. Sugimura nói chuyện rất trơn tru lưu loát nên trong vòng chưa đầy ba mươi phút, Muchan đã biết được khá nhiều thông tin như Sugimura vẫn đang độc thân, và từng có thời gian túc trực suốt bên bố mẹ để chăm sóc khi họ bị bệnh. Hơn nữa, bà ấy cũng từng chăm sóc Ryusuke. Toyoka làm việc bán thời gian tại

một văn phòng về cô vân thuê, thích uống rượu, thường xuyên say xỉn khi về nhà. Đặc biệt vào ngày Chủ nhật cuối tháng, Toyoka nhất định phải uống rượu rồi mới về (vì làm việc bán thời gian nên vào thứ Sáu, thứ Bảy, Chủ nhật, thứ Hai, Toyoka đều được nghỉ. Hôm qua, ngày Toyoka bị ngã cầu thang cũng chính là ngày Chủ nhật cuối cùng của tháng).

Nhà chồng của Toyoka và bà ấy có mối quan hệ không tốt lắm nên bà ấy hầu như không về đó...

“Có lẽ Ryusuke thỉnh thoảng bị mẹ đánh vì tôi thấy có mấy vết bầm đỏ trên má thằng bé. Không phải tôi nói phóng đại đâu, nhưng đó không khác gì ngược đãi cả, tôi cảm thấy lo lắng cho nó. Nếu đau khổ quá, bất cứ lúc nào nó cũng có thể bỏ trốn khỏi nhà, nhưng ở độ tuổi của thằng bé chắc nó định tự mình giải quyết. Niềm tự tôn của con người được nuôi dưỡng mà...”

Sugimura thở dài. Muchan cũng vậy.

“Bà đã kể toàn bộ sự việc xảy ra đêm Chủ nhật cho cảnh sát chưa?”

“Tất nhiên rồi, nói thế nào thì cũng không thể không nói chuyện đó được. Lúc đấy tôi có cảm giác mình đã nghe thấy tiếng của Ryuchan. Vì có chút không yên tâm, tôi đã thử đến nhà Matsuo, tiếng khóc càng trở nên rõ ràng hơn. Cửa ngoài sảnh không khóa nên tôi đã lao thẳng vào nhà và thấy Matsuo nằm sõng soài dưới chân cầu thang, Ryuchan thì đang khóc. Tôi vội gọi xe cấp cứu. Chuyện là như vậy đó.”

“Bà đã làm được một việc lớn đấy. Nếu không giữ được bình tĩnh thì chắc không thể làm được như vậy đâu.”

Sau khi khen Sugimura, Muchan hạ giọng xuống một chút.

“Xin lỗi, còn một chuyện nữa tôi muốn hỏi, Ryusuke có từng nói gì với bà về nguyên nhân cái chết của bố cậu bé không?”

“Nguyên nhân cái chết của bố? Nghe nói ông ấy qua đời vì tai nạn.”

“Vâng.”

“Không, tôi nhớ là nó không nói gì khác cả. Chỉ là có tin đồn rằng sau khi chồng mất, Matsuo có nhận được một khoản tiền

bảo hiểm kha khá. Vì vậy phải chăng có người ghen tỵ nên đã lan truyền tin đồn không có thật...”

“Tóm lại, vậy nên mới có tin đồn là Toyoka sát hại chồng nhằm mục đích chiếm đoạt số tiền bảo hiểm đó đúng không?”

“Ừ, là như vậy đó. Nếu Ryuchan nghe được điều này, chắc hẳn thằng bé sẽ suy sụp, mất bình tĩnh. Nhưng rốt cuộc nó cũng chỉ là tin đồn vô căn cứ của ai đấy mà thôi, một lúc nào đó nó sẽ tự biến mất.”

Sugimura lại thở dài.

Muchan đứng dậy ra dấu. “Chúng tôi xin lỗi vì làm phiền bà hơi lâu, đến đây chúng tôi xin phép ạ.”

“Ồ thế hai người đã định về rồi sao? Tôi rất lo lắng cho Ryuchan, nhưng cũng không biết phải làm như thế nào. Có thể kể cho hai người nghe chuyện của thằng bé tôi cũng thấy thoải mái phần nào. Nếu có vấn đề gì, hai người cứ việc ghé qua bất cứ lúc nào.”

“Vâng, chúng tôi cảm ơn bà.”

Sau khi chấp tay trước bàn thờ, Muchan và tôi chào Sugimura rồi ra về.

“Muchan, vở kịch đó nhằm mục đích gì?” Sau khi rời khỏi thị trấn Sakagami, tôi liền hỏi Muchan. Lúc ở sảnh khi tôi đang bận đi giày, Muchan có nói là quên mất khăn tay rồi quay trở lại phòng khách để lấy.

“Đúng là không qua mắt được cậu nhỉ.”

“Đừng nói dối nữa, tóm lại Muchan quay lại phòng khách để làm gì?”

“Để xem lại bức tranh.”

“Bức tranh, bức tranh của Ryusuke hả?”

“Ừ, đúng rồi.”

“Thế sau khi xem lại, Muchan có phát hiện ra điều gì không?”

“Trên bức tranh có ghi chữ mẹ. Ở đằng sau tờ giấy vẽ tranh có ghi chữ mẹ bằng bút sáp màu đỏ. Bức tranh đó không phải vẽ

Sugimura mà là vẽ Toyoka.”

Chuông điện thoại reo, Muchan dừng xe nghe điện thoại.

“A lô, Onishi à. Có chuyện gì vậy?... Thật vậy sao? Ừ ừ, tôi hiểu rồi. Cảm ơn nhé. Ừ... thì ra là vậy. Tốt quá, có gì tôi liên lạc sau nhé. Cái gì cơ, tha thứ rồi á? Ừ tôi hiểu rồi, liên lạc sau nha.”

Vừa ngắt điện thoại, Muchan đã vòng tay lái làm chiếc xe chuyển hướng hình chữ U.

“Quay lại sao?”

“Quay lại.”

“Thế à.”

“Có chuyện gì muốn nói sao?”

“Hoàn toàn không có.”

Năm phút sau chúng tôi đã đứng ở sảnh Sugimura.

“Sao vậy, hai người để quên đồ à?”

Sugimura vừa nói vừa tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Bà Sugimura...”

Muchan tiến lên một bước tới trước mặt Sugimura.

“Bà chính là người khiến Toyoka bị ngã cầu thang đúng không?”

“Cái gì cơ?”

Sắc mặt Sugimura thay đổi nhanh chóng, chuyển sang đỏ bừng lên.

“Naha, cô đang nói gì vậy? Đầu cô có vấn đề à?”

“Ryusuke đã thú nhận rồi. Nó vừa khóc vừa nói với bà nó rằng: “Cháu đã giết mẹ”.”

Sugimura cử động miệng nhưng không nói nên lời.

“Cảnh sát đang trên đường đến đây, Ryusuke chính là hung thủ. Cho dù nó không phải nhận sự trừng phạt của pháp luật nhưng có lẽ cả đời nó sẽ bị mang tiếng là đứa con giết mẹ. Đó sẽ là vết thương lòng rất lớn của Ryusuke, vết thương này sẽ ám ảnh nó cả cuộc đời. Sugimura, bà thấy như vậy có được không? Bà có muốn chứng kiến điều này không?”

“Thôi đi.”

Sugimura bịt tai lại, ngồi phịch xuống.

“Bà phải nghe, bà không nghe không được, tôi phải nói. Người hại Toyoka không phải Ryusuke, mà là bà phải không?”

Sugimura vẫn ngồi nguyên như vậy, không trả lời. Toàn thân mềm nhũn, run rẩy.

“Tắm bưu thiếp.”

“Cái gì?”

“Tôi đã nhận được tắm bưu thiếp. Vì có sự nhầm lẫn nên nó đã được gửi đến chỗ tôi.”

“Tắm bưu thiếp gửi cho Toyoka, nhưng bị chuyển nhầm đúng không?”

Muchan nhún mạnh. Sugimura gật đầu.

“Thỉnh thoảng những chuyện như thế này vẫn xảy ra. Thỉnh thoảng thôi, thế nhưng tắm bưu thiếp đó rất khủng khiếp.”

“Bưu thiếp đó là từ một người bạn của Matsuo, trên đây có viết rằng tôi là bà cô tọc mạch, thích chõ mũi vào chuyện của người khác. Trong đó có câu “Toyoka vất vả nhỉ vì có bà cô hàng xóm tọc mạch như vậy”, “bà cô ế”, “tự cao tự đại”, “phiền hà”... Đây, như vậy có kinh khủng hay không? Kinh khủng lắm chứ. Tôi trông nom, chăm sóc Ryuchan, đưa ra lời khuyên cho Toyoka về cách dạy con, chỉ cho cô ta cách làm mẹ... Trước mặt tôi thì khen ngợi, cảm ơn tôi vì đã giúp đỡ mình, rằng cô ta sẽ học theo, thế mà sau lưng lại nói xấu tôi. Tôi không thể tha thứ cho cô ta được. Không thể tha thứ... Ryuchan cũng không còn đến nhà tôi như trước. Nó nói chỗ tôi chẳng có gì thú vị cả. Hai mẹ con họ đã chà đạp tôi.”

Bà ấy nhắc đi nhắc lại ý “tự cao tự đại” rồi thuyết giáo cái này cái kia. Điều đó đúng là khó chịu.

Giả sử là Matsuo thì có lẽ sẽ im lặng, than vãn với bạn bè.

“Sau đó tôi đã theo dõi hòm thư nhà Matsuo, nghĩ kiểu gì cũng sẽ lại có tắm bưu thiếp khác nói xấu mình. Cho dù làm vậy

cũng chẳng sao vì ở vùng này buổi sáng hầu như không có ai. Vì thế sẽ chẳng có chuyện ai đó chất vấn hỏi thăm mình.”

“Những bức thư được gán với cái tên Ryusuke là do bà viết đúng không?”

“Đúng vậy, chữ của tôi rất giống chữ viết tay của Ryuchan, tôi biết điều này từ rất lâu rồi.”

Đúng là tự mãn. Sugimura đang lý giải lập trường của bản thân sao?

“Vì điều gì mà bà làm như vậy?”

“Tôi không biết... Nghe có người nói đến ILL nên tôi gửi tài liệu. Sau khi sử dụng thành thạo, tôi đã nghĩ sao mình không giết Matsuo. Người ta sẽ nghĩ Ryuchan là hung thủ. Nếu là Ryuchan thì cho dù bị bắt cũng sẽ không phải chịu tội. Vì phản bội tôi, nên dẫu họ có trở nên bất hạnh, tôi cũng chẳng quan tâm...”

Sugimura lấy tay ôm mặt. Sau những câu nói đó, có lẽ bà ta đã nhận ra sự méo mó trong nhân cách của chính bản thân mình.

“Mỗi lần, tôi đều lấy những bức thư gửi cho Ryuchan từ hòm thư. Thế nhưng vào một ngày nọ tôi đã bị Matsuo nhìn thấy... Ngày hôm đó, sức khỏe cô ta không được tốt nên đã nghỉ ở nhà, và từ cửa sổ nhà mình, cô ta đã bắt gặp tôi, cô ta dọa sẽ nói cho mọi người biết tôi là kẻ trộm. Chưa hiểu chuyện gì, cô ta đã khiêu nại với cảnh sát rồi chửi bới tôi bằng những lời lẽ rất kinh khủng, thậm tệ. Kết cục là lần thứ hai tôi bị cấm không được tiếp cận Ryusuke. Thật tồi tệ đúng không? Thật buồn cười, tôi giúp đỡ họ, vậy mà họ lại có thể nói ra những điều như vậy. Họ trả ơn tôi bằng sự ghen ghét. Thật sự quá kinh khủng.”

Sugimura dường như đã quên mất tội lỗi của bản thân, quên đi tội ác của chính mình và chỉ biết trách móc Matsuo. Có lẽ chỗ nào đó trong trái tim bà ấy đã bị sứt mẻ.

“Vì vậy bà đã giết Matsuo đúng không?”

Giọng của Muchan trầm xuống một chút.

“Không phải, không phải, không phải vậy. Việc Muchan bị ngã cầu thang thật sự là do Ryuchan.”

Hơi thở của Sugimura trở nên gấp gáp, sắc mặt xanh lét.

“Đêm Chủ nhật, có tiếng Matsuo đi ra ngoài. Cái con người này có thói quen cứ Chủ nhật cuối cùng của mỗi tháng sau khi bắt Ryuchan đi ngủ, cô ta sẽ ra ngoài uống rượu, thật sự không có tính tự giác của một người mẹ gì cả. Khi trở về thường đã khoảng mười giờ, tháng nào cũng vậy.”

Quả nhiên là như vậy, bà ta có lẽ đã thường xuyên quan sát nhà hàng xóm. Tôi cố gắng lắng tai nghe và không tin vào mắt mình.

“Gần mười giờ, tôi dùng chìa khóa, mở cửa và lẻn vào nhà Matsuo.”

“Bà có chìa khóa nhà sao?”

“Vâng, tôi đã mượn chìa khóa của Ryuchan rồi làm một cái y như vậy.”

Chắc gì đã mượn, mà là ăn trộm thì đúng hơn. Ăn trộm, rồi làm một chiếc chìa khóa như vậy, sau đó trả lại chỗ cũ.

“Tôi trốn vào một chỗ gần cầu thang tầng hai, định sẽ đẩy ngã cô ta, tôi phải trừng phạt cái người phụ nữ không có phép tắc đó, cô ta lại dám chửi mắng nói xấu tôi à. Khi Matsuo về, cô ta vừa đi lên cầu thang vừa hát ngâm nga; trong khi đó tôi vẫn đang nấp vào một góc tối và khuất, im lặng chờ đợi. Khi Matsuo tiến lại gần, tim tôi đập thình thịch. Lúc cô ta đang đi lên, Ryuchan từ trong phòng lao ra trước tôi. Nó vừa hét toáng lên “Mẹ ơi!”, vừa nhào vào Matsuo. Chắc hẳn thằng bé gặp ác mộng. Ryuchan là một đứa bé mới 8 tuổi nên vẫn còn trẻ con, ngây thơ. Nhưng cho dù tâm hồn nó có trẻ con thì cơ thể, thân hình đã không còn là của một đứa trẻ sơ sinh nữa. Nửa đêm, cộng với việc đang say, nên khi Ryuchan lao đến, Matsuo lão đảo, mất thăng bằng và ngã ngửa về sau. Vì vậy Ryuchan nói “Cháu đã giết mẹ” là đúng. Và nếu lúc đó Ryuchan không lao ra thì tôi cũng sẽ đẩy ngã người phụ nữ đó.”

Tôi và Muchan quay sang nhìn nhau trước khi Muchan lấy ra chiếc máy ghi âm siêu nhỏ từ trong túi quần ra và nói:

“Câu chuyện ngày hôm nay chúng tôi đã ghi âm lại rồi, bà hãy ra tự thú đi. Nếu không, chúng tôi sẽ mang cái này đưa cho cảnh sát và nói cho họ biết toàn bộ những gì chúng tôi biết.”

Sugimura vẫn ngồi cúi gằm mặt, không ngẩng đầu lên. Muchan mở cửa ngoài sảnh, ngoảnh lại nói:

“Còn điều này nữa tôi muốn nói với bà: Matsuo đã nhận thức được rồi. Mong rằng cô ấy có thể vượt qua được. Nghe nói khi tỉnh dậy, từ đầu tiên cô ấy nói là gọi tên Ryusuke.”

Trên đường về, ngồi trong xe, tôi liền hỏi Muchan, “Tại sao Muchan nghi ngờ Sugimura?”

“Vì khi nghe nói đến ILL, bà ấy không thắc mắc gì cả. Một người bình thường nếu nói đến câu lạc bộ viết thư chắc chắn sẽ hỏi nó là gì. Tuy nhiên Sugimura lại không thắc mắc chứng tỏ bà ấy đã biết ILL là công ty như thế nào. Trong câu chuyện, bà ấy cũng nói là Ryusuke ghét mẹ mình, những bức thư Sugimura viết đều rất giỏi thêm thắt. Do đó trực giác mách bảo tôi là người này biết toàn bộ nội dung của những bức thư.”

“Ồ, Muchan như thám tử ý nhỉ?”

“Takechan thì sao, tại sao lại nghi ngờ Sugimura?”

“Vì trong toàn bộ những bức thư hoàn toàn không có một lời nào nhắc đến Sugimura cả. Nếu là một người mà Ryuchan rất quý, người chăm sóc yêu thương thằng bé như vậy thì tôi nghĩ chắc chắn nó sẽ phải nhắc đến ít nhiều. Sugimura che giấu bản thân quá khéo léo nhưng điều này lại không tự nhiên, phản tác dụng.”

“Ừ, trực giác của cậu cũng tốt đấy.”

“Yêu thương, trông nom, chăm sóc Ryuchan nhưng có lẽ mọi người đã có ấn tượng sai, hiểu nhầm những việc làm đó của Sugimura. Nếu là Ryusuke, có lẽ thằng bé cũng chỉ miễn cưỡng gặp bà hàng xóm thôi, chứ không phải ngược lại.”

“Ừ, có lẽ vậy. Kiểu người sống nhưng phải xác nhận được rằng mình có ích đối với ai đó.”

Muchan thở dài. Tôi có cảm giác khuôn mặt đó nhìn nghiêng thật xinh đẹp.

Điện thoại của Muchan rung.

“Onishi à?”

“Có lẽ vậy, cậu ta không thể quên được tôi mà, khổ thế đấy. Hừm...”

“Cái đó có vẻ không đúng lắm thì phải. Cậu đang hủy hoại chính mình đó.”

Muchan cười.

Tôi ngồi bên cạnh khẽ chớp mắt, cảm thấy hơi mệt, nhưng lại không nghĩ đến việc leo lên giường.

Con người đúng là thú vị thật.

Về nhà, mình có nên ngủ một chút không? Sau khi về đến công ty, tôi sẽ uống một cốc trà sữa nóng.

Điện thoại lại reo.

Bob... Marley... (nhạc chuông điện thoại)...

Người bạn thuở thiếu thời

Lý do mà những bông hoa cẩm tú được lựa chọn trong lễ tang có chút gì đó liên quan đến tên gọi của nó chăng? Liệu có phải cẩm tú mô phỏng màu sắc của những bộ đồ tang, phía ngoài bức tường tràn ngập sắc tím? Hội trường tổ chức tang lễ lớn nhất mới được xây dựng cũng ở gần đó, từ nhà tôi đi bằng ô tô mất khoảng 30 phút. Vì xa trung tâm thành phố nên xung quanh vẫn còn những cánh đồng lúa. Vào thời điểm người dân đang canh tác sẽ thấy nước trải dài trên cánh đồng, những chiếc lá non mới nhú rung rinh trước gió.

Có chú chuồn chuồn bay lướt qua trước mắt tôi.

Một chú chim diệc ở đâu cũng sà xuống giữa cánh đồng để tìm kiếm thức ăn. Thức ăn của nó chính là những con ếch.

Eri rất thích ếch.

Mỗi khi bắt được chú ếch nào, cậu ấy lại rất vui.

“Tacchan này, trông nó đáng yêu nhỉ?”

Cậu ấy đưa chú ếch về phía tôi và cười. Còn tôi, những lúc như vậy tôi sẽ lắc đầu nguây nguẩy rồi lùi về phía sau.

“Chẳng đáng yêu tẹo nào.”

“Ờ, tại sao? Tại sao vậy? Nó nhỏ bé và đáng yêu thế này cơ mà.”

Chú ếch nhảy ra khỏi lòng bàn tay của Eri, bám vào ngực tôi khiến tôi hét lên và lùi một bước về phía sau. Chân tay tôi lúng túng rồi ngồi phịch xuống đất. Con ếch lại tiếp tục nhảy, nhảy cả lên trán tôi. Eri thấy vậy liền cười phá lên.

“Hahaha... Tacchan đáng yêu thế, giống như chú ếch vậy.”

Eri vẫn giữ chú ếch trên tay và tiếp tục cười.

Tôi ghét bị người khác cười vào mặt, cũng ghét việc cười người khác, cảm giác như vậy có gì đó ác ý, coi thường; hơn nữa

tiếng cười giống như âm thanh gì đây rất sắc nhọn xoáy sâu vào nơi yếu đuối nhất trong lòng mỗi con người. Thế nhưng lúc này, tôi lại không có cảm giác gì ghét bỏ. Tiếng cười của Eri giống như giọt nước đọng lại trên phiến lá cây khoai. Tròn trịa, trong suốt và cứ lăn lông lốc, khiến tâm trạng của người khác cũng trở nên thoải mái và dễ chịu. Tôi cứ ngồi đó, say sưa lắng nghe tiếng cười của Eri.

Những kỷ niệm đó là khi nào nhỉ?

Lớp sáu, lớp bảy chẳng, hay từ trước nữa...

Khi đó, tôi và Eri sống cùng tầng ở cùng một chung cư. Tính cách cả hai đều khá nhút nhát. Với những người lạ, không quen biết, nếu họ cười và đưa tay về phía chúng tôi, chúng tôi sẽ khóc toáng lên. Nếu đó là những người đàn ông trưởng thành, chúng tôi thậm chí còn khóc to hơn và bám chặt lấy bố mẹ.

Vì có tính cách giống nhau nên hai đứa chúng tôi hợp nhau đến lạ, có thời gian cứ chơi với nhau suốt cả ngày được. Vì vậy, những kỷ niệm tuổi thơ của tôi hầu như đều có hình ảnh của Eri. Ngay cả bây giờ cũng vậy. Một thời gian sau khi giam mình trong phòng, tôi có nghe được câu chuyện của bố mẹ trong lúc đi xuống dưới tầng tắm rửa.

Hai người đang ở trong phòng khách, hình như đang uống rượu, bia hay whiskey gì đó. Tôi đứng ngoài hành lang nên không nhìn rõ, nhưng có thể đoán được vì nghe giọng nói của mẹ cứ lắp bắp, lú lú.

“Đúng là Takehiko có vẻ cũng có tính cách như vậy. Đứa trẻ đó quả thật rất nhút nhát.”

“Câu chuyện này từ mấy năm trước rồi nhỉ? Có thể không có liên quan đến việc thằng bé nhút nhát ngay từ nhỏ.”

“Có liên quan mà. Đứa trẻ đó rất kém trong khoản giao tiếp với mọi người. Nó ghét tiếp xúc với người khác. Vì vậy...”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài của mẹ. Mẹ tôi khi đó thở dài không biết bao nhiêu lần một ngày.

“Cô bé đó thế nào? Cô bé thường đến nhà chúng ta chơi ý.”

“Koda Erichan á?”

“Đúng rồi, tên là Eri gì đó. Cô bé ấy cũng rất nhút nhát thì phải. Cứ nhìn thấy mặt anh là nó lại khóc rồi chạy mất.”

“Tại sao anh nhắc tới Erichan ở đây?”

“Thì việc con chúng ta cứ giam mình trong phòng vì rụt rè, nhút nhát chẳng phải cũng giống với cô bé đó hay sao. Anh...”

“Anh đừng quát lên như vậy.”

“Anh có quát gì đâu.”

“Anh đang quát lên còn gì. Vấn đề của Takehiko chưa hết đâu, hơn nữa đến anh cũng quát nó thì nó làm sao tốt lên được. Anh không hiểu điều này ư?”

Mẹ tôi nói trong nước mắt giàn giụa, lần này tôi nghe thấy tiếng thở dài của bố. Tôi rón rén quay về phòng, kết quả là bỏ lỡ vụ đi tắm.

Vào mùa xuân khi tôi và Eri lên lớp ba, gia đình Eri đã xây nhà ở thành phố bên cạnh và chuyển đến đó sống. Không phải ganh đua gì, nhưng gia đình tôi có vẻ cũng có chút bị khiêu khích và ghen tỵ, vì vậy một năm sau bố mẹ tôi cũng xây nhà riêng ngay tại thị trấn mình đang ở, cách chung cư cũ khoảng hai cây số. Một thời gian sau khi chuyển đến nhà mới, tôi có nhận được thư của Eri. Hình như mẹ tôi đã đưa cho tôi tấm bưu thiếp hướng dẫn việc chuyển nhà. Trên đó có địa chỉ và tên của tôi được ghi bằng chữ Hán rất rõ ràng, chắc chắn không nhầm đi đâu được. Tôi cảm nhận được đó có lẽ là Eri và thấy vui vì điều ấy.

Chỉ có thư Eri mới cẩn thận, trau chuốt như thế. Ngày xưa lúc tầm 7, 8 tuổi gì đó, tôi và Eri đều rất thích viết thư và chăm chỉ viết thư mỗi ngày. Tuy nhiên hầu hết những bức thư của tôi đều là cho Muchan, thỉnh thoảng cũng có trao đổi thư qua lại với Eri.

Dù trẻ con nhưng trong phong bì thư màu trắng đơn giản không phải giấy viết thư bình thường, mà là những tờ giấy được gấp rất đẹp, hình bông hoa (có lẽ là hoa cẩm tú cầu) được làm bằng hai tờ giấy màu hồng và trắng với hình chú ếch màu xanh. Eri là một người khéo tay nên gấp giấy rất khéo và đẹp.

Khi mở tờ giấy gấp hình bông hoa và chú êch ra, tôi thấy một đoạn chữ được viết rất ngay ngắn.

Gửi Tacchan.

Cậu có khỏe không? Tớ vẫn khỏe nhé.

Chúng mình đã là bạn của nhau rồi nhỉ.

Tacchan sao rồi?

Nếu chúng mình lại có cơ hội đi chơi với nhau thì vui nhỉ.

Tớ rất thích chơi với Tacchan.

Phía ngoài phong bì không thấy ghi địa chỉ nhưng nếu hỏi mẹ, tôi có thể dễ dàng biết được, song tôi đã không hỏi. Eri là một cô bé khôn ngoan, thẳng thắn, nên nếu nói cậu ấy quên không ghi địa chỉ thì hơi khó nghĩ, chắc không phải quên mà là vì cậu ấy cố tình không viết. Tôi đã không trả lời thư đó của Eri.

Muchan dừng xe ở góc bãi đỗ xe.

“VẬY MỘT TIẾNG SAU, TÔI SẼ QUAY LẠI ĐÂY ĐÓN CẬU.”

“CẢM ƠN, XIN LỖI VÌ LÀM MẤT THỜI GIAN CỦA MUCHAN.”

“GÌ CHỨ, LẠI XIN LỖI NỮA, TÔI ĐÃ NÓI BAO NHIÊU LẦN RỒI, ĐÓ LÀ VÌ TÔI CŨNG CÓ VIỆC Ở ĐÂY MÀ.”

Muchan làm mặt nhăn nhó, khó chịu. Khuôn mặt đó rất giống trẻ con. Thật sự khó có thể nhận ra người phụ nữ ấy đã 30 tuổi rồi.

Tháng trước, nhân viên công ty ILL đã tổ chức sinh nhật lần thứ ba mươi cho Muchan. Đây là “sự kiện kỷ niệm mỗi năm một lần” nên Muchan đã thuê một phòng trong quán rượu mình yêu thích và thường xuyên lui tới (Muchan thường thưởng thức đồ uống kèm bữa tối tại đây) để mọi người cùng nhau tận hưởng bữa tiệc sinh nhật. Điều khác biệt so với bình thường là món quà nhỏ (cặp dầu thơm và kem tẩy da chết sử dụng khi tắm) nhân viên công ty dành tặng cho Muchan, bánh sinh nhật đặt giữa bàn; lời chúc mừng của chủ quán cùng món salad củ cải, củ nân chiên mà Muchan rất thích; ngoài ra còn có một đĩa cá hồi cỡ lớn. Thật ra chỉ cần ba thứ: quà, bánh sinh nhật, lời chúc là Muchan đã cảm động đến khóc rồi.

“Tuyệt, với tôi bữa tiệc sinh nhật như thế này thật quá đôi tuyệt vời. Tôi rất hạnh phúc, không thể tin được 30 tuổi mà tôi lại cảm thấy hạnh phúc như thế này.”

“Muchan...” Tôi đặt cốc trà ô long xuống rồi thì thầm với Muchan. “Muchan nói quá tuyệt thì có vẻ không đúng lắm?”

“Có gì lạ sao? Ở đâu chứ?”

“Không phải, mà là cách sử dụng từ ngữ cứ như thế nào ý...”

“Takechan, cậu đừng quá bối mớ như vậy, được không? Từ vựng ý mà, chỉ cần sử dụng như mình muốn là được.”

“Ừ thì... Muchan nên chú ý cách sử dụng từ ngữ, làm sao để đúng với tiếng Nhật, không phải lúc nào cũng nói thế được mà. Chữ Hán nữa, cũng tuyệt đối không được nhầm.”

“Cái này không phải là chú ý trong công việc sao, bây giờ đang là chuyện cá nhân mà. Được rồi đây.”

“À, ừ thì...”

“Đúng là vậy còn gì?”

Rồi Muchan nâng cốc bia lên, cười một cách thoải mái. Muchan đúng là... Bản thân luôn có thể thay đổi để thích nghi, có lẽ hơi khoa trương khi nói rằng Muchan có khả năng thích ứng với hoàn cảnh thực tế cao, nhưng tôi vẫn phải thừa nhận khả năng đó. Tôi cũng từng tình cờ bắt gặp trường hợp cảm thấy mơ hồ hơn là nói “thay đổi để thích nghi”. Đó là sự thật.

Tuy nhiên, khởi nghiệp bằng việc thành lập công ty thư tín ILL, để có lãi thì với tư cách là giám đốc, Muchan sẽ phải rất cố gắng, về năng lực và sự sáng tạo, trong lòng tôi thật sự rất khâm phục Muchan. Muchan quả thật rất giỏi.

Công việc Muchan làm giúp kết nối những cá nhân lại với nhau, đó là một ý tưởng tuyệt vời. Bỗng nhiên tôi có cảm giác rằng chẳng phải nhờ có Muchan, mọi người trên thế giới mới có thể gắn kết lại với nhau sao? Muchan có thể nói chuyện bằng những thứ tiếng mà tôi không hề biết. Muchan nói tiếng Anh rất lưu loát trôi chảy, tiếp đến là tiếng Bắc Kinh, tiếng Hàn Quốc cũng có biết chút ít. Đó có lẽ là nhờ những tháng ngày lang thang đây đó sau khi bỏ học đại học.

Nêu bảo Muchan có quen biết Tổng thống Mỹ hay Chủ tịch nước Trung Quốc thì chắc chẳng thể nào, nhưng có quen biết gì với cố vấn đặc biệt của thủ tướng hay không thì thật sự vẫn còn phải băn khoăn.

“A, người đó á? Là bạn trai cũ của tôi mà.”

Chỉ cần một câu nói ấy thôi là đã thấy sự liên quan giữa hai người họ rồi, vì vậy rất đáng để lưu tâm.

Người bạn trai (đến đâu nói thật, từ đâu nói đùa tôi thật sự không thể nào biết được, bởi quá khứ của Muchan rất phức tạp) - “là người từng quan tâm giúp đỡ Muchan” hay “chỉ quen biết đơn thuần nhưng tình cờ hợp tính nhau”? Quả thật ở đâu có Muchan thì chẳng bao giờ thấy buồn chán mà luôn rất thú vị, thú vị đến mức thời gian rảnh để cảm thấy buồn chán cũng không có. Tuy nhiên phải chăng bản chất của tôi dễ mệt mỏi nên khi trải nghiệm lên xuống những cung bậc cảm xúc, hưng phấn, kích lệ... cơ thể sẽ ngay lập tức trở nên nặng nề, mệt mỏi; việc cử động cũng thấy khó khăn rồi cứ thế ngồi xõm một chỗ. Tôi thấy tất cả nguồn năng lượng sống trong mình dần yếu đi, rồi nhanh chóng bị mất, trống rỗng hoàn toàn.

Nếu là trước đây, mà thậm chí ngay cả bây giờ, cứ mười phút tôi lại bị trách mắng là “đưa lười”. Đến bản thân tôi cũng không thể cảm thông cho chính mình, mà luôn tự trách bản thân “mày là đưa đi đến đâu cũng nhu nhược, kém cỏi”.

Thế nhưng Muchan và các nhân viên khác của ILL lại không hề trách mắng tôi. Họ cũng không nói những câu kích lệ hay an ủi gì cả. Tôi có nên cảm ơn vì những điều đó không?

Họ luôn quan tâm tôi hơn là trách móc, quát mắng, Muchan có nói khi năng lực của bạn kém thì có cách làm việc của năng lực kém. Điều quan trọng là khi đó nếu cảm thấy nó phù hợp với bản thân, bạn sẽ thấy phần nội dung công việc mà mình có thể làm để đạt hiệu quả cao nhất.

“Thế nhưng như vậy không gây phiền phức gì cho mọi người chứ? Phần công việc của tôi có phải chuyển cho ai đó không?”

“Cái này chỉ tạm thời thôi mà. Thê nhưng nêu Takechan nạp năng lượng làm việc cho bản thân thì có thể nhận trách nhiệm cho cả người khác nữa đấy. Khi mình có một đôi cánh đủ lớn, bản thân đương nhiên sẽ giữ được thăng bằng.”

“Là như vậy sao?”

“Ừ, như vậy đó.”

Nói rồi Muchan cầm cốc cà phê lên và nháy mắt với tôi. Kỳ thực tôi cảm thấy hơi lạ, rồi khẽ mỉm cười.

Trong bữa tiệc sinh nhật, Muchan có nhắc đến chuyện nghỉ hè không biết có học sinh cấp ba nào đến làm thêm không.

Trước lúc ấy, Muchan đã uống hai cốc bia loại vừa, ba cốc rượu Chuhai và một chai rượu lạnh. Tất cả đều được uống cạn hết. Nói vậy, nhưng không hẳn là cô ấy say. So với mọi khi thì mặt có đỏ hơn một chút, mồm mép liếng thoảng hơn. Chỉ vậy thôi chứ không có gì thay đổi lắm. Về cơ bản thì Muchan không say. Muchan là em gái mẹ tôi, người mà mới chỉ uống một cốc rượu thôi mặt đã đỏ bừng lên, nhưng tửu lượng thì thật sự rất tốt. Mẹ tôi và Muchan đúng là hai chị em.

“Học sinh cấp ba đến làm thêm á?”

“Ừ, bắt đầu vào kỳ nghỉ hè, số lượng khách đăng ký ngắn hạn là học sinh tăng lên. Sinh viên đại học cũng có, nhưng học sinh cấp ba thì nhiều hơn hẳn.”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này.

“Thật sao? Học sinh cấp ba cũng muốn viết thư sao?”

“Ừ, sao cậu lại ngạc nhiên như vậy?”

“Ừ thì... chỉ là cảm giác thôi. Lại có những học sinh mất công viết thư tay mà không phải mail ư?”

“Có chứ, nhiều là đằng khác. Cũng không phải các mạng xã hội như Twitter, Facebook mà là viết thư tay. Từng chữ từng chữ một được viết bằng những đồ văn phòng phẩm sử dụng để viết thư.”

Tôi cảm thấy thật không thể tin được.

Học sinh cấp ba có điện thoại di động không hiếm một chút nào, giống như những học sinh tiểu học hằng ngày đều đeo ba lô sau lưng đi học vậy (đó là cảm giác của tôi). Tuy nhiên lại nói những học sinh cấp ba ấy đang say sưa, cần mẫn viết thư thì đúng là tôi hoàn toàn không thể nghĩ ra được.

Muchan cười phá lên.

“Bởi vì cậu chưa nhìn thấy đúng không.”

“Sao cơ?”

“Khác với việc sử dụng điện thoại di động, viết thư về cơ bản có thể viết ở nhà. Hơn nữa khi đó thường chỉ có một mình nên đương nhiên là sẽ không nhìn thấy được. Nhưng không nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại, đúng không?”

Không nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại. Nói bởi vì không nhìn thấy nên không hẳn không tồn tại. Thì ra là như vậy. Đúng rồi.

Tôi thấy bản thân đã dần bị thuyết phục.

“Học sinh cấp ba thích viết thư, chúng rất thích thư là đằng khác. Thường thì dùng ứng dụng Line là đủ, nhưng có những đứa muốn thể hiện những điều thật sự quan trọng, những điều mà chúng muốn truyền đạt qua thư. Khi ngồi viết, đầu óc phải suy nghĩ, khiến chúng dần trở nên bình tĩnh, điềm đạm hơn. Nếu muốn truyền đạt điều gì đó với người khác một cách chân thực, thì rõ ràng viết thư chính là cách tốt nhất.

“Ra vậy.”

“Ừ là vậy đó.”

“Thế thì đương nhiên cũng phải có học sinh cấp ba đến làm thêm để viết thư trả lời cho những học sinh cấp ba ấy, đúng không?”

“Đúng là như vậy.”

Muchan nhú mày.

“Chúng ta đều là những người viết thư chuyên nghiệp, vậy nên chẳng phải chúng ta sẽ hoàn thành công việc đó một cách đơn giản sao? Takechan vẫn chỉ đang nhìn nhận vấn đề với tư

cách là nhân viên học việc thôi, nên tôi thiếu phải sau hai, ba tháng mới có thể bắt nhịp với công việc.”

Trước hết phải đọc thật kỹ những bức thư, suy nghĩ về nội dung mình sẽ trả lời (có khi phải mở cuộc họp nhân viên, rồi đưa ra ý kiến cùng thảo luận), phải lựa chọn từ phong bì, giấy viết thư, đến văn phong, bố cục bức thư sao cho phù hợp nhất.

Đây không phải công việc mà một học sinh cấp ba có thể làm thêm được.

“Với những học sinh làm thêm, tôi chỉ muốn nhờ họ những công việc vụn vặt, bởi khi mọi người bận thì sẽ không có ai làm những việc đó cả.”

“Một mình đảm đương cũng tốt thôi, nhưng như vậy sẽ không đưa ra được nhiều ý tưởng.”

“Vậy nên có thêm học sinh cấp ba, chẳng phải tốt hơn sao?”

“Ừ, hơn nữa lương trả cho học sinh làm thêm cũng thấp nữa.”

“Tính cả lý do đó ư?”

“Ừ, một ngày họ làm bốn, năm tiếng đồng hồ nhưng chả nhẽ trong thời gian đó chúng ta lại không đưa ra được ý tưởng. Làm sao có thể như vậy chứ? Từ sau khi từ chối quay lại cái nơi gọi là trường học thì mặc dù vẫn nhớ mặt, nhớ tên các bạn cùng lớp nhưng tôi không thể tìm thấy được đối tượng để có thể mở lời mời họ đến công ty làm thêm. Là người đặt câu hỏi mà Muchan hoàn toàn chẳng nhớ gì đến tình hình hiện tại của tôi cả, nhưng tôi thích thì tôi làm, không phải bởi đã trở nên trơ lì, vô cảm, mà bởi tôi cảm thấy được tin tưởng.”

“Takechan có vẻ không yếu đuối đến mức việc gì cũng cần người khác quan tâm nhỉ?”

“Nếu có thể thì có một cô bé rất được đấy, cô ấy rất khéo tay. Là học sinh cấp ba nhưng qua cách gấp thư cũng có thể hiểu được phần nào con người bên trong. Tôi nhận thấy hầu hết những bức thư của cô ấy đều được gấp bằng giấy. Khả năng gấp giấy đó có thể giúp ích cho chúng ta.”

Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh một chú ếch. Không phải ếch thật, mà là một chú ếch được gấp bằng giấy xanh.

Eri.

“Muchan...”

“Ừ.”

“Một người như thế thì liệu có được không?”

“Thật ư? Vậy cậu thử nói chuyện xem sao.”

Muchan đưa cốc rượu lạnh lên rồi cười.

* * *

Hôm sau tôi đã liên lạc với Eri. Tôi trốn biệt trong phòng và khi tôi đang thiếp đi, Eri có gọi tới một lần.

“Alo, Tacchan, là tớ đây. Koda Eri, cậu còn nhớ không?”

Giọng nói đó khiến tôi có cảm giác như hai đứa chỉ vừa mới gặp hôm qua vậy.

“Eri... Eri à?”

“Ừ, Eri đây. Lâu lắm rồi nhỉ, Tacchan.”

“Ừ, đúng là lâu lắm rồi, chắc phải đến mười năm ý chứ.”

“Thời gian trôi qua nhanh vậy sao?”

Tôi không cảm thấy lạ khi Eri biết số điện thoại di động của tôi, vì cậu ấy có thể tìm thấy nó qua thông tin trên Internet. Hơn nữa tôi và cậu ấy ở cách nhau chỉ có ba ga tàu, nên nếu muốn biết số điện thoại của một người bình thường ở khu vực đó thì cũng không khó khăn mấy. Ngoài ra trong đám học sinh cấp ba, chỉ có tôi và Eri thường xuyên bị bủa vây trên chọc. Chúng tôi đã gần mười năm không gặp nhau nhưng cả hai vẫn có cảm giác gần gũi thân thiết đến lạ.

Và có cả những điều kỳ lạ khác nữa.

Điện thoại của tôi luôn trong tình trạng tắt máy. Khi tỉnh dậy, xung quanh tôi tối đen như mực, làm tôi bị mất phương hướng (tôi lúc đó hoàn toàn không có cảm giác gì về thời gian),

vì vậy để biết chính xác lúc ấy là mấy giờ, tôi bèn với lấy điện thoại và bật nguồn. Nó bắt chọt đồ chuông cứ như đang chờ đợi điều đó vậy.

Sự trùng hợp đến bất ngờ ấy trước và sau đó không phải chỉ có một lần. Nó làm tôi ngạc nhiên đến lo lắng sợ hãi. Tôi nhảy ra khỏi giường và hét lên.

Những con số hiện ra trong bóng tối bắt đầu là 080, sau đó là 2399. Tôi hoàn toàn không nhớ gì cả. Tuy nhiên tôi vẫn ấn nút nghe.

Không hẳn là vì cô đơn bởi tất nhiên tôi muốn ở một mình. Tôi mong đừng có ai làm phiền đến giấc ngủ, khoảng thời gian nghỉ ngơi, cũng như sự cô độc của tôi.

Mặc dù vậy, tôi vẫn trả lời.

“Alo, Tacchan, là tớ đây...”

Giọng nói của Eri vang vọng - giọng nói cách đây đã gần mười năm rồi.

“Đã mười năm rồi nhỉ, thời gian trôi nhanh quá.”

“Thế à?”

“Tacchan thấy lâu không?”

“Sao nhỉ? Ừ, cũng lâu mà.”

Im lặng một lúc, Eri nói tiếp.

“Ừ, lâu nhỉ. Nhưng Tacchan chẳng thay đổi gì cả.”

Vì ghé sát điện thoại vào tai, nên tôi nghe thấy cả tiếng thở dài của Eri.

“Không thay đổi gì sao? Thế à.”

Tôi không thay đổi gì vì tôi vẫn mặc quần short giống như mười năm trước. Sao đây, có chút gì đó cảm thông sao?

“Cậu giỏi thật đấy.”

Eri nói trong tiếng thở dài.

“Không thay đổi gì đúng là giỏi thật. Xung quanh tớ không có ai như vậy cả.”

“Thê nhưng không thay đổi gì chỉ là suy nghĩ vậy thôi. Nêu là Tacchan thì không thể không thay đổi phải không?”

Tôi cảm thấy giọng nói của Eri nhỏ dần và yếu đi. Phải chăng vì cậu ấy lớn rồi? Khi lớn lên, chạm mặt nhau thì cách nói chuyện cũng cứng rắn hơn. Có lẽ tôi đang tự an ủi mình. Trong giây phút nào đó, tôi đã nghĩ như vậy.

Eri an ủi, động viên khuyến khích tôi, muốn kéo tôi ra ngoài. Chắc mẹ tôi đã nhờ vả cậu ấy.

Tôi không chắc chắn lắm, không thể nghĩ là mẹ lại tốn công sức liên lạc với Eri, người bạn thuở thiếu thời của tôi, để nhờ vả cậu ấy. Đó hẳn là mục đích khiến Eri gọi điện thoại cho tôi. Cậu ấy chẳng biết gì về tình trạng của tôi cả.

“Bố mẹ tớ ly hôn rồi, bởi bố tớ là một người vũ phu. Hiện tớ đang sống cùng em gái và mẹ, ba người phụ nữ cùng sống ở chung cư. Cũng trong thành phố này nhưng môi trường thì hoàn toàn thay đổi.”

“Thế à, cậu vẫn không rời xa tớ.”

Những câu trả lời lấp lửng giữa hai chúng tôi. Eri cười. Tiếng cười đó vẫn có nét trong trẻo của cái thời con trẻ.

“Tacchan giữ gìn sức khỏe nhé. Cảm ơn cậu nhiều.”

Cậu ấy ngắt điện thoại cũng bất ngờ như lúc gọi, thậm chí tôi còn chưa kịp nói câu tạm biệt. Bản thân tôi cũng cứ như thế mà không hỏi một lời xem tại sao Eri biết số điện thoại của tôi, cậu ấy gọi cho tôi để làm gì. Thực ra thì không hỏi cũng chẳng sao vì dù có hỏi, chắc cậu ấy cũng chỉ trả lời những câu như là “À, ừ...”, “Thế à...”

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại một lúc rồi di chuyển ngón tay để tắt nguồn. Khi đang định tắt thì điện thoại lại rung.

Lần này, tôi đã có thể nhớ được số điện thoại. Tôi chậm rãi ghé tai vào nghe.

“Alo, Takechan.”

Hình như là Muchan.

“Lâu lắm không nói chuyện nhỉ?”

“Ừ, cũng lâu rồi.”

Có vẻ Muchan đang cười, trong khoảng hai, phút cứ lặp đi lặp lại câu “Lâu lắm rồi nhỉ”.

“Takechan, tôi có một việc muốn nhờ cậu.”

“Có việc muốn nhờ tôi sao?”

“Ừ, sáng mai cậu rảnh không?”

“Thời gian rảnh thì nhiều nhưng...”

“Vậy thì nhờ cậu nhé, khoảng một tiếng đồng hồ thôi. Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Ngày mai, hai giờ chiều ở quán Cattleya nhé.”

“Cattleya?”

“Quán cà phê dưới dốc, bên cạnh cửa hàng hoa ý.”

“Tôi biết rồi.”

“Tên quán tôi không chắc chắn lắm, nhưng cà phê ở đó rất ngon.”

Bình thường có gì muốn nói, Muchan đều nói thẳng tuột ra. Điều này khiến tôi cảm thấy rất thú vị mà không có chút gì chế nhạo hay châm chọc cả.

“Tôi biết rồi.”

Tôi trả lời. Tôi không muốn gặp Muchan nhưng nếu được thưởng thức cà phê ngon thì nói chuyện với Muchan một lúc cũng chẳng sao. Tôi cảm thấy vậy.

Ngày hôm sau tôi đến quán Cattleya gặp Muchan, nghe câu chuyện về ILL, công ty do Muchan thành lập. Thậm chí không chỉ nghe, mà còn đến làm việc ở công ty đó.

Eri và Muchan - người bạn thuở thiếu thời và dì của tôi, nhận được điện thoại của hai người phụ nữ ấy không hẳn mang đến cho tôi sức mạnh nhưng chí ít cũng giúp tôi nhận ra nguồn năng lượng đưa bước tôi ra ngoài đang dần dần tích tụ bên trong cơ thể mình.

Tôi nghỉ học ở trường cấp ba, vào làm việc cho công ty ILL do giám đốc Muchan đã nhờ vả, sau đó liên lạc với Eri.

Tôi mở điện thoại, sau ba lần gọi, Eri đã nghe máy.

“Vâng...”

Giọng nói có vẻ nhỏ nhẹ và thận trọng. Eri ngày xưa đã nhút nhát, đặc biệt là với những cậu trai trưởng thành, hay những chàng thanh niên trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú, hoặc những người già không quen biết dù họ chỉ đi bộ ngang qua những cậu ấy cũng rất sợ. (Tôi cũng không phải đứa con trai giỏi ăn to nói lớn.)

“Eri, tớ đây.”

“Tacchan...”

“Ừ, lần trước cảm ơn vì cậu đã liên lạc cho tớ.”

“À, ừ... tớ hơi đường đột, nên xin lỗi nhé.”

Xung quanh cậu ấy có ai không! Tôi có đang lạc mất phương hướng không! Giọng nói của Eri càng càng nhỏ, tôi đành vào đề một cách ngắn gọn.

“Ừ, có vẻ thú vị nhỉ?”

“Ừ tớ nghĩ là rất thú vị. Nếu có hứng thú, cậu chỉ cần đến giúp chúng tớ vào kỳ nghỉ hè có được không?”

Eri im lặng một lúc rồi thở dài. Tiếng thở dài đó tựa như của một người đã phải từ bỏ tất cả để sống vậy. Cơ thể mệt mỏi, trong lòng nặng trĩu.

Tôi cảm nhận được rằng người này đang rất đổi khó khăn.

“Eri... Cậu có đó không?”

“Xin lỗi nhé Tacchan, chắc tớ không làm được.”

Eri nói, cắt ngang lời của tôi, cho dù chỉ là lời thì thậm chí rất nhỏ nhưng lại có sức vang vọng rất lớn. Lời thì thậm chí từ chối.

“Thế à, cũng không có cách nào cả.”

Tôi cố gắng hết sức để trả lời một cách nhẹ nhàng. Thế nhưng câu nói kết thúc như bị chặn lại ở cổ họng, cảm giác không dễ chịu chút nào. Tôi lấy lại bình tĩnh, việc bị từ chối khiến tôi cảm thấy bản thân mình thật kém cỏi khi không thể truyền đạt cho đối phương để sự thể không thành ra thế này.

“Tớ có cuộc gọi gấp, xin lỗi nhé.”

“Không sao đâu, chính tớ mới là người phải xin lỗi.” Cứ xin lỗi nhau qua lại như vậy thật xấu hổ.

“Vậy, hẹn gặp lại sau nhé.”

“Đợi chút, Tacchan...”

“Ừ, sao vậy.”

“Tớ có người thích rồi.”

“Ồ, thế à.”

“Ừ, chúng tớ đã hẹn hò được một năm.”

“Vậy là cậu có người yêu rồi?”

“Ừ, mùa hè năm ngoái, hai đứa tớ có đi biển với nhau, không có gì to tát nhỉ?”

“Hai người có ngắm pháo hoa vào ban đêm trên bãi biển chứ?”

“Có, ở bãi biển gần đó, cậu biết không? Ừ, chuyện ấy là đương nhiên.”

Giọng của Eri có chút vui hơn.

“Ừ, thế hai người đã hôn chưa?”

“À, ừ... chuyện đó cũng bình thường thôi mà, chẳng có gì đâu.”

“Đương nhiên rồi, tớ thật sự đã rất vui. Hạnh phúc như vậy mà tớ lại thấy có chút gì sợ hãi.”

Phải chăng cậu ấy đang nhớ lại mùa hè năm ngoái? Giọng Eri rộn ràng hẳn lên, nhưng sự rộn ràng ấy lại nhanh chóng biến mất.

“Mùa hè năm nay chắc không được nữa rồi.”

“Chuyện cậu không thể đi biển được á? À thì, cậu cũng phải lo thi cử với tìm việc nữa nên đúng là chẳng còn cách nào khác.”

Có cảm giác giọng Eri khá nặng nề, nhưng tôi vẫn nói dối. Năm nay, Eri không thể đi biển không phải vì bận thi hay tìm việc gì cả. Chắc chắn là như vậy. “Ừ, chẳng còn cách nào khác.” Giọng Eri thật dịu dàng. Sự dịu dàng sau khi đã đoán trúng chuyện nói dối của tôi.

“Chẳng còn cách nào nhưng mà buồn thật đây.” Vì buồn, vì cô đơn nên hơi thở dường như cứ dần dần thất lại.

Trái tim của người yêu giờ đây đã rời xa.

Tôi không biết nỗi buồn đó.

Không biết phải trả lời như thế nào.

Cũng không trả lời được...

“Eri này, cậu thử viết thư xem sao.”

“Thư á?”

“Ừ, Muchan - giám đốc công ty của tớ - có nói thư là thứ tốt nhất giúp chúng ta truyền đạt những ý tưởng và suy nghĩ của mình.”

Chính xác thì Muchan có lẽ không nói vậy nhưng đại ý là thế. Tôi không muốn Eri cúi đầu xấu hổ trước tôi. Bằng việc đưa suy nghĩ, ý tưởng của mình vào trong từng câu chữ, mọi người chỉ ít cũng có chút gì đấy để có thể ngẩng cao đầu. Đương nhiên có những lúc không thể làm được điều đó, nhưng viết thư sẽ trở thành điểm tựa, nguồn động viên hoặc ít ra cũng trợ giúp để chúng ta có thể chịu đựng mà vượt qua.

Tôi mới chỉ bắt đầu làm việc ở công ty ILL vài ngày nhưng đó là những gì tôi học được.

“Viết thư hả? Nhưng tớ có viết mấy thứ kiểu đó bao giờ đâu, khoản đấy tớ kém lắm.”

“Thế à, cậu cứ thử viết một lần xem sao. Gửi hay không gửi, suy nghĩ sau cũng được mà.”

“Ừ, Tacchan, cảm ơn cậu nhé.”

Nói xong Eri tắt máy mà chưa kịp cho tôi nói lời tạm biệt.

Về vụ làm thêm, mặc dù từ chối, nhưng sau đó Eri đã nhiều lần gọi cho tôi.

“Tớ đây, tớ có viết thư gửi cho cậu rồi đó.”

“Ừ.”

“Thế nhưng không thấy cậu trả lời. Đạo gần đây hình như tớ đang bị tránh mặt. Người ta gặp tớ ở hành lang, nhưng cũng chỉ lướt qua, lơ đi như không thấy.”

Người yêu của Eri học cùng trường. Thật đúng khó khăn. Mỗi ngày trôi qua, điều đó lại như một vết cứa, vết chích vào da thịt. Cứ mỗi lần gọi điện cho tôi, nỗi buồn của Eri dường như lại nặng nề hơn trước.

“Tớ bị đá rồi hay sao ý cho dù người ấy đã nói là thích tớ, nhưng chỉ trong vòng một năm, mọi thứ có lẽ đã thay đổi.”

“Tacchan ơi, không được rồi. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của người ấy là tớ lại muốn khóc. Người đó chẳng còn quan tâm, nghĩ đến tớ nữa rồi. Giờ bọn tớ còn phải thi liên tục, nên không hẹn hò được...”

Tôi chỉ biết nghe thôi, chứ cũng không giúp được gì. Eri thật lòng yêu người đó. Đối với cái người đang định vứt bỏ một tình yêu chân thành, tôi nên nói gì đây? Thật sự, tôi chẳng thể làm được gì.

“Tacchan, cảm ơn cậu nhiều nhé. Cậu lúc nào cũng lắng nghe những lời than vãn của tớ, tớ thật sự rất cảm động. Chỉ có Tacchan là người chịu lắng nghe những câu chuyện của tớ thôi, lắng nghe một cách chân thành và nghiêm túc. Tacchan này, nếu tớ có thể thích cậu thì tốt nhỉ. Thế nhưng, muộn mất rồi, tớ thật sự đã quá mệt mỏi.”

Đó là cuộc điện thoại cuối cùng Eri gọi cho tôi.

Và vẫn như mọi khi, Eri là người cúp máy trước.

Trong tôi có một linh cảm gì đó không mấy tốt đẹp. Bất an, lo lắng, sốt ruột... Tôi quay số gọi lại, nhưng điện thoại sập nguồn.

0 giờ 15 phút sáng...

Chuyến tàu điện cuối cùng cũng đã đi qua. Tôi lại không biết chính xác địa chỉ nhà Eri, định đánh thức mẹ dậy rồi nhờ mẹ chở đi, nhưng có lẽ mẹ cũng không biết chung cư ấy ở đâu. Mà tìm đến Muchan thì chắc cũng vậy thôi. Hơn nữa, bây giờ hẳn Muchan cũng đang say sưa rồi. Tôi phải làm sao bây giờ, phải làm gì đây?

Tôi trần trở một, hai phút rồi lên ra khỏi nhà, bắt taxi đến thành phố bên cạnh, mới nhận lương nên tôi có chút tiền.

Thế nhưng cũng vô ích bởi địa chỉ tôi không biết, lái xe cứ hỏi “Không biết đi như thế nào hả cháu?”, tôi đành gật đầu và nói: “Dạ, vâng”.

Nếu tôi gửi lại cho Eri dù chỉ một bức thư, nếu tôi hỏi cậu ấy dù chỉ một lần, nếu tôi biết sử dụng Internet một chút thì có lẽ tôi đã có được địa chỉ của Eri.

Một sự hối hận dâng trào trong lòng tôi, đốt cháy trái tim tôi. Và rồi tôi cứ thế mang trái tim thấm đẫm đau buồn, chán nản về nhà. Vào đến trong phòng, tôi mở cửa ngắm nhìn bầu trời.

Sau này, tôi nghe bảo tối hôm đó Eri đã nhảy từ trên nóc nhà chung cư mà cậu ấy đang sống xuống và chết ngay lập tức. Khi xe cứu thương tới nơi, cậu ấy đã không còn thở nữa.

Tin Eri mất tới với tôi qua bản tin buổi sáng.

Muchan đưa tôi đến hội trường nơi tổ chức tang lễ cho Eri. Tôi quyết định nhận lòng tốt của Muchan.

Tiết kiệm tiền, thi bằng lái xe và sẽ mua một chiếc xe ô tô cũ. Nếu vậy, tôi có thể tự mình làm những gì mình muốn.

Vừa chứng kiến đám tang của Eri, tôi vừa nghĩ về tương lai của bản thân.

Nơi đặt những bông hoa cẩm tú cầu dùng để tổ chức tang lễ, ngoài Eri ra, còn có ba người nữa. Dù gì họ cũng đều lớn tuổi rồi. Có một bà lão 101 tuổi, di ảnh của bà ấy được chiếu lên màn hình đặt trên tường trong hội trường với mái tóc bạc trắng rất đẹp.

Chỉ có ảnh Eri là đặc biệt nhất.

Một cô bé 18 tuổi, cho dù vì lý do gì đi nữa thì cũng chết quá trẻ. Eri, cô gái xinh đẹp với mái tóc dài lâu lắm rồi tôi mới được nhìn thấy. Trên bàn thờ được trang trí bằng hoa huệ trắng và hoa hồng, ngay chính giữa là một nụ cười có phần hơi gượng gạo. Phía sau hình ảnh Eri đang cười ấy là biển rộng mênh mông. Bức ảnh còn chụp được cả những ngọn sóng đầu bạc. Có

lẽ bức ảnh này là của mùa hè năm ngoái, mùa hè mà cậu ấy đã hôn người mình yêu.

Mẹ của Eri cứ chờ đợi ngồi trên ghế. Mắt chỉ mở thôi chứ không nhìn bất cứ thứ gì cả. Bà mặc đồ tang, có lẽ đang rất đau suy sụp. Một cô bé độ tuổi học trung học đang đứng bên cạnh, cầm tay bà. Có lẽ đó là Chikachan, em gái của Eri.

Bạn cấp ba của Eri cũng đến khá đông.

Không ít người đã rơi nước mắt.

“Ghế đằng sau đang trống đây, cậu ngồi đi.”

Một người nhân viên khẽ giục tôi, nhưng tôi lắc đầu và cứ đứng nguyên đó, không di chuyển. Tôi cứ đứng gần lối ra vào mà quan sát phía trong hội trường.

Lúc bắt đầu khâm liệm, mọi người khóc nức nở. Một số bạn học nữ cũng thổn thức. Từng người, từng người đến viếng đặt hoa cúc trắng lên bàn thờ.

Mẹ cậu ấy khóc đến ngất đi. Chikachan phải dùng cả hai tay để đỡ mẹ. Cô bé ấy thật sự rất kiên cường.

Trong góc khuất có ai đó đứng dậy, tôi tập trung vào bóng dáng của người ấy. Cô nữ sinh đó cao, tóc ngắn, quay lưng lại phía bàn thờ, đi bộ về phía tôi. Tôi lùi lại mở đường.

Đó là một cô gái tay chân dài, yếu ớt, da ngăm đen, khuôn mặt đẹp với sống mũi cao, có vẻ hơi khác người Nhật. Tôi bèn theo sau, nhưng cô gái ấy không ngoảnh lại, mà cứ thế bước đi, ra khỏi hội trường tang lễ, qua đường rồi tiếp tục cất bước. Không hiểu cô ấy định đi đâu.

Tôi không am hiểu vùng này lắm, nên cũng không biết được. Mặc dù đèn tín hiệu đã bật đến hai lần, nhưng cô gái ấy vẫn đứng đó và hầu như không bước thêm bước nào nữa. Cô ấy không đi tiếp mà rẽ vào một công viên.

Nó ở trong thị trấn nơi tôi sống, không phải công viên cho trẻ em, xung quanh được bao bọc bởi rừng cây rậm rạp. Những chiếc ghế ở đây đều được làm từ gỗ cây, hầu hết đã cũ và bị hỏng một nửa. Cô gái ấy ngồi xuống một trong số những cái ghế. Hít

một hơi thật sâu và dài, rồi thở ra một cách buồn rầu chán nản. Tiếng thở đó tôi nghe rất quen thuộc.

Cô gái ấy mặc đồng phục mùa hè. Chiếc váy màu xanh nhạt với áo trắng cổ thủy thủ. Rồi cô ấy lấy một con dao từ trong túi ra. Một thanh âm rín rít vang lên khi lưỡi dao từ từ được kéo ra.

Tiếp đó, cô ấy cầm nó lên, hướng mũi dao về phía ánh sáng, hít một hơi, khiến một hàng lệ từ khóe mắt rơi xuống.

Tôi cũng hít một hơi thật sâu rồi tiến lại gần.

“Bạn có thể mất mạng đây.”

Tôi cất giọng nói.

“Với một con dao như thế này, bạn có thể chết đây. Chỉ đau khổ thêm thôi.”

Cô ấy quay lưng lại, mở to mắt nhìn tôi.

“Dừng lại đi Eri, bạn chết cũng chẳng thay đổi được điều gì.”

“T... a... c... ch... an?”

“Ừ.”

Cô ấy đứng dậy, tay vẫn nắm chặt con dao rồi lùi lại phía sau. Tôi không cử động, cũng chẳng di chuyển lấy một bước.

“Hãy cho tôi biết tên của bạn, tên thật sự của bạn ấy. Tôi muốn biết.” Tôi vẫn đứng im đó và hỏi.

Hãy cho tôi biết tên của bạn, tôi muốn biết.

“Tại sao, tại sao bạn biết tôi. Tại sao?”

“Bởi vì bạn không thể chịu đựng thêm được nữa.”

Cô ấy chớp mắt, nước mắt vẫn lăn trên gò má.

“Bạn chạy ra khỏi nơi tổ chức tang lễ, phải chăng bạn không thể chịu đựng được việc nhìn thấy dáng hình của mẹ Eri?”

Môi cô ấy run lên.

“Bạn biết sao? Tôi... Tôi...”

“Bạn đã giết Eri đúng không?” Tôi nhanh chóng hít một hơi thật sâu.

Trong công viên tuyệt đẹp ấy tràn ngập màu xanh của cây cối, vậy mà tôi lại cảm thấy mình như đang ngạt thở. Cảm giác

việc thở rất khó khăn.

“Bạn đã gọi điện thoại cho tôi đúng không? Sau đó giả làm Eri. Eri thật sự không hề gọi điện cho tôi, dù chỉ một lần. Có lẽ cậu ấy đã quên mất sự tồn tại của tôi rồi.”

“Không phải như vậy.”

Cô ấy hét lên, con dao vẫn cầm trong tay.

“Eri không hề quên Tacchan. Cậu ấy rất hay kể về cậu, người con trai mà cậu ấy thích, cho tôi nghe. *“Cậu ấy là người con trai đầu tiên và cũng là cuối cùng mà tớ thích trong suốt cuộc đời này.”* Eri đã nói vậy. Nhờ có Tacchan mà cậu ấy đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp. Khi nghe Eri kể như vậy, tôi rất muốn biết về Tacchan và muốn thử nói chuyện, vậy nên tôi đã tìm hiểu chỗ này chỗ kia. Bạn bè của tôi ở trường tư thục có quen với Tacchan từ thời học trung học, nên tôi đã biết được số điện thoại của cậu.”

Ai vậy nhỉ?

Một vài khuôn mặt hiện ra trong đầu tôi nhưng rồi cũng biến mất.

“Và tôi nghĩ rằng mình phải nói chuyện ngay với Tacchan. Tôi muốn biết về người mà Eri thích. Tôi không giỏi nói chuyện, tôi biết điều đó, cũng rất sợ bị phát hiện, vậy nên tôi đã lập tức dập máy. Do đó, khi nhận được điện thoại của Tacchan tôi vừa bất ngờ, vừa vui lại vừa sợ. Tôi sợ lúc nào đó cậu sẽ phát hiện ra con người thật của tôi.”

“Tuy nhiên bạn vẫn giả làm Eri, và nhiều lần nói chuyện điện thoại với tôi.”

“Điều này... vì nói chuyện với Tacchan rất vui.”

“Nói dối.”

Tôi tiến lên phía trước một bước và hỏi tiếp.

“Tên bạn là gì?”

“... Aika. Miura Aika.”

Aika tuy nhỏ nhắn nhưng giọng nói rất rõ ràng.

“Miura Aika, đó là tên thật của tôi.”

“Aika, bạn đang nói dối. Vì khi bạn gọi điện cho tôi, đóng giả là Eri, bạn nói chuyện để tôi nghĩ rằng Eri đã tự sát.”

Aika lặng người đi, không nói gì, rồi nhìn tôi.

“Có thật Eri đã tự sát như vậy? Và nếu cảnh sát nghi ngờ vụ này, họ chắc chắn sẽ gọi tôi đến lấy lời khai. Vì có thể nói họ đã biết việc Eri nói chuyện điện thoại với một người bạn thời thơ ấu. Để biết được chuyện này rất đơn giản. Tôi sẽ kể với cảnh sát những lời nói cuối cùng của Eri. Như vậy bạn yên tâm rồi chứ? Cũng sẽ không có chuyện bạn bị nghi ngờ là người sát hại Eri và rồi bạn có thể trở lại cuộc sống như hiện nay.”

Có thể quay lại được sao?

Nếu cảnh sát điều tra thông qua số điện thoại có trong điện thoại của tôi, chắc chắn họ sẽ biết đó không phải số điện thoại của Eri. Nhưng Aika suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản so với người khác.

“Không thể quay lại đâu.” Aika ráng nói. “Eri không còn nữa rồi. Eri, người tôi yêu đã không còn nữa, tôi không thể một lần nữa quay lại với cuộc sống như hiện tại.”

“Bạn là người yêu của Eri hả?”

Aika chậm rãi ngồi xuống ghế. Có lẽ cô ấy không thể đứng được nữa. Vai run lên, môi tái nhợt đi.

“Tôi cũng như Eri đều ghét con trai, cậu không biết sao? Eri chỉ yêu người đồng giới.”

“Ừ, tôi cũng cảm thấy vậy vì Eri rất sợ con trai. Chỉ cần khẽ chạm ngón tay thôi là cả người cậu ấy đã run lên. Có thể làm người yêu của Eri thật sự chỉ có mình bạn. Eri không nói về bạn trai với tôi lấy một lần.”

Ánh mắt của Aika bỗng trở nên thơ thần, như đang muốn tìm kiếm đối tượng không còn tồn tại nữa rồi.

“Vừa gặp nhau, tôi và Eri đã bị mê hoặc. Tôi say đắm Eri. Dù có tốt nghiệp, học tiếp, đi làm hay trở thành bà lão đi chằng nữa, tôi vẫn quyết định mãi sống cùng Eri. Thật sự, thật sự, tôi yêu Eri tận đáy lòng.”

“Vậy mà bạn lại giết Eri?”

“Eri đã nói chia tay với tôi. Cô ấy nói chia tay với tôi để sống một cách bình thường như những người con gái khác.”

Toàn thân Aika run lên, tôi cảm nhận được điều đó qua tiếng thở mình nghe được.

“Một cuộc sống bình thường như bao người con gái khác, nghĩa là cô ấy sẽ yêu một chàng trai. Tôi có cảm giác cô ấy đã phủ định toàn bộ quãng thời gian mà tôi và cô ấy đã có với nhau. Cái cảm đó khiến tôi thấy không thể tha thứ được. Chúng tôi không còn bên nhau nữa. Mặc dù không biết gì cả, nhưng tôi không giống với những kẻ chỉ chấp nhận tình yêu nam nữ. Tôi... tôi thật sự hối hận...”

“Vậy là vì bạn oán hận Eri?”

“Không phải oán hận nhưng tôi thấy tuyệt vọng. Tôi yêu Eri nhiều đến thế, vậy mà Eri lại giống những kẻ đáng ghét ngoài kia.”

“Đêm hôm đó, tôi gọi Eri lên tầng thượng nói chuyện. Sau khi nói chuyện với Tacchan, tôi đã viết thư, cô ấy nói muốn tôi trả lại chúng nên tôi đã gọi cô ấy ra để xin lỗi. Eri bảo tôi hãy trả thư cho cô ấy. “Aika này, một lúc nào đó, Aika cũng sẽ có một tình yêu thật sự, một tình yêu chân chính. Hai chúng ta sẽ trở thành những người mẹ, khi đó chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm bạn được, đúng không?” Eri nói. Cô ấy ngốc quá, cái gì mà tình yêu thật sự, cuộc hôn nhân đường hoàng, những bà mẹ chân chính... Những điều chúng tôi đã từng nói là ghét ấy không biết từ lúc nào đã được Eri chấp nhận. Điều đó khiến tình cảm của chúng tôi nhạt dần đi, tôi không thể tha thứ được... Dù thế nào đi nữa cũng không thể tha thứ. Vì vậy, tôi đã...”

“Đấy ngã Eri đúng không?”

“Là như vậy, hai đứa chúng tôi cùng leo lên hàng rào. Lúc đó, chúng tôi không nắm lấy tay nhau, nên cô ấy cứ vậy mà rơi xuống và chết. Khi đấy, tôi đã nghĩ rằng cho dù tôi có chết cũng không sao, nếu được chết cùng với Eri thì tôi sẽ chẳng bận tâm gì cả. Nhưng Eri là người vẫn có thể sống tốt nếu như không có tôi. Vì vậy rốt cuộc, tôi đã ngồi trên hàng rào, nhìn xuống. Tôi

ghét Eri, nhưng mỗi khi nhớ tới kỷ ức cuối cùng đó, tôi đều bật khóc và không thể nào cưỡng lại... Sau đó rất đơn giản, giây phút Eri rời khỏi hàng rào, chân cô ấy đang ở tư thế đứng...”

“Rồi bạn gọi điện thoại cho tôi?”

“Ừ, lúc đó là 0 giờ. Tôi gọi điện cho cậu như thể Eri vẫn còn sống, để sau đó cậu nghĩ rằng cô ấy đã tự sát. Tôi...”

Aika nhắm mắt lại. Không biết Aika có nghe được tiếng hét của Eri lúc lâm chung hay không? Giọng nói đó cả đời sẽ vang vọng bên tai cô ấy.

“Tại sao lại giết Eri?”

Aika thì thầm bằng giọng điệu lúc trước.

“Cho dù tuyệt vọng đến thế nào đi nữa, cay đắng khổ cực đến thế nào đi nữa, cho dù phải chia tay, tôi vẫn trăm nghìn lần mong muốn Eri còn sống. Tại sao tôi lại không nhận ra điều này? Tại sao, tại sao tôi...”

Tôi nhanh chóng giật lấy con dao từ trong tay của Aika. Aika không tranh luận nữa, vẫn nói với tôi bằng giọng điệu lúc trước.

“Giờ tôi sẽ đến gặp cảnh sát.”

“Để tôi đưa bạn đi.”

“Tôi đi một mình thôi, tôi làm được mà.”

Aika đứng dậy.

“Tacchan, cảm ơn cậu. Nhờ nói chuyện với cậu, tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Ừ.”

Tôi cũng đứng dậy. Aika ngoảnh đầu bước đi.

“Nhưng cậu không phải Eri, vậy tại sao cậu lại biết mọi chuyện?”

“Qua bức thư.”

“Bức thư á?”

“Bởi vì cậu nói là mình viết thư rất tệ mà, còn Eri rất thích viết thư. Khi biết được điều đó tôi đã khá ngạc nhiên, sau khi suy nghĩ, tôi thấy không hợp lý cho lắm.”

“Cậu nhanh trí thật đây.”

“Không phải vậy...”

“Mà Tacchan này!”

“Ừ.”

“Tôi viết thư có được không? Tôi thật sự muốn viết thư cho Tacchan với danh nghĩa là Miura Aika.”

“Ừ, tôi sẽ đợi thư của bạn.”

Aika cười, nụ cười đó thật đẹp.

* * *

“Thế à, đầu đuôi câu chuyện là như vậy sao?”

Muchan vừa quay đầu xe vừa thở dài.

“Ừ.”

Tôi ngồi bên cạnh, khẽ thu mình lại.

“Nếu nhận được thư thì tốt nhỉ.”

“Có nhận được không?”

“Chắc là có đấy, khách hàng của chúng ta trong đó cũng có mà. Có người đã gửi thư cho chúng ta.”

“Ờ, có cả khách trong tù nữa sao?”

“Có chứ, ở đâu cũng có hội viên của chúng ta mà.”

“Tuyệt thật.”

“Tuyệt, đúng không?”

Muchan cười.

Nét cười đó giống với nét cười của Aika lúc trước.

Tôi ngồi bên cạnh Muchan, hít một hơi thật sâu và nhắm mắt.

Bức thư tình

Khi Yoshimura đến văn phòng ILL thì chỉ có tôi và Muchan ở đó. Điều này rất hiếm khi xảy ra, nó có hai ý nghĩa. ILL chủ yếu kinh doanh dịch vụ viết thư, tức là công việc chính của nhân viên là viết thư. Hiện tại, công ty đang trao đổi thư với các hội viên trên khắp cả nước. (Theo như Muchan nói thì số lượng hội viên trải dài từ Shiretoko của Hokkaido đến Miyakoshima của tỉnh Okinawa. Nói là khắp mọi nơi thì cũng có thể được vì thực sự độ phủ sóng của nó khá lớn. Việc nói về thành tích hơi có chút khoa trương cũng là điều bình thường của các nhà kinh doanh, và Muchan cũng không ngoại lệ.) Hội viên của ILL nằm ở mọi lứa tuổi, từ học sinh lớp hai cho đến các ông bà 92 tuổi trên toàn nước Nhật.

Do đó, về cơ bản, mọi nhân viên khi đến văn phòng đều sẽ bước thẳng về phía cái bàn, thỉnh thoảng mới ra ngoài để chọn quà hay tìm hiểu thứ gì đó. Một trong những dịch vụ của ILL là tặng thiệp chúc mừng và một món quà nhỏ vào ngày sinh nhật của hội viên. Có khi là một hộp bút và bút bi. Cũng có vài ý kiến cho rằng việc tặng quà giống nhau vi phạm quy định của ILL là phải hành xử tùy vào cá tính của từng hội viên, vậy nên nhân viên của công ty sẽ buộc phải tự chọn quà cho từng hội viên mình phụ trách. Bởi trị giá mỗi món quà chỉ vào khoảng 700 yên, nên không quá đắt, nhưng làm vậy sẽ giúp công ty nhận được đánh giá tích cực từ phía hội viên và khách hàng.

Tuy nhiên, ngày hôm đó Saeki và Mitsuoka không có ở văn phòng: Mitsuoka phải đến nhà trẻ đón con trai Yuji bị sốt, còn Saeki thì ra ngoài mua quà cho khách tiện thể mua hộ chúng tôi cơm hộp với cà phê cho buổi trưa. Và điều lạ thứ hai là hôm đó Muchan lại có mặt ở văn phòng. Muchan rất bận rộn và dồi dào năng lượng đến không thể tin nổi. Lúc nào Muchan cũng chạy

ngược chạy xuôi, khiến tôi vô cùng ân tượng, mà không hẳn chỉ ân tượng thôi đâu.

“Ơ, giám đốc Muchan lại không có ở đây à!”

“Hình như vậy, này giám đốc vừa chạy vụt ra ngoài rồi, lúc Take giúp tôi dọn dẹp phòng pha trà ý.”

“Giám đốc đi đâu vậy?”

“Cô ấy chạy đi đâu đó. Hình như đến chiều tối mới về.”

“Cô ấy vẫn vậy nhỉ?”

“Ừ, vẫn vậy mà.”

Chúng tôi suốt ngày nói với nhau những câu như thế, rồi lại cười, nhún vai, ngạc nhiên và ngưỡng mộ. Cô ấy luôn bận rộn và tận hưởng sự bận rộn ấy.

Khai thác hội viên mới, đàm phán với cửa hàng văn phòng phẩm, xác nhận tiền vốn, đảm bảo mạng lưới nhân sự, thêm vào đó là xử lý rất nhiều vấn đề phát sinh bất ngờ. Những “vấn đề phát sinh bất ngờ” là những thứ rất phiền phức. Tuy tôi cũng không tránh khỏi việc có liên quan nhưng mỗi lần như vậy bản thân vẫn luôn có cảm giác ấy. Trong công việc tại ILL, đối phương chính là con người, không phải cái phong bì mà chính người gửi và nhận cái phong bì đó mới quan trọng và là đối tượng cần quan tâm. Vì thế mới có những chuyện phiền hà, và bất cứ phiền phức nào cũng mang tính cá nhân. Dù cả những tranh luận xem thoáng qua thì tưởng rất giống nhau nhưng bước sâu thêm một chút vẫn sẽ dẫn đến những phương diện khác nhau. Nếu là khó khăn trong cơ hội thì đó cũng là chìa khóa để tìm ra cách xử lý. Nếu mỗi người chịu đứng vào lập trường của đối phương, mọi chuyện sẽ không thể giải quyết đơn giản đến thế và cũng không thể đưa ra được hướng dẫn giải quyết nào. Thỉnh thoảng, chúng tôi có nhận được điện thoại phản nản của những người có lẽ bị mắc chứng hoang tưởng (ví dụ họ cho rằng chúng tôi đem tiểu sử của bản thân mà họ viết trong thư bán cho đài truyền hình, rồi dựng thành phim, hay là tiết lộ bí mật của họ cho hàng xóm), nhưng những chuyện này

không phải là trở ngại và không quá ôn ào. Muchan từng nói với chúng tôi rằng:

“Nếu mình lắng nghe và trả lời đối phương một cách lịch sự thì ngắn khoảng phút mà dài cũng chỉ tiếng là đối phương sẽ bình tĩnh rồi ngắt máy. Chúng ta không được tỏ thái độ giống đối phương, quan trọng là phải biết kiềm chế, biết cách cư xử cho đúng mực.”

Nếu những ồn ào kéo dài hơn cả tiếng đồng hồ hay những phiền phức trong mối quan hệ giữa con người với nhau có thể nào chẳng nữa thì cũng cần phải xử lý như vậy. Chính nhờ những phiền phức ấy mà có lẽ công việc cũng trở nên thú vị.

Lúc Yoshimura Hanayo bước vào, không hiểu sao tôi lại “Ồ” lên một tiếng, chắc vì tôi có linh tính rằng chuyện phiền toái sắp xảy đến. Tôi đứng phắt dậy và dù giác quan thứ sáu rất nhạy bén thì cũng không hẳn đã nghĩ thấy có biến lạ sắp tới. Tuy nhiên, chẳng hiểu sao lúc ấy tôi lại cảm thấy bất an như vậy. Chắc là những phiền phức của Yoshimura nghiêm trọng đến mức đó cũng nên. Vì thế khi vừa chợt nhớ ra chuyện liên quan đến Yoshimura, tôi cứ cảm thấy như vậy suốt, ngay chính bản thân tôi cũng cảm thấy bị thuyết phục với điều đó.

Yoshimura Hanayo bước vào văn phòng tầng bốn của tòa nhà trước nhà ga - chính là văn phòng ILL, thả lỏng người và nhìn quanh một vòng, trước khi bắt gặp ánh mắt của tôi. Khi đó, tôi vẫn chưa biết tên bà ấy. Mái tóc trắng của bà ấy bắt ánh nắng đang chiếu vào từ ô cửa sổ, lấp lánh như một ngôi sao. Mái tóc ấy không dài cũng không ngắn, dáng vóc đẹp đến kinh ngạc. Trong bộ vest vải tuyết màu đỏ của rượu nho kết hợp với sơ mi tay bông cổ hẹp màu trắng, chiếc túi cùng tông với màu bộ vest, cảm giác giống như đang vẽ một bà lão trên một bức tranh đắt giá và chất lượng. Từ sâu trong cặp kính màu tím nhạt, người phụ nữ ấy nhìn chằm chằm vào tôi và khẽ mỉm cười. Sau đó hướng về phía tôi và nói bằng giọng rất rõ ràng.

“Tôi là Yoshimura Hanayo.”

Câu nói làm người ta có cảm giác như đang đứng trước một nhân vật quyền lực kiểu: “Tôi là thị trưởng thành phố này” hay

“Tôi đến từ sở cảnh sát tỉnh”. Tựa hồ nói “Tôi là Yoshimura Hanayo” thì sẽ chẳng phải lo ngại điều gì.

Tôi đứng dậy, vừa cúi chào vừa tiến lại gần người phụ nữ có tuổi tên Yoshimura Hanayo đó.

Khoảng thời gian giam mình trong phòng, tôi rất khó gặp mặt cũng như nói chuyện với mọi người. Tôi không thể làm được vì cứ định gặp ai đó - chẳng hạn giáo viên chủ nhiệm đến hỏi thăm tình trạng sức khỏe, bạn cùng lớp hay nhân viên hành chính đến thăm - là tôi lại thấy hoa mắt rồi buồn nôn. Thế nhưng bây giờ mọi thứ đã tốt lên. Tôi không nghĩ tới điều này cho đến khi bản thân tự chủ động tiếp xúc một cách tích cực với người khác thì phản ứng của tôi mới dần trở lại bình thường.

“Vâng, có chuyện gì vậy ạ?”

Tôi hỏi, người phụ nữ lớn tuổi ưỡn ngực trả lời.

“Tôi là Yoshimura Hanayo.”

“Vâng, bà là Yoshimura ạ?”

“Đúng rồi.”

Yoshimura gật đầu, và không nói gì nữa, mất khoảng vài giây cuộc nói chuyện giữa hai chúng tôi rơi vào im lặng.

“Hình như bà đến đăng ký viết thư đúng không?”

Khi một ai đó đến văn phòng, tôi không thể nghĩ ra việc gì khác ngoài việc đó. Vì trông có vẻ Yoshimura không phải người của cửa hàng văn phòng phẩm cũng không phải nhân viên đưa thư của bưu điện.

“Không, không phải vậy.”

Bà ấy phủ nhận nhanh chóng. Tôi đang định hỏi xem bà ấy cất công đến đây làm gì thì Muchan gọi tôi.

“Takehiko ơi!”

Muchan vẫy tay bảo tôi lại gần.

“Xin lỗi, tôi xin phép được thất lễ.”

Yoshimura gật đầu trả lời: “Không sao, cậu cứ tự nhiên.”

Tôi thấy có gì đó nghiêm túc trong cả thái độ và giọng nói của bà ấy. Nhưng Muchan chỉ đùa giỡn và buột miệng nói: “Tôi rất

cảm ơn vì nhận được sự tha thứ của bệ hạ.”

Đúng là một cô gái không bình thường. Giá như tính cách của Muchan chín chắn chút để phù hợp với độ tuổi. Có tiếng thì thảo trong tim phủ định điều đó.

Có thể Yoshimura đến làm thủ tục hội viên. Đối với khách hàng thì không thể có những suy nghĩ vô lễ được.

“Takechan xem này, ở đây, ở đây.”

Muchan chỉ tay vào màn hình máy tính.

“Cái gì vậy?”

“Tôi có cảm giác đã nghe đến tên người này rồi, nên tôi thử tìm tên Yoshimura Hanayo trên máy tính xem sao. Và rồi... cậu xem này.”

Trên màn hình hiện ra bức ảnh đen trắng cũ, đó là chân dung của một phụ nữ trẻ tuổi hơi nghiêng người một chút. Cô gái ấy đội một chiếc mũ nôi, ánh mắt hướng về nơi xa xăm nào đó. Trên khuôn mặt với sống mũi cao hình như đang ẩn chứa điều gì phiền muộn. Đôi môi nhỏ nhắn, đầy đặn tỏ vẻ như muốn nói: “Cái gì vậy, mọi thứ thật phiền phức. Ngay cả sống cũng vậy.”

Yoshimura Hanayo sinh năm 1930 và là nữ diễn viên điện ảnh, bà bắt đầu xuất hiện trên màn ảnh từ sau Chiến tranh Thế giới II cho đến khoảng những năm 1970. Bộ phim đầu tiên bà tham gia là *Cuộc hành trình mới* (1947) và một số tác phẩm khác như: *Cửa sổ tình yêu*, *Câu chuyện hoa loa kèn trắng*, *Yoshihara Oiran*, *Cuối năm nay*, *Himiko*, *Tình yêu mù quáng*, *Tiếng hát của mẹ*... Ngoài ra, bà cũng từng tham gia không ít các chương trình truyền hình. Là một thiếu nữ trong trắng thuần khiết, bà thường được chọn đảm nhận các vai diễn phụ nhân quý phái, giáo viên, người mẹ luôn tận tâm chăm sóc, bảo vệ con cái. Vai diễn người mẹ trong *Bức thư tình* với tư cách là diễn viên chính cũng là vai diễn cuối cùng của bà trước khi giải nghệ. Bà nhận được Huân chương với Ruy băng Tím* năm 1991.

“Giỏi thật, cũng đáng nể đấy chứ.

“Ừ, có lẽ vậy.”

“Muchan biết Yoshimura Hanayo à?”

“Tôi có cảm giác đã nghe thấy tên người này ở đâu rồi. Không phải là vì bà ấy cùng thời với tôi, mà vì nếu không phải thích xem phim, thì chẳng ai biết được những diễn viên từ thời ông bà mình cả.”

“Muchan nói hơi to đấy. Thế nhưng người nữ diễn viên đó sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?”

“Xuất hiện ở đây, nhưng bà ấy cũng không phải quái vật gì đúng không? Bà ấy có vẻ không giống người vùng này. Dù sao đi nữa, cũng nên nói năng thận trọng chút. Cái người nữ diễn viên đó, cho dù bây giờ đã lớn tuổi, trở thành bà lão rồi, nhưng vẫn rất tự hào về bản thân.”

“Vì vậy, tôi nghĩ Muchan nên thận trọng hơn trong cách nói chuyện và sử dụng từ ngữ. Thế nhưng, rốt cuộc bà ấy đến đây vì mục đích gì nhỉ? Liệu có quan trọng không?”

“Ừ thì... chả nhẽ đã đến công ty của chúng ta mà lại không đăng ký viết thư hay sao chứ?”

“Lúc trước bà ấy có nói là không phải như vậy rồi.”

“Thế hả? Vậy thì vì điều gì?”

“Tôi cũng không biết nữa. Để hỏi bà ấy xem.”

“Ừ, đúng rồi, tốt nhất nên hỏi trực tiếp bà ấy.”

Muchan đứng dậy làm chiếc ghế kê đánh rầm một cái.

“Bà Yoshizawa, xin lỗi vì đã để bà phải đợi. Mời bà đi theo hướng này.” Muchan nói với giọng rất hào hứng, vui vẻ.

“Tôi là Yoshimura. Tên đầy đủ là Yoshimura Hanayo.”

“Ôi, thành thật xin lỗi bà, tôi thật thất lễ quá. Mong bà có thể bỏ quá cho một người còn nông cạn như tôi.”

Muchan hướng dẫn Yoshimura đến phòng tiếp khách không chút luống cuống và ấp úng. Nói là phòng tiếp khách, nhưng không gian khá nhỏ hẹp. Trong phòng có một chiếc bàn tròn nhỏ và hai chiếc ghế sofa giả da.

“Màu sắc được đấy nhỉ.” Yoshimura ngồi xuống ghế sofa và nói.

“Gì cơ, màu sắc á?”

“Bông hồng này.”

Một bông hồng màu đỏ được cắm trong chiếc bình đặt trên bàn.

“Tôi rất thích hoa hồng đỏ, mà hoa này không phải hoa giả đâu nhỉ?”

“Vâng, là hoa hồng thật đấy ạ.”

“Tuyệt quá, đúng là hoa thật. Vì nếu là giả thì cho dù làm khéo léo đến thế nào đi nữa, nó vẫn chỉ là đồ giả mà thôi. Nó không có giá trị gì cả, vì chỉ có đồ thật mới có phẩm giá của nó. Và phải chăng nếu xung quanh chúng ta là đồ giả thì liệu có đảm bảo được giá trị, phẩm giá không?”

“Dạ.”

Muchan khẽ nhích người cử động trên chiếc ghế sofa giả da, còn tôi thì cứ vẫn vờ với suy nghĩ nên mang trà vào hay không? Trong phòng pha trà chỉ có trà xanh, trà ô long, trà đen loại túi lọc, trà thảo mộc và cà phê hòa tan. Có bình pha cà phê nhưng cà phê loại pha bình thì lại để ở ngoài.

Trà xanh, trà ô long, trà đen loại túi lọc, trà thảo mộc, cà phê hòa tan, trong số đó loại nào mới được gọi là mang phẩm giá, có giá trị nhỉ?

Càng suy nghĩ càng thấy rắc rối, cuối cùng tôi quyết định chọn trà xanh. Tách uống trà là giải thưởng mà Muchan nhận được trong một lần rút thăm, với hoa văn chấm bi trắng trên nền xanh có thể nhìn thấy được từ xa đó là hàng cao cấp.

“Gì cơ, tìm bức thư tình á?”

Khi tôi quay lại phòng khách với khay đựng đồ uống trên tay thì Muchan đang cúi đầu.

“Vâng, tôi mong mọi người giúp đỡ. Chắc chắn là nó ở đâu đó trong nhà, nhưng đã cất đâu rồi thì tôi thật sự không thể nhớ ra nổi. Tôi cảm thấy chuyện mình không nhớ do bản thân đã già rồi có lẽ cũng là chuyện bình thường.”

Yoshimura thở dài. Ngón tay đưa lên má như để che miệng lại. Cử chỉ kiêu diễm như vậy xuất phát từ chính bản thân bà ấy hay chỉ thể hiện cho người khác xem, cái nào mới đúng đây?

Tôi lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Muchan. Yoshimura cũng chẳng để ý gì đến tôi.

“Trông bà trẻ thật đấy, đúng là diễn viên nổi tiếng, nhìn thế nào đi nữa cũng khác hẳn chúng tôi.”

Muchan lên tiếng, nhằm sửa sai cho việc thất lễ vì nói sai tên bà ấy lúc trước. Dù sao đi nữa, trong câu nói của Muchan có lẽ cũng có một nửa là thật vì đúng là Yoshimura trẻ thật, hơn nữa còn trang điểm rất xinh đẹp, không thể nhìn ra người phụ nữ đó đã 85 tuổi.

“Ồ quả nhiên mọi người có biết tôi.”

“Tất nhiên rồi, làm sao có chuyện chúng tôi không biết đến cái tên Yoshimura Hanayo được cơ chứ. Hôm nay, có thể gặp được bà quả là vinh hạnh cho chúng tôi.” Muchan nói như đang đọc thoại.

“Cô là Naha Mutsumi, đúng không nhỉ?”

Yoshimura nhìn liếc qua tờ danh thiếp Muchan đưa rồi nháy mắt một cái.

“Vâng, đúng rồi ạ. Tôi là người phụ trách ILL.”

“Quả nhiên là rất giống.”

“Gì cơ ạ?”

“À, không có gì, Naha này, vậy cô có thể giúp tôi việc tôi nhờ lúc trước được không?”

“Có lẽ là không thể, vì công ty chúng tôi kinh doanh dịch vụ viết thư thôi, còn việc tìm kiếm thứ gì đó nằm ngoài lĩnh vực kinh doanh của công ty.”

“Thế nhưng đó là thư tình mà, love letter. Nó có liên quan đến thư, đúng không nào?”

Yoshimura phát âm rành mạch chữ love letter (tôi chỉ nói tiếng Nhật nên cũng không thể khẳng định phát âm tiếng Anh của bà ấy chuẩn hay không).

“Vâng... đúng là như vậy, nhưng việc tìm thư sẽ thay đổi nội dung, lĩnh vực công việc của chúng tôi.”

“Dù sao đi nữa, tôi vẫn muốn tìm nó.”

Yoshimura nói một cách dứt khoát.

“Cô vẫn còn trẻ nên chắc chưa thể hiểu được, tuy nhiên đến tầm tuổi như tôi khi hồi tưởng lại sẽ thấy những thứ đó vô cùng quan trọng, đặc biệt là những hồi ức đẹp và ngọt ngào, để những năm cuối đời chúng ta không phải hối tiếc, hay thấy có lỗi với bản thân khi không sống đúng như những gì mình muốn.”

“À, vâng. Có lẽ ai cũng nghĩ vậy mà.”

“Ai cũng vậy ư?”

Gương mặt Yoshimura trở nên mơ màng và nhẹ nhõm đến lạ.

“Chắc thế... Mà chẳng phải như vậy sao? Tuy nhiên, thật đáng tiếc vì không phải quá nửa mọi người đều giữ khư khư những hồi ức đẹp đó như nguồn sống nuôi dưỡng những ngày tháng cuối đời của mình ư? Với tôi, điều đó tùy vào phúc phận thôi. Nếu tốt phúc thì sẽ có nhiều kỷ niệm tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.”

“À, thì ra là thế. Quả thật như vậy nhỉ?”

Muchan đi chậm chậm chờ Yoshimura. Việc sử dụng từ ngữ trang trọng khiến người ta có cảm giác xa lạ, không gần gũi, đúng là hơi đáng cười thật.

“Để nhớ được trọn vẹn những hồi ức trước đây thì bức thư tình rất quan trọng. Vì vậy, cô nhất định phải tìm nó giúp tôi. Cô làm được mà, đúng không?”

Câu nói của bà ấy như mang cả ý kiến cá nhân và mệnh lệnh, ngay sau đó Yoshimura rút khăn tay lau quanh miệng, tận hưởng mùi thơm thoang thoảng mà tao nhã.

“Bức thư tình mà bà nói quan trọng tới vậy sao?”

Câu hỏi của tôi khiến Yoshimura thở nhẹ một hơi và nói. “Vâng, đương nhiên rồi.” Bà ấy vừa nói vừa gật đầu, thoáng nhìn qua tôi, rồi lại quay đầu về phía Muchan.

“Tôi đã nhận được rất nhiều loại trong đó có cả love letter hay chính là thư tình. Không chỉ từ những người đàn ông Nhật Bản mà ngay cả nước ngoài, hay cả từ những người đàn ông mà chỉ cần nói tên thôi thì bất cứ ai cũng đều biết. Đương nhiên, trong số đó có cả những bức thư tán tỉnh. Ví như tôi từng nhận được một bức thư với nội dung thế này: *Đêm nay, đúng 12 giờ khi nghe thấy tiếng chuông liệu em có mặc váy trắng đến khu vườn trong lâu đài gặp anh không? Anh sẽ ở đó đợi em.* Thật là một đề nghị bông đùa. Tôi và bạn bè đã cá cược xem liệu mình có nên đến hay không. Nếu tôi mặc váy ra ngoài thì phải chăng là để bắt đầu bữa tiệc vườn mà tôi là người mở màn. Và tất nhiên là tôi đã lờ đi. Bởi rõ ràng tôi cũng là người Nhật. Lời đề nghị hẹn hò ngốc nghếch kiểu quý tộc như vậy tôi chẳng quen.”

Liệu ai có thể đồng ý được?

Quả thực giữa đêm khuya, mặc váy trắng đi dự tiệc vườn thì sẽ thế nào nhỉ, chắc chỉ có người say mới làm điều đó.

“Bức thư đề nghị như vậy có phần ngông cuồng, nhưng bây giờ nghĩ lại, đó cũng là một kỷ niệm vui. Vì có người yêu mình thật sự cũng là một điều may mắn rồi, hơn nữa cái cách theo đuổi, tán tỉnh đó cũng thú vị đấy chứ. Hahaha.”

Muchan nhoẻn miệng cười.

“Thế nên mới có nhiều bức thư tay rất tuyệt. Trước đây tôi đã định sắp xếp lại chúng. Nếu chẳng may vạn nhất tình cờ xảy ra chuyện gì đó với tôi, tôi sẽ thế nào nhỉ? Nếu bị rò rỉ thông tin trên các phương tiện thông tin đại chúng thì sẽ có rất nhiều chuyện không hay. Vì thế, tôi đã bắt tay vào việc sắp xếp lại những bức thư. Mà dẫu sao thì tôi cũng không có bức thư tình nào đặc biệt quan trọng cả. Tôi định cất giữ chúng một cách cẩn thận nhưng lại chẳng thấy đâu cả...”

Câu chuyện của Yoshimura dừng lại nửa chừng.

“Bức thư đó quan trọng tới vậy sao?”

Tôi lặp lại câu hỏi giống lúc trước.

“Vâng, đương nhiên rồi.”

Cũng như khi này, Yoshimura chỉ khẽ gật đầu, rồi không còn thi thoảng nhìn về phía tôi nữa.

“Nhưng bức thư đó bà nhận được từ ai vậy?” Tôi hỏi tiếp vì không hề nghĩ rằng điều này là vô lễ hay xúc xược gì cả. Yoshimura nói chuyện đã hơn nửa tiếng đồng hồ.

Saeki cũng sắp quay lại văn phòng để kịp giờ cơm trưa. Công việc buổi chiều bắt đầu từ 13 giờ mà nhìn qua cũng đã thấy khá bận rộn. Thật sự mà nói thì chẳng có ai chịu đựng được Yoshimura mãi mãi cả. Hơn nữa... Không có lý lẽ gì cả, tôi có dự cảm không tốt lắm.

Ngoài ra, hề gặp phải những thứ liên quan đến Yoshimura thì đều chẳng tốt đẹp gì. Vượt qua sự phiền hà rắc rối rồi thì lại gì nữa đây, lúc nào cũng cảm thấy bất an mà chẳng hiểu gì cả, bất an đến mức lòng ngực có cảm giác nhưng nhức khó chịu.

“Từ con trai tôi.”

Câu trả lời của Yoshimura khiến Muchan bắn khoăn trông thấy, tôi thì há hốc mồm.

“Bà có con trai ạ?”

Giọng Muchan có chút lẩn tránh. Trong văn phòng khi đó ngoài chúng tôi ra thì chẳng còn ai nữa.

“Đúng vậy, chỉ là đứa trẻ đó tôi không thể công khai được. Cha của đứa trẻ là người đã có gia đình, hơn nữa còn đứng trong top doanh nhân thành đạt trên thế giới. Hơn nữa vợ ông ấy là người thừa kế tài sản của gia đình. Mặc dù chúng tôi thật lòng yêu thương nhau, nhưng lại không thể đến với nhau. Người ấy tôi cứ tạm gọi là K. K đã vứt bỏ tất cả và nói rằng muốn kết hôn với tôi, nhưng tôi kiên quyết từ chối. Nói một cách không tô vẽ thì chỉ là tôi muốn xem lập trường của K thế nào thôi, bởi bản thân tôi hiểu rõ rằng tôi không có can đảm để theo đuổi cuộc hôn nhân đó. Tôi là một nữ diễn viên mới chập chững bước vào nghề, vậy nên thời điểm ấy tôi không thể kết hôn và trở thành vợ ai đó được.”

Yoshimura ưỡn ngực tự hào.

Là như vậy sao, thế những diễn viên nữ kết hôn rồi thì cuộc sống của họ sẽ như thế nào nhỉ? Tôi nghĩ nhiều người đã có gia đình rồi mà.

Tôi dừng lại trong khi đầu không biết quay về hướng nào, đành quay sang Muchan và nghe cô ấy nói: “Thế nhưng có nhiều nữ diễn viên cũng đã kết hôn rồi mà.”

“Những diễn viên như vậy là diễn viên hạng hai, còn tôi là diễn viên hạng nhất cơ mà.”

Yoshimura tiếp tục phản bác những câu nói của Muchan. Vớ vẩn thật, đúng là lúc nào cũng cho mình là đúng.

“Tôi có bầu và đã sinh được một đứa con trai. Đứa trẻ đó rất đáng yêu, tôi đặt tên nó là Kazuomi. Tôi đã giấu mọi người nuôi dưỡng nó. Trong sổ hộ khẩu, tôi khai nó là con nuôi của em gái vì ngày xưa những chuyện như thế này có thể làm được một cách khá đơn giản. Nhờ sự giúp đỡ, chăm sóc của em gái mà con trai tôi ngày càng trưởng thành. Khi tốt nghiệp đại học, nó có viết thư cho tôi. Nội dung bức thư là mẹ là người phụ nữ tuyệt vời nhất trên thế gian này, con yêu mẹ hơn bất cứ ai...”

Ồ, liệu có phải là vì trong khoảng thời gian hơn hai mươi năm kể từ khi sinh ra, đứa trẻ đó chưa từng được gặp người phụ nữ nào tuyệt vời hơn mẹ mình? Hay phải chăng đứa trẻ đó bị chứng mặc cảm Oedipe*. Hoặc nó chỉ muốn nịnh nọt để mẹ cho thêm tiền tiêu vặt. Tôi có cảm giác chính nhờ chứng mặc cảm Oedipe đó mà bà ta mới nhận được sự yêu quý từ đứa con trai như vậy.

Muchan cũng tỏ vẻ hơi khó chịu.

“Thế nhưng con trai tôi đã qua đời rồi.”

“Vậy ạ, xin chia buồn với bà. Nó bị bệnh hay bị sao vậy?”

“Nó tự sát vì bị người yêu phản bội.”

Cái gì cơ, một đứa con trai có vẻ như bị chứng mặc cảm Oedipe mà cũng có bạn gái cơ á?

“Con trai tôi là một đứa hiền lành, trong sáng, bản tính tốt bụng, không tự do phóng túng như tôi. Chắc là nó giống với bố nó.”

Một đứa con trai hiền lành, trong sáng, bản tính tốt bụng, nếu có người bạn gái bất luân như vậy sẽ giống như đứa trẻ ôm khư khư, mãi không chịu chấp nhận.

Câu chuyện của Yoshimura mang đầy những điều bất ngờ.

“Vì tính cách của nó như vậy, nên trong tình yêu nó luôn một lòng một dạ. Chỉ là người con gái nó yêu, cô ta tên là Shihoko thì phải, lại là một người không chung thủy. Tôi cũng có gặp cô gái đó hai lần. Với nước da trắng trẻo và dáng người nhỏ nhắn, nhìn thoáng qua cũng có vẻ đáng yêu, dễ mến, thế nhưng con người thật sự bên trong lại rất tính toán, lạnh lùng, tàn nhẫn. Thật đáng xấu hổ, tôi cũng là người từng trải, vậy mà không thể nhận ra được điều này. Con trai tôi chắc đã bị sự đáng yêu của cô gái đó che mắt, nên ngay từ đầu đã không nhận ra được con người thật của Shihoko. Tôi đã cầu nguyện cho con trai được hạnh phúc. Thế nhưng mục đích Shihoko đến với con trai tôi chỉ nhằm vào tài sản tôi để lại cho thằng bé mà thôi, chứ nào phải vì có tình cảm gì với nó. Thỉnh thoảng đứa con gái đó còn xin xỏ đòi mua nữ trang, đá quý hay những món đồ hàng hiệu. Ngày qua ngày, bộ mặt của cô ta dần dần lộ rõ, tôi cũng đã nhận ra bộ mặt thật của Shihoko nên đã thuyết phục con trai chia tay với cô ta.”

“Điều này là đương nhiên nhĩ.”

Muchan gật đầu thể hiện sự tán đồng. Cuối cùng cũng có thể nở nụ cười hài lòng nhưng tôi nghĩ đây không phải chỗ để cười.

“Thế nhưng con trai tôi vì quá yêu Shihoko nên không nghe lời tôi. Có lẽ bởi Shihoko là mối tình đầu của nó. Vì không còn cách nào khác, nên tôi đã tuyên bố sẽ không để con trai thừa hưởng toàn bộ tài sản của mình nữa. Nếu tôi không làm vậy thì đứa con gái đó đương nhiên chẳng cần động ngón tay vẫn hưởng trọn toàn bộ tài sản của tôi. Con trai tôi bảo mẹ làm thế nào cũng được. Thằng bé này đúng là yêu Shihoko một cách toàn tâm toàn ý. Tôi thì lại không đoán được điều đó. Đối với tôi, tình yêu là thứ không phải từ một phía. Tình yêu dù có chân thành đến thế nào đi nữa, cũng không có chuyện vì nó mà tôi từ bỏ cuộc sống của mình. Vì vậy, tôi nghĩ con trai cuối cùng sẽ tỉnh

ngộ thôi. Một khi biết được con người thật của Shihoko, ngọn lửa tình yêu trong lòng nó sẽ nguội tắt. Tôi thật sự chỉ nghĩ được đơn giản như vậy.”

“Thế nhưng thực tế lại không phải như vậy.”

Muchan lại chep miệng. Có vẻ như cô ấy chỉ đang chờ thời khắc này. Yoshimura nói rất chậm, nên khẩu hình miệng vẫn được giữ nguyên khi kể chuyện.

Cách nói chuyện của bà ấy có ngữ điệu, giọng nói trong trẻo khiến người khác phải say sưa lắng nghe. Quả thật tôi thấy rất khâm phục người diễn viên này.

“Shihoko đoán được là không thể đào mả con trai tôi nữa nên đã nhanh chóng vứt bỏ thằng bé, chuyển sang yêu con trai một gia đình giàu có khác. Con trai tôi bị người con gái mình yêu lần đầu tiên phản bội nên vô cùng đau khổ và tuyệt vọng... Cuối cùng, nó đã tự kết liễu cuộc đời mình.”

“Trời, đúng là đáng thương thật đấy ạ.”

“Vâng, đó là một bi kịch. Thế nhưng đứa con trai đó vẫn ở mãi trong lòng tôi, những kỷ ức của tôi về con trai là những kỷ niệm đẹp, đáng nhớ. Thế nhưng tôi lại làm mất bức thư tình nó viết cho tôi. Phải chăng tôi đã cất bức thư đó quá kỹ nên giờ tôi không làm cách nào nhớ ra được nơi mình đã cất nó.”

Yoshimura thở dài. Tới đây tôi mới có thể cắt lời bà ấy để hỏi chuyện nhưng cũng chỉ nói được một câu. “Tất cả những bức thư bà nhận được từ con trai đều là thư tình sao?”

“Vâng, đối với tôi những bức thư nhận được từ con trai đều là thư tình cả.”

Yoshimura cười một cách kỳ lạ.

Kết thúc câu chuyện, Muchan đã nhận lời nhờ vả của Yoshimura và nói là ngày kia sẽ đến nhà Yoshimura tìm thư tình cho bà ấy.

“Xét trên phương diện lĩnh vực kinh doanh, nội dung công việc của ILL thì nhiệm vụ lần này đúng là chẳng liên quan gì cả.”

Tôi vừa ăn phần cơm hộp thịt rán nhờ Saeki mua hộ, vừa chỉ trích và phản đối gay gắt.

“Tôi hiểu mà, nhưng nó cũng thú vị đây chứ.” Muchan trả lời trong khi đang ngấu ngiến món trứng rán.

“Người nữ diễn viên đó sống một cuộc sống như thế nào chúng ta không hề biết, nên tôi cảm thấy rất hứng thú với nhiệm vụ lần này.”

“Giám đốc thì cái gì cũng có hứng thú mà.”

Saeki vừa cười vừa mở nắp chai nước.

“Thật sự Muchan đồng ý chỉ vì hiếu kỳ sao? Tôi thì chẳng hứng thú nên sẽ không đi đâu.”

“Thôi nào, thế giới này luôn tồn tại những con người thú vị và những việc chúng ta có thể làm mà. Chỉ khi chúng ta chạm đến được, đó mới là một phần của cuộc sống, phải không? Vậy nên nếu có cơ hội, tại sao không tận dụng cơ chứ?”

Muchan mở nắp cơm hộp và đánh chén sạch sẽ. Tôi hơi ghé người sang Muchan, hỏi nhỏ: “Muchan có tin câu chuyện của Yoshimura không?”

Muchan nhăn mặt khiến nếp nhăn hiện ra trên cánh mũi. “Takechan đang nghi ngờ gì à?”

“Nói là nghi ngờ thì không hẳn, thật ra tôi đang phân vân không biết trong câu chuyện đó chỗ nào là nói dối, chỗ nào là nói thật. Liệu trong câu chuyện đó có điều gì mà Yoshimura tự mình vẽ ra không? Thật sự tôi đang rất nghi ngờ.”

“Khả năng đó cao mà. Tôi cũng đang nghĩ xem liệu những bức thư tình của cậu con trai bà ấy có thật sự tồn tại hay không?”

“Nếu mà như vậy thì...”

“Nếu nói dối thì tại sao bà ấy lại phải mất công vẽ ra câu chuyện đó chứ? Cho dù có lừa tôi, Yoshimura cũng được lợi gì đâu?”

“Hay bà ấy đang buồn chán quá.”

Tự nhiên suy nghĩ đó thoáng qua trong đầu tôi, và tôi thấy nó cũng khá thực tế. Là một diễn viên đã giải nghệ, có tiền và nhiều

thời gian rảnh rỗi nên liệu có phải bà ấy đã nghĩ ra trò tiêu khiển này trong lúc buồn chán, nhàn rỗi không?

Bắt đầu với việc tìm kiếm thứ gì đó quý giá và nếu tìm thấy được trong thời gian quy định, bạn là người chiến thắng; còn nếu không thể tìm ra, tôi sẽ thành người chiến thắng. Kiểu vậy.

“Mười vạn yên cho hai người trong một ngày đấy.” Muchan đưa tay ra tạo thành một chiếc vòng. “Hơn nữa bà ấy lại còn trả tiền trước. Vụ này ngon mà.”

“Muchan thật đúng là... cứ thấy tiền là sáng mắt lên, đừng như vậy nữa.”

“Không phải sáng lên, mà cũng nên xem xét chút chứ nhỉ?”

“Làm cái gì cơ?”

Sau bữa ăn, Saeki pha cà phê cho chúng tôi bằng thứ cà phê đã mua lúc trước. Saeki pha cà phê rất ngon, uống xong tôi liền thấy tinh thần sảng khoái hơn hẳn. Cô ấy đang giảm cân nhưng vì cao nên trông cô ấy quá gầy, bù lại thì ngón tay thật sự rất đẹp. Tôi nghĩ rằng cà phê cô ấy pha ngon được như vậy chính là nhờ đôi bàn tay đó.

“Tôi cũng từng có kinh nghiệm giống vậy.”

Sau khi uống một ngụm cà phê, Muchan nói chuyện một cách uể oải, chán nản.

“Muchan đã từng có quá khứ phản bội đàn ông rồi vứt bỏ người ta sao?”

“Takechan, cậu đừng nói chuyện phũ phàng kiểu đó có được không? Ý tôi không phải vậy, mà là tôi cũng từng bị lừa dối ý. Bạn trai cũ của tôi từng là một người đàn ông rất tử tế. Anh ta là con trai một gia đình giàu có tại địa phương, người đó đã mua cho tôi những chiếc túi xách và những món đồ hàng hiệu nhưng tôi lại có cảm giác chúng tôi không hợp nhau. Sau khi hỏi chuyện tôi mới biết được rằng vì gia đình đó chỉ có một mẹ và một con, nên người mẹ đã bắt đứa con trai đang đi làm phải học tiếp lên đại học trên thành phố. Thế nhưng người con trai này lại ham mê cá cược, chính xác thì có lẽ đó là năng khiếu. Anh ta kiếm được rất nhiều tiền nhờ thắng trong các cuộc cá cược đua

ngựa và đưa thuyền máy, nhưng rồi cũng phung phí số tiền đó. Tôi rất tức giận, gay gắt bắt anh ta suy nghĩ một chút đến mẹ mình rồi chia tay. Người con trai chìm đắm trong trò đen đỏ đó hình như đã có bạn gái khác nên tôi phải có phương án hai, thậm chí là ba, bốn. Chuyện chia tay người con trai như vậy cũng là đương nhiên. Những món quà người con trai đó tặng như túi xách, giày dép,... tôi cho tất cả vào thùng cát tông rồi gửi trả. Tôi rất dứt khoát trong chuyện đó.”

“Người con trai đó có chết không?”

“À thì... khoảng một năm sau đó trong lúc đang thơ thẩn trên đường do say rượu, anh ta đã bị một chiếc ô tô tông ngã và chết ngay sau đó. Dù đây chỉ là tai nạn nhưng trong tang lễ của anh ta, tôi vẫn đến tham dự. Thời gian chúng tôi hẹn hò khá ngắn nhưng dù sao anh ta vẫn là bạn trai cũ của tôi. Trong đám tang, tôi đã bị mẹ anh ta nói những điều không hay. Bà ấy nói con trai bà ấy chết là vì bị tôi phản bội, nên anh ta mới đi tự sát.”

“Đó là một lời buộc tội, nhưng sau khi chia tay cũng đã một năm trôi qua rồi cơ mà?”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Sau khi chia tay chắc anh ta cũng đã có nhiều người yêu khác rồi chứ. Nếu thử suy nghĩ, mẹ anh ta chắc chắn sẽ không vô lý như vậy. Vì không chấp nhận được sự ra đi của con trai nên dù là ai đi nữa, cũng sẽ rơi vào trạng thái tức giận như vậy thôi. Trong suy nghĩ của mẹ anh ta thì hẳn anh ta đã bị tôi mê hoặc, sau đó vì tuyệt vọng quá mà dẫn đến tự tử. Nhưng đó không phải là sự thật, tôi nghĩ mẹ anh ta cứ không biết sự thật như vậy sẽ tốt hơn.”

Tôi đặt cốc cà phê xuống, chăm chú nhìn Muchan. Saeki cũng nhìn chăm chăm.

“Vậy là tôi đã viết thư.”

“Viết thư sao?”

Giọng nói của tôi và Saeki trầm xuống.

“Ừ, tôi viết cho mẹ của anh ta một lá thư, dù không phải toàn bộ những gì tôi biết và những gì tôi nghĩ. Việc anh ta nghiện cờ bạc, cá cược, chuyện tôi biết nên đã trở nên lạnh nhạt với anh ta,

thê nhưng anh ta lại không đấu tranh với chính bản thân mình và nếu không phải vậy thì tôi nghĩ anh ta sẽ không uống rượu đến mức say mềm như thế. Hơn nữa cái chết của anh ta không phải do tự sát mà chỉ là tai nạn. Tôi không nghĩ anh ta yếu đuối, lụy tình đến mức phải tự sát.”

“Bà ấy có trả lời không?” Tôi và Saeki gượng hỏi tiếp.

“Có chứ, khoảng nửa năm sau đó, tôi nhận được một tấm thiệp trong đó có viết: *Cảm ơn cháu, xin lỗi cháu nhé.*”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi. Mẹ anh ta chắc phải cố gắng lắm mới có thể viết được những dòng đó và khi ấy tôi nhận ra một điều rằng những bức thư đã trở thành công cụ gắn kết mọi người với nhau một cách hoàn toàn khác biệt so với điện thoại, gửi tin nhắn hay nói chuyện trực tiếp. Điều này đã khiến tôi nảy sinh ý định khởi nghiệp bằng cách thành lập ILL.”

“Ra là vậy, Muchan đã trải qua rất nhiều chuyện và đây lại là một câu chuyện khác.”

Cả tôi và Saeki cùng rên rỉ. Hôm nay tôi và Saeki khá đồng thanh.

“Giám đốc của chúng ta đã sống một cuộc đời giống như một vở kịch hơn là một bộ phim nhảm chán.”

Saeki thở dài một tiếng thật to. “Cậu nhận lời nhờ vả của Yoshimura cũng là vì câu chuyện với người bạn trai lúc trước hả?”

“Cũng có thể, nhưng điều quan trọng nhất là khoản tiền mười vạn một ngày ý. Takechan, ngày kia chúng ta cùng đi tìm thư nha.”

“Ngày kia là Chủ nhật mà, nhưng thôi được rồi. Vì làm việc ngày nghỉ nên phải có trợ cấp đấy nhé, giám đốc.”

“Tất nhiên phải có rồi. Công ty chúng ta là doanh nghiệp vàng cơ mà.” Muchan đưa nắm tay ra. Doanh nghiệp vàng là cái gì cơ chứ? Tôi vừa cười khó hiểu, vừa giơ nắm tay chạm nhẹ vào nắm tay của Muchan.

Chúng tôi cảm thấy rất đôi kinh ngạc khi đứng ở sảnh ngôi nhà đó, ngôi nhà của Yoshimura Hanayo.

Rời khỏi thị trấn, chúng tôi bắt gặp ngôi nhà nằm trong một khu rừng cách hơi xa khu dân cư yên tĩnh. Không phải biệt thự mà là một căn nhà hai tầng rất bình thường, có lẽ còn hơi cũ. Tường vôi thì bong tróc chỗ này chỗ kia, ngói trên mái nhà cũng đã phai màu đến mức không thể nhận biết được sắc màu lúc ban đầu, trong vườn cỏ dại mọc um tùm, những con châu chấu bay vo ve trước mặt. Còn những bông hồng đỏ thì chẳng thấy đâu cả.

Bên ngoài như vậy, nhưng khi vào bên trong chúng tôi còn kinh ngạc hơn nhiều lần. Bước chân vào sảnh, đập ngay vào mắt chúng tôi là rất nhiều thùng bìa cát tông, những túi rác to đùng được chất đồng từ sảnh tới bếp. Ngoài hành lang, những vỏ chai uống hết và những thứ khác vứt bừa bãi lộn xộn, tôi ngửi thấy cả mùi chua của thức ăn và đồ uống.

Thật không quá nếu nói đây đúng là một nhà chứa rác.

Tuy nhiên, điều làm chúng tôi kinh ngạc không phải sự bẩn thỉu, bừa bộn của ngôi nhà mà là bản thân Yoshimura. Sau khi bước vào sảnh và nhìn thấy Yoshimura, Muchan đã đánh rơi cả túi, tôi thì đứng hình ở phía sau. Mất một lúc, miệng tôi mở tròn như chữ O đến nỗi bị côn trùng bay vào, khiến tôi ho sặc sụa. Yoshimura đã trở thành một bà lão, mái tóc lưa thưa có thể nhìn thấy được cả phần da trên đỉnh đầu. Nổi bật trên làn da là những vết nám, xung quanh mắt, má, da thịt cũng đã bị trùng xuống. Răng đã rụng hết, khóe miệng đầy những nếp nhăn, đôi môi thì khô sạn. Bà ấy đang mặc một chiếc váy liền và đeo tạp dề.

Hôm trước đến văn phòng chúng tôi, chắc bà ấy đã đội tóc giả, đeo răng giả và trang điểm rất kỹ. Dù sao đi nữa, sự khác biệt này thật sự vẫn quá lớn. Con người sao lại có thể thay đổi đến vậy chứ?

“Mời hai người vào nhà.”

Yoshimura giục chúng tôi vào nhà bằng giọng cầu nhàu nghe không rõ, chắc là do răng đã rụng hết.

“Đây là phòng của tôi.”

Bước vào phòng bà ấy chúng tôi lại một lần nữa phải giật mình kinh ngạc. Đó là một căn phòng xa hoa, được dọn dẹp cực kỳ cẩn thận đến từng góc ngách, xó xỉnh. Phòng được trải bằng chiếc thảm màu xanh đậm, bên trên là bộ bàn ghế tiếp khách đồ gỗ. Trên bàn được phủ khăn trải bằng ren trắng, một bình hoa loại miệng rộng cắm đầy những bông hoa hồng đỏ. Tôi có cảm giác phòng khách thiết kế theo kiểu này hơi cũ, có thể là kiểu phòng khách của những người giàu có từ thời Showa. Kính cửa sổ, sàn nhà, đồ đạc đều được lau chùi sạch sẽ không có lấy một hạt bụi.

“Chính xác là nó ở đây, nhưng tôi không thể tìm được. Hai người tìm giúp tôi nhé, nhờ cả hai người đó, tôi đi chuẩn bị đây.”

Cách nói chuyện của Yoshimura không chỉ khó nghe, mà so với ngày hôm kia còn có chút thiếu lịch sự. Bà ấy cứ tự mình nói rồi ra ngoài, đóng sầm cánh cửa lại.

“Chuẩn bị á, chuẩn bị cái gì chứ?”

“Bà ấy nói mà tôi chả hiểu gì.”

“Hay là bà ấy đi mài dao để làm thịt chúng ta.”

Nếu là Muchan thường ngày sẽ cho rằng chúng tôi đang thâm nhập nơi ở của mục thủ thủy sống trong rừng sâu tăm tối, nhưng hôm nay trong căn phòng này Muchan vẫn giữ nguyên biểu cảm cứng rắn và liếc nhìn xung quanh.

“Dù sao cũng tìm đi, để có thể nhanh chóng ra khỏi đây.”

Muchan thì thầm như thể độc thoại.

“Ừ, đúng rồi.”

Tôi cũng nói khẽ rồi với tay lên tủ sách chỗ cửa kính.

“Hả?”

Có bóng người trong gương. Theo phản xạ tôi quay đầu lại phía cửa. Ở phía hàng rào cây sơn trà, nó khá thấp, có một người đàn ông đang nhìn về phía tôi. Người đó đội chiếc mũ kiểu mũ thợ săn màu kem, mặc áo khoác cổ chữ V xanh nhạt. Khi phát hiện ra ánh mắt của tôi, ông ta đã nhanh chóng rời đi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ồ không có gì đâu.” Tôi xua tay và tiếp tục công việc.

Kịch bản của những bộ phim bà ấy diễn, tranh ảnh, album, tạp chí, những tin tức quan trọng trên báo chí, ảnh... chất đầy trên giá sách. Những giải thưởng, thành tích bà ấy đạt được cũng được xếp ngay ngắn trên giá sách và treo trên tường, được ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào lấp lánh. Trong góc phòng có một phòng nhỏ khá rộng để váy kiểu tà dài và chiếc áo choàng dài, có lẽ là trang phục khi đi diễn. Bốn góc phòng đều được đặt những chiếc đèn để bàn.

Căn phòng này chắc là phòng trưng bày nhỏ nơi lưu giữ những kỷ vật của diễn viên Yoshimura Hanayo. Tôi và Muchan tìm kiếm bức thư tình một cách lặng lẽ. Chúng tôi thấy có nhiều tập thư, nhưng bức thư của người con trai tên là Kazuomi thì không thấy ở bất cứ chỗ nào cả. Đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua, chúng tôi vẫn chưa tìm thấy nó.

“Muchan ơi.”

“Gì vậy?”

“Liệu có thật bức thư đó ở đây không nhỉ?”

“Cậu nghĩ là không có hả?”

“Chúng ta đã tìm đến cả cái phòng nhỏ nhất rồi mà không thấy, nên tôi nghĩ nó không có ở đây. Hơn nữa, hình như có gì đó hơi lạ.”

“Lạ ư?”

“Ảnh con trai bà ấy, ở đây đến một cái cũng không có.”

Ảnh của Yoshimura treo trên tường phải đến mười mấy tấm, nhưng ảnh của con trai bà ấy thì một cái cũng không thấy. Giờ dù bà ấy có treo ảnh của con mình ở đâu đi chăng nữa thì cũng nào có vấn đề gì, cái thời kỳ cần che giấu con trai của bà ấy đã qua rồi mà. Hay là đối với Yoshimura Hanayo, chỉ cần thoáng nhìn thấy hình ảnh của con trai thôi cũng không được. Nếu là vậy, thì vì lý do gì bà ấy lại nhờ chúng tôi tìm bức thư tình chứ?

Cánh cửa phòng mở ra. Tôi lại há hốc mồm nhưng không bị con côn trùng nào bay vào.

Yoshimura lại quay trở lại dáng vẻ trẻ trung, mái tóc đen (chắc là tóc giả, vì nó hoàn toàn khác mái tóc ngày hôm trước) cột ở phía sau, sơ mi kết hợp cùng vòng cổ màu trắng, áo cardigan màu vàng kết hợp với chân váy bông bênh, vẫn đeo chiếc tạp dề trắng nhưng ngoại hình của Yoshimura đã hoàn toàn thay đổi. Không lòe loẹt song cách ăn mặc trông sáng sủa, gọn gàng hẳn ra. Khuôn mặt trang điểm trông trẻ ra đến mười tuổi.

“Hai người vất vả rồi, có mệt lắm không? Nghỉ ngơi một chút đi, tôi mang chút bánh ngọt cho hai người đây.”

“Ôi bà không cần bận tâm đâu ạ.” Muchan cười nói. “Bởi vì bức thư tình của con trai bà chúng tôi vẫn chưa tìm thấy.”

“VẬY à, có vẻ việc tìm kiếm không đơn giản chút nào. À phải rồi hai người chắc khát lắm rồi nhỉ. Một chút đồ uống mát thì sao, như trà chẳng hạn. Còn nếu cậu thấy ngại thì có thể đi mua nước hoa quả.”

“Cái gì cơ? Tôi á?”

“Đúng vậy, ra khỏi sảnh đi thẳng đến ngã ba, cậu sẽ thấy máy bán hàng tự động, cậu mua giúp tôi nhé. Nhờ cậu đấy. Có thể bỏ tờ một nghìn vào trong đó. Mua cho tôi loại cà phê lon là được, nhờ cậu nhé.”

Tôi quay sang nhìn Muchan. Muchan gật đầu.

“Tôi hiểu rồi, tôi đi rồi sẽ về.”

Tôi băng qua hành lang chỗ rác chất thành đống, ra khỏi sảnh và hít một hơi thật sâu khoái. Tôi đi bộ trên con đường xung quanh là rừng cây đến ngã ba nhưng không thấy có máy bán hàng tự động nào cả. Nhìn quanh chỗ nào cũng không thấy. Tim tôi đập thình thịch.

Tôi nghiến chặt răng hàm, quay người lại và chạy trên con đường mình vừa mới đi tới. Tại sao lại không có máy bán hàng tự động, tại sao không tìm được bức thư tình? Chẳng nhẽ là vì mọi người đều nói dối cả sao?

Lý do của những lời nói dối đó là gì, tôi không hiểu gì cả. Chỉ biết là vì những lời nói dối đó, tôi đã đi và bỏ lại Muchan một

mình. Tại sao tôi lại để Muchan ở đó chứ? Quả thật tôi không hiểu gì cả.

Nhìn thấy nhà của Yoshimura, tôi trở vào một cách lặng lẽ, không nghĩ có chuyện gì đó đã xảy ra. Tôi bớt căng thẳng và thả lỏng chân, sau đó đâm sầm vào một người đàn ông từ trong ngõ lao ra. Người đàn ông ấy ngã phịch xuống đất. Cái mũ kiểu thợ săn lăn lông lốc. Người này chính là người đàn ông chỗ hàng rào đã nhìn lén tôi lúc trước. Tôi nhặt chiếc mũ và đưa cho ông ta. Ông ta cũng đã có tuổi.

“Vâng, cảm ơn cậu.”

Người đàn ông đó đứng dậy, phủi bụi trên quần. Nhân tiện tôi liền hỏi: “Lý do gì mà ông lại lén lút nhìn vào căn nhà này?”

“À, tôi lén lút nhìn ý à... người sống trong căn nhà đó tên là Yoshimura Hanayo, nhưng tôi không biết người trẻ tuổi trông có vẻ giống bà ấy.”

“Bà ấy là diễn viên, ông biết chứ.”

“À lúc trước cậu cũng ở trong đó nhỉ? Thế Hanayo, bà ấy có nhà không?”

“Bà ấy có nhà.”

“Cậu cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy như thế nào hả?”

“Cậu có thấy nơi đó kỳ lạ không? Có vẻ gì đó hơi bí ẩn...”

Trong một khoảnh khắc tôi lưỡng lự không biết nên trả lời thế nào. Còn người đàn ông chỉ chăm chăm đứng gãi cái đầu bị hói.

“Thật ra tôi là người quản lý cuối cùng của Hanayo. Hanayo đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Sau khi nghỉ việc, chúng tôi vẫn liên lạc với nhau, nhưng sau đó dần trở nên xa cách. Tuy nhiên mấy ngày trước tôi bỗng nhận được một lá thư...”

“Thư á?”

“Đúng rồi, là thư viết tay. Nội dung nói rằng: Tôi đã tìm được Shihoko trong “Bức thư tình”. Lần này tôi tự tin là mình sẽ diễn tốt. Tôi có chụp cảnh lúc đó nên hãy đến xem nhé.”

“Việc đó là thế nào?”

Người đàn ông liếm môi và nhanh chóng tiếp tục câu chuyện. “*Bức thư tình* là bộ phim cuối cùng của Yoshimura Hanayo. Sau bộ phim đó Hanayo đã tuyên bố giải nghệ. *Bức thư tình* là câu chuyện về sự trả thù của bà mẹ có con trai bị cô gái xấu xa tên là Shihoko lừa chiếm đoạt hết tài sản đến nỗi phải tự sát. Mẹ của chàng thanh niên ấy sau khi giết Shihoko và những kẻ xấu khác đứng đằng sau Shihoko thì đã báo thù xong.”

Trong lúc nghe chuyện tôi đã tranh thủ lấy điện thoại ra tìm hiểu về bộ phim *Bức thư tình*. Quả nhiên là vậy.

“Vì định mở một khu đất mới nên Hanayo đã tham gia bộ phim đó. Cô ấy đã từng đảm nhiệm thành công nhiều vai diễn, nhưng vai diễn này lại không hề như ý. Thật ra không phải vì khả năng diễn xuất, mà là cô ấy đã không còn trẻ trung, xinh đẹp như xưa nữa. Trước đây dù có như thế nào, cô ấy vẫn rất kiên nhẫn và quyết tâm. Nếu vai diễn này thành công... Thế nhưng kết quả thật bi thảm. Trong vai diễn đó, cô ấy vừa đóng vai trò là người mẹ, vừa là kẻ giết người, nhưng do kỹ năng diễn xuất nửa vời nên không thể nào trôi chảy được. Vì thế cô ấy đã bị chỉ trích rất gay gắt, ngành giải trí cũng ngoảnh mặt không còn chú ý đến cô ấy, vậy là sự nghiệp của cô ấy đứt gánh giữa đường. Chỉ có vai diễn Shihoko là được chú ý và ưa thích. Cô gái đảm nhiệm vai diễn đó đến nay vẫn đang tập trung hoạt động trong lĩnh vực sân khấu. Còn Hanayo thì phải chịu một cú sốc lớn đến mức không thể vực dậy được, kết cục cô ấy đã giải nghệ. *Bức thư tình* đối với cô ấy giống như một cơn ác mộng. Vì thế sau khi nhận được bức thư đó tôi đã rất lo lắng. Sau khi giải nghệ, có một giai đoạn Hanayo đã luôn miệng nói rằng một lúc nào đó cô ấy sẽ phục thù *Bức thư tình*.”

Tôi không nghe đến cuối câu chuyện của người đàn ông đó. Ảnh nữ diễn viên đóng vai Shihoko trong điện thoại nhìn rất giống Muchan, đặc biệt khi nhìn nghiêng. Bà ấy định giết người để báo thù cho con trai sao? Quả nhiên là vậy rồi.

Tôi nghe thấy tiếng gào thét. Liệu đó có phải là Muchan. Tôi lao vào trong nhà, băng qua hành lang, dùng cả thân mình lao

vào mở cửa phòng. Và rồi tôi không nhìn thấy gì cả.

Đèn ở bốn góc nhà đều được bật, sáng đến lóa cả mắt. Muchan đang ngồi đờ người bên cái đèn. Cách chỗ Yoshimura đứng khoảng 20 cm. Tay Yoshimura đang cầm dao giơ lên, mái tóc giả chệch choạch rơi xuống.

“Bà Yoshimura, xin bà bình tĩnh lại, hãy bình tĩnh lại đi.”

Muchan nghẹn giọng.

“Bây giờ á, dù cô có cầu xin đi chẳng nữa, cũng chỉ vô ích thôi. Cô đã giết Kazuomi, cô đã làm cho đứa con trai duy nhất của tôi bị suy sụp, vậy nên tôi không thể tha thứ cho cô được. Tuyệt đối không thể tha thứ được. Shihoko, hãy tỉnh ngộ đi.”

“Chuyện gì vậy, bà Yoshimura, tôi không phải là Shihoko. Bà hãy tỉnh lại đi.”

“Tôi không thể tha thứ được. Cô và gã đàn ông đó, tôi sẽ không tha thứ cho hai người. Kazuomi, mẹ sẽ giúp con xua tan nỗi đau khổ.”

Yoshimura trợn tròn mắt, lao về phía Muchan. Muchan gào thét âm lên.

“Cắt, cắt.”

Tôi dồn toàn bộ sức để hét lên.

Yoshimura dừng hành động của mình lại.

“Bà Yoshimura, dừng ở đây được rồi.”

Tôi chậm rãi tiến lại gần Yoshimura, nở nụ cười nhẹ nhõm.

“Diễn xuất của bà thật tuyệt vời, không chê vào đâu được.”

“Thật không?”

Yoshimura nhìn tôi chằm chằm, con dao trượt khỏi tay, rơi xuống sàn nhà.

“Thật sự rất tuyệt vời, kỹ năng diễn xuất đúng là rất thật, rất thực tế.”

Yoshimura cười. Khuôn mặt đẹp và thuần khiết, trông như thể sắp khóc.

“Hình như Yoshimura đã được giám định tâm thần.” Tôi cho Muchan xem màn hình điện thoại.

Yoshimura từng sống ở đây khi còn trẻ.

Muchan cứ cho xe chạy mà không phản ứng gì cả. Về sự việc xảy ra với nữ diễn viên đã về hưu đó, vì là người bị hại nên suốt một tháng trời xung quanh Muchan luôn là những lời bàn tán ồn ào và kỳ lạ.

Nhưng khi những ồn ào đó biến mất, mọi người cũng bắt đầu quên đi sự việc và quên cả Yoshimura Hanayo.

“Dù sao đi nữa, đúng là vẫn liên quan đến bức thư tình nhỉ?”

Saeki pha cà phê cho tôi. Quả thật rất ngon.

“Mà cũng chính nhờ vậy, ILL đã được đông đảo mọi người biết đến. Dù bị ngã nhưng tôi có cảm giác như vậy cũng tốt.”

“Thật không hổ danh là giám đốc. Nếu có thể nói vậy, liệu giám đốc có thể trở thành diễn viên không và liệu công ty chúng ta có thể lập phòng chuyên về nghệ thuật không?”

“Thôi đi, tôi thích viết thư hơn là truyền hình và phim ảnh, và tôi yêu thích công việc này.” Khuôn mặt Muchan bỗng đáng yêu đến lạ.

Còn về phần tôi, tôi cũng sẽ nhìn thế giới này một cách khách quan hơn.

Những chiếc lá cây đã chuyển màu vàng úa, theo làn gió bay đến những miền xa.

Vậy là mùa tuyết rơi cũng đã sắp tới rồi.

Tiếng mèo kêu

Có tiếng mèo kêu ngay phía dưới phòng tôi. Không biết trên tường rào hay tại con hẻm nhỏ rộng chừng một mét nối với nhà anh hàng xóm Okakura kia nữa? Những tiếng mèo kêu cứ da diết vang lên.

Không phải những tiếng dễ thương meo... meo... meo... meo..., mà là những thanh âm khó ưa, nghe có chút lạ lùng và phát ra ngắt quãng. Tôi có khả năng cảm âm rất nhạy bén, dù không thể diễn đạt một cách trôi chảy (phải chăng đó là vì năng lực biểu đạt của tôi có vấn đề), nhưng có thể nói những tiếng kêu ấy nghe giống tiếng gầm gào gào... gào... gào...

Sinh vật sống trên Trái Đất này, ví như con mèo đến thời kỳ dậy thì, có thể phát ra những âm thanh mà người ta không thể nào tưởng tượng nổi (không biết những loài động vật khác như thế nào nhỉ?). Nghe thì không đáng sợ gì cả nhưng lại khiến người ta cảm thấy trái tim ngọt ngào, bức bách. Và rồi ta bị bủa vây bởi cảm giác như thể bị nhấn chìm xuống đáy vực thẳm.

Thời gian này, tôi thường xuyên bị thiếu ngủ bởi đêm nào cũng vậy, suốt cả đêm, tôi đều phải nghe những tiếng kêu lạ lùng - tiếng kêu mà tôi không thể tưởng tượng nổi đó là của một sinh vật nào đó trên thế gian này. Vốn ngủ không sâu, ngủ ít cũng không sao, nên đối với tôi chuyện này cũng không hẳn rắc rối gì quá lớn, cũng không gây ảnh hưởng đến công việc.

Chỉ có điều trong căn phòng đã tắt đèn, khi đang nằm trên giường và mơ mơ màng màng, âm thanh đó cứ vang lên làm tôi có chút sợ hãi. Không phải do nó quá ồn ào, mà nó đáng sợ bởi không gian xung quanh quá tĩnh mịch. Nhưng thực sự, tôi chỉ hơi sợ chút xíu thôi.

Tôi kéo rèm, mở cửa sổ lên. Hiện ra bên ngoài là một khung cảnh tôi chưa từng thấy bao giờ đang trải rộng trước mắt. Cảm

tưởng như đó là điềm báo cho một điều kinh khủng nào đây sắp xảy ra... Có lẽ sức tưởng tượng của tôi lên cao quá mất rồi và giờ cứ quần quanh không dứt.

Với một thằng con trai mà chỉ vài tháng nữa là tròn 19 tuổi thì không hẳn tôi không thể nghĩ xem tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy... Thế nhưng dù suy nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa, tự kiểm điểm bao nhiêu đi chăng nữa, tôi cũng không làm gì khác được vì tính tôi đã vậy rồi. Muchan từng nói rằng “trí tưởng tượng là rất quan trọng” mà.

Có một chuyện đã xảy ra tại văn phòng ILL ngày hôm qua. Muchan là dì tôi, nhưng mà nếu có lơ đễnh gọi là “dì ơi” thì kiểu gì cũng sẽ bị Muchan giận thật sự, và bị quát âm lên. Theo Muchan, hình như tiếng “dì” ấy không có logic gì cả, lại còn văng vẳng thật đáng ghét. Khi đó tôi đột nhiên thấy coong một cái vào đầu, rằng hàm đau buốt (không hiểu sao người khác gọi Muchan như thế thì bình thường, còn tôi lại... bị đối xử không được tốt cho lắm, đúng là không hiểu nổi).

Trước đó, khi tôi chỉ vừa mới biện minh “Sự thật Muchan là dì của tôi mà”, tôi đã bị tóm cổ áo ngay lập tức. Hóa ra Muchan còn có thể sử dụng cả thể võ của Judo cơ đấy. Cảm giác như thể Muchan là siêu nhân ấy.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, vào giờ nghỉ trưa, tôi đã quên mất nó bắt đầu từ đâu nhưng trong chuyện có nhắc đến con mèo (tôi bắt đầu để ý thấy việc Muchan nói việc sư tử là họ nhà mèo có sự nhầm lẫn), sau khi bị cuốn vào không gian ồn ào bởi những câu chuyện của các cô gái (trong bốn nhân viên, chỉ có mình tôi là con trai), khi đó tôi mới thì thầm kể cho họ nghe chuyện của mình về những tiếng mèo kêu hằng đêm. Tôi có thêm thắt đôi chút bằng chính trí tưởng tượng của mình. Nghe xong câu chuyện của tôi, Muchan liền thốt lên: “Trí tưởng tượng rất là quan trọng đấy. Vì không có trí tưởng cao hơn mức thông thường thì làm sao có thể tiếp tục công việc này được.”

“Ờ, đúng là như thế nhỉ.”

“Ừ, chắc chắn là thế đấy. Bởi vì Takechan chắc chắn được sinh ra để làm công việc này mà.”

“Ôi, đừng phóng đại lên thê chứ.”

“Không hề phóng đại nhé. Con mắt của tôi không nhầm được đâu.” Muchan ưỡn ngực, tay chống hông, phản bác lại.

“Take là hợp lắm đó. Hợp với công việc này.”

Mitsuoka vừa nhăm nháp cà phê vừa nói vậy.

“Thấy chưa, hợp mà.” Muchan nhoài người ra. “Đúng rồi. Bức thư Take viết được đánh giá rất tốt. Nghe nói còn trở nên thân thiết với khách hàng và nhận được thư trả lời nữa đấy.”

“Này, từ từ đã. Thân thiết rồi viết thư trả lời là chuyện đương nhiên mà. Bởi vì đó là công việc của chúng ta. Không lẽ các nhân viên khác lại thiếu cẩn thận trong công việc hay sao?”

Muchan kéo và mở nắp chai nước ép cà chua trong chế độ ăn kiêng sau bữa trưa của cô ấy. Muchan thích tất cả các loại cà chua. Mùa hè khi các loại hoa quả xuất hiện đầy rẫy trên thị trường, ngày nào cô ấy cũng ăn năm, sáu quả cà chua được mua trực tiếp từ vườn. Nhưng thời kỳ này, ngay cả sản vật ở quê cũng khan hiếm nên đành phải chịu đựng bằng cách uống nước ép mà thôi.

“Không, tuyệt đối không có chuyện đó đâu. Theo kết quả khảo sát, hầu hết đều được đánh giá tốt, mức độ hài lòng của khách hàng rất cao.”

Tại ILL, cứ nửa năm một lần, công ty lại gửi phiếu khảo sát ý kiến cho tất cả các thành viên đã đăng ký. Mức độ phản hồi đạt 70% đã là khá tốt rồi. Mục tiêu của khảo sát là tìm hiểu mức độ hài lòng của khách hàng, tiến hành cải thiện các nhược điểm từ những ý kiến đóng góp, nhận xét của khách hàng.

Dù tính cách của Muchan như thế nào đi nữa, cô ấy vẫn luôn là một người lạc quan và hướng về phía trước. Với những bài khảo sát đã được thu về, Mitsuoka sẽ mất khoảng một tuần để thống kê lại chúng.

“Nhưng mà, trường hợp của Take lại khác việc chúng ta cư xử một cách lịch sự với khách hàng. Ví dụ như là... à đợi tớ một chút...”

Mitsuoka cầm tập khảo sát trong tay và bắt đầu lật dở bằng tốc độ nhanh khủng khiếp. Mitsuoka là một trong tất cả các bà mẹ đơn thân, những người đã một mình nuôi dạy con bằng sức mạnh của chính họ. Chỉ thể thôi cũng quá tuyệt vời rồi, nhưng không chỉ như vậy, chị ấy còn rất giỏi các công việc hành chính văn phòng. Hơn nữa, chữ viết tay của chị ấy vô cùng đẹp, khiến ai cũng phải kinh ngạc. Trường hợp này cũng vậy, tôi có cảm giác chị ấy hết như một siêu nhân.

“A, đây rồi, đây rồi... Khách hàng là chị Funakoshi ở Kyoto: “Một bức thư mà khi đọc lên có thể khiến ta cảm thấy bình tâm và nhẹ nhõm từ sâu thẳm con tim. Lần nào cũng vậy, tôi đều rất háo hức trông mong thư trả lời.” Còn cái này là của anh Yasuda ở Nigata: “Tôi đã được xoa dịu bởi chính những bức thư của anh Takehiko. Mỗi lần đọc thư, dường như tôi đều khỏe khoắn trở lại.” Thêm nữa là ý kiến của anh Oita ở Sapporo...”

“Thôi thôi, được rồi.”

Tôi hơi nóng vội nên đã ngắt lời Mitsuoka. Bởi vì tôi quá xấu hổ. Không phải tôi không thích được công nhận, không thích được khen ngợi, nhưng mong mọi người hãy thông cảm cho tôi khi phải đối mặt với hoàn cảnh này.

“Phù... quả nhiên là như vậy. Đúng là cơn bão lời ca ngợi.” Muchan khoanh tay trước ngực và chu miệng nói. “Không phải tôi ích kỷ nhưng cậu ấy chỉ mới vào còn chưa được một năm thế mà...”

“Ơ kìa, giám đốc, sao giám đốc lại nói vậy. Kể cả nhân viên mới cũng là nguồn lực tiềm năng đấy ạ. Giờ chưa thể nói chắc được gì. Nhưng dù sao đi chăng nữa, việc công ty chúng ta có thể đảm bảo nguồn nhân lực ưu tú như vậy vẫn là chuyện đáng mừng chứ ạ?” Saeki với vẻ mặt đầy chính nghĩa, lý luận với Muchan.

“Mà... chính tôi đã tìm ra tiềm năng của cậu ấy đấy thôi. Bởi vì tôi vốn đã biết Take rất hợp với công việc viết lách, nên tôi mới để cậu ấy làm việc đó. Dù sao cũng nhờ tôi đã quen biết cậu ấy từ thời cậu ta còn quần tã.”

“Quả nhiên là dì của tôi!”

“Takehiko... Đã bảo không được gọi là “dì” cơ mà. Đồ ngốc này!!” Muchan hét lên và dúi đầu tôi xuống. Còn Mitsuoka và Saeki thì chỉ nhìn nhau cười khúc khích.

“Được rồi, vậy thì giờ... mọi người bắt đầu làm việc thôi.”

Nét mặt vẫn còn đang nén cười, Mitsuoka vẫn đặt một tập thư lên bàn làm việc của tôi, đó là tập thư được phát đến từ chiều.

“À còn nữa, cả phần thư vừa nãy mới được chuyển phát nhanh đến. Đều gửi cho Take đây nhé.”

“Chuyển phát nhanh cho tôi á?”

Mitsuoka rút từ tập file ra một chiếc phong thư màu xanh da trời nhạt, là bức thư từ anh Takemura.

Takemura Kenkoi 28 tuổi, giới tính nam, là khách hàng tôi phụ trách từ nửa năm trước. Anh ta hiện đang sống tại thành phố F với dân số khoảng 300 nghìn người, cách thành phố này khoảng 50 km về phía nam. Takemura bị chứng Hikikomori* từ bốn năm trước và gần như không bước chân ra khỏi nhà trong vòng một năm nay, dù chỉ là một bước. Anh ấy đã viết như vậy trong lá thư của mình. Lý do tại sao Takamura đăng ký tương tác với ILL thì tôi không biết. Trong thư cũng không thấy viết rõ nên có lẽ chỉ bản thân anh ấy mới hiểu được lý do này là gì.

Tôi xin trích dẫn một đoạn đầu thư như sau:

Chẳng hiểu sao, đột nhiên tôi muốn viết ra rất nhiều những câu chữ. Lý do là gì, chính tôi cũng không giải thích được. Thông thường cuộc sống của những người mắc chứng tự kỷ đều như vậy, họ chỉ kết nối với thế giới bên ngoài duy nhất thông qua chiếc máy tính mà thôi. Nhưng ngay lúc này đây, tôi đã tìm ra một cách thức khác có thể giúp tôi làm điều đó. Tại sao nhỉ? Nếu suy nghĩ theo cái cách mà tôi không hiểu rõ, có thể nhận ra rằng ở đây có những con người phù hợp có thể tương thích được với tôi.

Sau khi tốt nghiệp, tôi vào làm tại một công ty điện máy lớn nhưng không thể kéo dài đến một năm. Sau đó, tôi chuyển hết nơi làm việc này đến nơi làm việc khác, nhưng mỗi lần chuyển như thế,

cơ thể tôi ngày càng nặng nề hơn, khả năng suy nghĩ cũng dần suy yếu. Cuối cùng, cả ý thức và sức mạnh cơ thể trong tôi đều dần dần tan biến, tôi không còn muốn ra ngoài nữa. Thời gian đầu khi đóng cửa ở nhà, tôi đã tự đấu tranh: “Chả lẽ ngay cả những công việc có thể làm tại nhà mà cũng không làm được hay sao?”. Thế nhưng kết cục, cả suy nghĩ và ý thức của cơ thể ấy cũng đều biến mất. Cảm giác rã rời, vô dụng khiến tôi vô cùng mệt mỏi...

Câu chuyện vẫn còn dài. Tôi đã sống như vậy, trải qua suốt bốn năm cuộc đời. Bởi vậy, lúc này đây, tôi muốn tự tay viết lên điều gì đó. Và tình cờ, tôi biết đến ILL trên mạng Internet. Tôi đã nghĩ đây chính là thứ tôi cần. Cần phải viết một bức thư cho ai đó, chính xác là từ khi nào tôi đã nghĩ đến điều này nhỉ? Ngay lập tức, tôi lôi ra từ ngăn kéo một phong thư và chiếc bút cũ. Và cứ thế, tôi ngồi viết bức thư này. Cảm giác rất tươi mới. Tôi cứ thế cầm bút, viết từng chữ từng chữ lên giấy, không ngờ việc này lại khiến tôi trở nên bình tĩnh và thanh thản đến vậy. Thực sự đã lâu lắm rồi, tôi mới lại thấy trái tim mình vui tươi trở lại.

Tôi bây giờ không thể nói chuyện với bất kỳ ai. Cứ khi mặt đối mặt với người khác, tôi lại không thể nói ra được lời nào. Từ khi còn nhỏ, tôi đã rất ngại tiếp xúc với mọi người, nhưng vẫn tự lừa dối mình và giờ tôi đã có thể làm được.

Nhưng dường như tôi đã chạm đến giới hạn mất rồi, dù rằng thật sự rất may mắn vì tôi vẫn còn có thể giao tiếp với những người trong gia đình. Đối với người khác, tôi hoàn toàn không thể nói chuyện được. Một nửa trong tôi vì không thể giao tiếp với người khác mà luynes quynh, vôi vàng; còn nửa khác thì lại thở phào nhẹ nhõm. Tuy không thể nói chuyện với người khác nhưng tôi vẫn có thể viết thư. Cứ viết mail, tôi lại bị đau đầu ngay lập tức; nhưng viết thư thì không sao cả. Đúng hơn là, tôi có cảm giác rất hồ hởi, mong chờ. Cảm giác tra từ điển, rồi lần theo quy tắc viết cho đúng, viết sao cho thẳng hàng, cảm giác ấy mới vui làm sao. Bởi vậy, từ giờ trở đi, tôi quyết định sẽ viết thư đều đặn. Rất mong nhận được sự giúp đỡ!

Takamura đã rất thoải mái và thẳng thắn viết ra tâm trạng thật của mình. Tôi cũng ngay lập tức viết thư trả lời. Không hẳn

vì lý do “đây là công việc của mình” mà còn bởi trong thư của Takamura chứa một điều gì đó, nó dường như thúc giục tôi, mong muốn tôi trả lời. Tôi nghĩ có lẽ anh ấy là một người chân thật và thẳng thắn. Bởi vậy, giờ tôi đang trao đổi với anh Takamura, tần suất mỗi tháng khoảng hai hoặc ba bức thư. Trong thư, tôi luôn cố gắng hết sức làm sao để không viết điều gì dối trá. Dĩ nhiên, lời nói dối có tính linh hoạt riêng của nó. Cũng có đôi khi phải cố nói dối cho thật tốt. Thế nhưng, trong trường hợp đó, lời nói dối cũng có lý lẽ riêng của nó, những lời nói dối thích hợp hay cách xử lý khôn khéo đều có thể ảnh hưởng đến sự tồn tại của ILL.

“Bởi vì thư khác với sự sáng tạo. Không cần phải làm cho thật rõ ràng ở phía chúng ta, nên đừng viết điều giả dối. Bởi nó còn liên quan đến lòng tin từ phía khách hàng. Nếu không thể trả lời hoặc không muốn trả lời thì hãy truyền đạt thật rõ ràng “liên quan đến vấn đề đó chúng tôi không thể viết gì cụ thể hơn”. Tuyệt đối không được nói dối. Trong ngành dịch vụ này, bước đầu tiên để phát triển chính là chữ tín.”

Muchan đã bao lần nói với tôi như thế. Nhưng kể cả không nhắc thì nói dối ư, tôi cũng sẽ không bao giờ làm. Kết hợp ăn ý với đối phương, chế ra những điều phù hợp với tình huống, kiểu mưu mẹo, tôi không thể nào làm được. Việc tôi có thể làm được chỉ là, cố gắng hết sức dùng những suy nghĩ thật lòng của mình để thẳng thắn viết thư trả lời họ, chỉ vậy thôi. Bởi vậy, tôi đã thành thật viết thư trả lời Takamura, viết ra những điều có thật.

Tôi cũng từng có thời kỳ ở nhà suốt, không bước chân ra khỏi cửa. Những mệt mỏi trong cơ thể, sự nặng trĩu trong lòng tôi không thể nói ra được lúc đó (những cảm giác này, tôi không biết dùng ngôn từ nào diễn đạt cho trôi chảy), những chuyện về Muchan, chuyện về ILL và cả những chuyện nhỏ nhặt khác như cốc cà phê ở Cattleya, văn phòng phẩm, hay những chi tiết vụn vặt hơn nữa... tôi đã viết tất cả những điều đó rồi gửi đi.

À, tôi đã viết cả những gì rõ ràng không phải sở thích của tôi. Anh Takamura có vẻ cũng không có sở thích tự nhiên nào nhỉ. Ví dụ như, tôi thích ngắm trăng nhưng không say mê quá, không phải

cường điệu hóa kiểu như quan sát thiên văn, mà chỉ đơn giản là đi bộ dưới ánh trăng, từ ngày xưa ngày xưa tôi đã thích điều đó.

Hoặc có lẽ tổ tiên của tôi thời xưa từng có người giống người sói cũng nên - người có thể nhìn rõ vạn vật trong bóng đêm, thích ánh trăng và bầu trời sao. Ừm, nếu suy nghĩ như vậy thì có lẽ tôi không thích hợp với các hoạt động ban ngày. Phải chăng vì thế, tôi cảm thấy mệt mỏi...

Bức thư tháng trước tôi đã viết như vậy.

Ba ngày sau, tôi gửi thư trả lời, năm ngày sau nhận được thư hồi âm đầu tiên trong tháng của anh Takamura.

Tôi nghĩ anh ấy cũng thiên về hoạt động ban đêm. Tôi thì, nói thế nào được nhỉ, ban đêm tôi cũng ngủ nhưng mà thời khắc hoàng hôn là lúc khiến tôi trở nên mong ngóng, háo hức hơn bao giờ hết. Dù một ngày sắp kết thúc nhưng tôi luôn có dự cảm như thể một điều gì đó đang sắp sửa bắt đầu. Thực tế, chẳng có điều gì xảy ra hết, nhưng quả nhiên là trong khoảng thời gian ngắn ngủi giữa buổi trưa và tối, tôi luôn thấy háo hức trong lòng.

Take có tâm hồn thi sĩ nhỉ. Đọc thư mà tôi cảm thấy như thể khung cảnh hoàng hôn đang hiện ra trước mắt, trong lòng cũng có chút hứng khởi, ôi, ôi, cảm giác này đã lâu lắm rồi tôi mới bắt gặp lại. Khung cảnh thật tuyệt vời biết bao. Đột nhiên bầu trời đêm ngập tràn trong mắt tôi. Bên cạnh căn nhà nhỏ trong cánh rừng xanh, đêm trăng tròn viên mãn chính là chút ảo tưởng trong đầu. Khung cảnh đã lâu lắm rồi tôi không được nhìn thấy... Nếu đó chắc chắn là mái nhà khi xưa của tôi, thì cánh rừng xanh vẫn còn đó, sẽ không có gì thay đổi so với ngày trước. Liệu tôi có nên đi thử không nhỉ? Kể cả là chỉ có thể ra ngoài vào ban đêm thì từ bây giờ, ít ra tôi vẫn có thể tự đi gửi những bức thư của mình, đúng không nào. Kể cả tôi không thể nhờ gia đình, thư vẫn sẽ được gửi đi, ôi điều này thật tuyệt vời làm sao! Tôi sẽ cố gắng đi thử xem sao.

Trong khi tôi còn chưa kịp trả lời bức thư này, thì bức thư tiếp theo từ anh Takamura đã lại được gửi tới. Có lẽ là chuyển phát nhanh. Hơi bất ngờ một chút. Sự tương tác cơ bản giống như bắt bóng vậy. Ném - đỡ, ném trả lại rồi lại đỡ... cứ lặp đi lặp

lại như vậy. Đó cũng là một hình thức giao tiếp. Đương nhiên không giao tiếp một cách quá cơ bản, trong đây cũng có những người chỉ đơn phương viết lên suy nghĩ, quá khứ hay ước mơ của bản thân. Điều đó không sao cả. Bởi vì việc đọc một nửa đời người trải rộng trên hai mươi trang giấy (Saeki ngán ngẩm kêu rằng: Đó là nửa đầu, người viết có thể là một người đàn ông tầm sáu mươi mấy, nửa sau có vẻ là trên ba mươi trang gì đó) và truyền đạt những cảm xúc còn đọng lại cũng là một phần trong công việc. Saeki có vẻ chán nản, song vẫn chăm chú đọc cẩn thận và chân thành viết thư trả lời.

Có điều trường hợp của anh Takamura vẫn căn cứ theo những điều cơ bản, chưa từng bị phá vỡ hình thức tương tác bất bóng. Vì vậy, tôi ngạc nhiên tự hỏi liệu có phải đã có điều gì xảy ra không?

Tôi dùng kéo, cắt mép bức thư màu xanh da trời nhạt. Lúc nào bức thư của anh Takamura cũng có màu xanh.

Takekun, xin lỗi vì bức thư này hơi đường đột.

Tôi để ý thấy một việc. Những lúc thế này thường sẽ không có ai nói chuyện cùng tôi. Tôi đã hiểu ra rằng việc cắt bỏ mọi kết nối với người khác đôi khi là cần thiết, có những khi không làm vậy thì sẽ sống không nổi. Tôi hiểu vậy nhưng quả là những lúc như thế này, điều đó thật bất tiện. Ôi, xin lỗi, tôi lại lạc đề rồi. Dù thế nào đi nữa, tôi đã để ý thấy một chuyện như thế này...

Đến chỗ đó, màu bút bi tự dừng hơi thay đổi một chút. Có lẽ anh ấy đã đổi sang cây bút mới.

Tối hôm qua, tôi đã đi ra ngoài. Tôi thực sự đã đi ra ngoài đấy. Sau khi viết thư cho Takekun, trong lòng tôi có một thôi thúc mạnh mẽ muốn được ngắm nhìn khung cảnh đó - khung cảnh rừng rậm bằng chính đôi mắt của mình và rồi tôi đã lỡ... làm vậy. Về khung cảnh lúc ấy, tôi sẽ thử viết thật chậm rãi. Tuy nhiên việc mà tôi để ý đến là nhà hàng xóm bên cạnh. Nơi tôi ở nằm ngoài khu dân cư, người hàng xóm cạnh nhà tôi tên là Yoshino, hai vợ chồng họ tầm ba mươi mấy tuổi và đã chuyển tới đây sống cùng nhau từ khoảng hai năm trước. Bởi vậy, tôi hầu như không biết gì về họ. Có lẽ họ

cũng không biết gì về tôi. Nhưng mà chắc tôi đã từng nghe đồn đại gì đó về gia đình hàng xóm này.

Khi tôi vừa bước chân ra cửa, liền nghe thấy có tiếng hét từ nhà Yoshino phát ra. Tiếng hét của một người phụ nữ. Trong khoảnh khắc, tôi có cảm giác cả người đóng băng lại. Bởi vì, đã từ rất lâu rồi tôi hầu như chỉ luôn có một mình, nên có lẽ phản ứng của cơ thể đã trở nên chậm chạp. Hơn nữa người cũng phát phì hơn nhiều. Thôi dẹp chuyện đó qua một bên, tôi bị sự việc bất ngờ đó làm cho bất động mất một lát. Và rồi tôi lại nghe thấy tiếng hét. Sau đó, cánh cửa hiên đột nhiên bật ra, một người phụ nữ có mái tóc dài lao ra khỏi cửa, ngồi xổm trên hiên nhà, rồi quay ra nhìn tôi. Tôi sợ hãi vô cùng.

Máu từ mũi người đó chảy ra. Trong ánh sáng hắt ra từ mái hiên, hiện lên khuôn mặt nhuốm đầy máu - khuôn mặt thất kinh, đầy sợ hãi - lần đầu tiên tôi nhìn thấy một khuôn mặt như vậy. Thực sự đáng sợ vô cùng và người phụ nữ đó đã nhận ra tôi.

Cô ấy nhìn tôi. Ánh mắt chúng tôi giao nhau. Tôi cảm thấy ánh mắt đó dường như đang lên tiếng: “Cứu tôi với. Xin hãy giúp tôi, cứu tôi”. Nhưng người đàn ông kia đã từ trong nhà đi ra, kéo cánh tay người phụ nữ. Tôi cũng bắt gặp ánh mắt của người đàn ông đó. Từ cửa sổ phòng tôi, có thể thấy rõ hiên nhà hàng xóm Yoshino. Sáng nào bước ra khỏi nhà, trên người đàn ông đó cũng là một bộ quần áo công sở chỉnh tề. Tôi cũng nhớ ra rằng bản thân từng thỉnh thoảng để ý thấy người phụ nữ kia. Tôi từng thấy cô ấy mấy lần gì đấy, lúc thì đeo túi đi chợ và đa phần là khi cô ấy đang chuẩn bị bước vào trong nhà. Có lẽ cô ấy là vợ anh Yoshino kia. Nếu vậy, đây có phải chuyện vợ chồng cãi nhau không? Liệu có đơn giản như thế? Đánh nhau đến mức làm mặt mày đối phương chảy máu sao? Tôi thật không hiểu nữa. Kết cục là tối hôm đó không có gì thay đổi, tôi quay trở về phòng và hoàn toàn không còn hứng thú bước ra ngoài lần nữa.

Sáng nay cũng vậy, người đàn ông vẫn trong trang phục công sở chỉnh tề và đang bước xuống dốc. Tôi đã lơ nhìn trộm anh ta qua kẽ rèm để hở. Lúc đó, người đàn ông cũng đang nhìn lên phía tôi, tôi như bắt gặp ánh mắt anh chàng ấy. Ngay lập tức, tôi kéo rèm, co

rúm người lại. Tôi hỏi mẹ thì được biết người này tên Yoshino Koji, đang làm việc tại một công ty chứng khoán lớn.

“Có vẻ anh ta là người rất ưu tú. Nghe nói là anh ta có khả năng sẽ được điều chuyển lên công ty mẹ ở Tokyo gần nhà anh ta đấy...”

Trong câu chuyện của mẹ tôi, ngay cả trong biểu cảm khuôn mặt, tôi vẫn thấy thấp thoáng sự ghen tỵ của mẹ. Chắc mẹ đang mong con trai mình cũng được như Yoshino. Á, tôi xin lỗi, tôi lại nói chuyện khác nữa rồi.

Take này, bây giờ tôi nên làm gì đây? Cứ mặc kệ như vậy, coi như không thấy, liệu có được không? Càng suy nghĩ, tôi càng thấy đầu óc hỗn loạn, tôi không biết phải làm gì nữa. Bây giờ người tôi có thể nói chuyện được chỉ có mình cậu thôi. Tôi cũng đã định gọi điện đến văn phòng ILL, nhưng quả nhiên tôi vẫn chọn viết thư. Bởi vì tôi không tự tin mình có thể nói hết được qua điện thoại.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Đọc thư xong, chính tôi lại trở nên mơ hồ. Những lúc mơ hồ, hỗn loạn, tôi chỉ có thể tìm đến sự giúp đỡ, nhờ sự phán đoán của giám đốc.

Khuôn mặt Muchan khó dăm dăm đọc thư của Takamura, thậm chí cô ấy còn dành nhiều thời gian cho việc này hơn bất cứ lúc nào khác.

“Chẳng phải chỉ còn cách quan sát tình hình hay sao?” Muchan suy nghĩ một lát rồi nói. “Takamura cũng đã viết đó. Rất có khả năng đây chỉ là chuyện vợ chồng cãi nhau. Nếu vậy thì người ngoài không nên can thiệp vào, đúng không?”

“Thế nhưng, đánh đến mức mặt mày đầy máu đấy.”

“Điều đó thì phải do chính người bị đánh khiêu nại lên mới được, phải không nào? Chúng ta không thể chứng minh rằng có phải chị ta bị đánh hay không, đúng không? Ví dụ có thể họ cãi nhau rồi lao ra khỏi nhà nên bị ngã.”

“Cũng có thể là thế, nhưng mà...”

“Take, cậu đang bối rối kìa.” Muchan phe phẩy lá thư của anh Takamura.

“Vâng.”

Tôi đang đang bị vướng mắc.

Anh Takamura không thích hợp với xã hội bên ngoài, cũng có thể bị cho là kiểu người khác biệt, cắt đứt mọi liên hệ với xã hội, thu mình ở nhà và chỉ có thể ra ngoài vào ban đêm. Hầu như không thể mở miệng nói chuyện với người khác.

Nhưng không hẳn anh ấy bị ảo tưởng, cũng không phải nói dối. Anh ấy rất tốt bụng, thông minh và chân thành, khiến anh ấy không thể bỏ qua ánh mắt cầu cứu của đối phương. Hơn nữa, có lẽ đó cũng là trực giác của anh ấy.

Tôi có thể hiểu được vì bản thân cũng đã từng như thế. Nhưng nếu sống một mình và đã một thời gian dài không giao tiếp với thế giới xung quanh, thì chắc chắn sẽ phần nào bị thoái hóa, và hoạt động kém dần đi, (ví như tôi nằm ngủ ly bì suốt một thời gian dài, có lẽ cơ bắp ở chân tay cũng vì thế mà teo đi đáng kể. Điều này có lẽ cùng logic như vậy), và ngược lại sẽ có phần trở nên nhạy bén đến lạ lùng. Ở đây là trực giác của anh ấy.

Không thể nói rằng tôi và anh Takamura giống nhau, cá tính tuy khác nhau, nhưng anh Takamura rất tỉ mỉ chi tiết, nhất là về những việc mà mình đã chạm trán. Liệu sự chi tiết này có phải đang bị phản kháng lại bởi suy nghĩ trực quan rằng “hình như có chuyện gì đó bất ổn đang xảy ra” hay chẳng?

“Nói với anh Takamura rằng hãy chờ thêm chút nữa, quan sát tình hình thêm đã nhé. Nếu không xác nhận kỹ càng mà đã làm âm lên thì sẽ rất phiền toái cho chính anh ấy đấy.” Muchan thoáng nhìn tôi và nói.

“Tôi hiểu rồi.” Tôi gật đầu.

Giống như Muchan nói. Thật không thể làm ảnh hưởng đến gia đình của người khác vì những bức thư của anh Takamura. Chỉ sai lầm chút thôi, cũng có thể dẫn đến hậu quả làm tiêu tan sự tín nhiệm của ILL, sự tín nhiệm mà Muchan và mọi người đã bấy lâu gây dựng và dùng cả tính mạng để gìn giữ.

Nếu anh Takamura đúng là đã quấy nhiễu người khác như vậy thì có thể sẽ bị quy trách nhiệm, xấu hơn còn có thể bị khiêu nại. Dù không bị thế, nhưng chỉ với việc đã bốn năm không

bước chân ra khỏi nhà, anh ấy vẫn dễ dàng bị gấn cho cái móc kiểu như kẻ lập dị, biến thái hay đại loại những gì mà tôi không biết nữa.

Tôi viết lại tất cả những điều đó và gửi thư cho anh Takamura.

Nhưng đây đã là chuyện của ngày hôm qua.

Sáng nay, vừa mới đến công ty, tôi đã nhận được bức thư thứ hai từ anh ấy được chuyển phát nhanh tới. Quả nhiên là phong bì màu xanh da trời nhạt.

Trong đó, có một bức thư và một tờ giấy nhả nhúm, to khoảng một trang giấy bọc thuốc (có lẽ vậy), trong đây có ghi một dòng chữ: Hãy cứu tôi. Hắn sẽ giết tôi mất.

Một dòng chữ viết vội.

Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

Take ơi, đây là nội dung mà người vợ của Yoshino đã viết cho tôi. Và cũng từ câu nói này, tôi chợt nhận ra rằng, thỉnh thoảng từ cửa sổ nhà bên có ánh mắt lờm mình. Hôm qua, khi người vợ nhà bên ấy bước ra từ khu vườn, trán cô ấy rất xinh đẹp nhưng quanh miệng lại bị sưng, tôi cũng không biết phải nói gì. Chị ta bị đau à? Chắc là chị ta đau thật, tôi có cảm giác như thế. Chị ta bước đến gần hàng rào của khu vườn và ngược mắt lên nhìn căn phòng của tôi.

Take biết không, đột nhiên tôi kéo tấm rèm cửa sổ lên mà không hề suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm xúc đó, lần đầu tiên nhìn về phía người khác nhưng không buông rèm xuống, mà lại kéo rèm lên. Bản thân tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên về điều đó, tuy nhiên giờ không phải là lúc để ngạc nhiên, mà phải quyết tâm. Bởi tôi nhận ra một điều rằng cô ấy đang tìm kiếm ở tôi sự giúp đỡ - quyết tâm cầu cứu tôi.

Tôi mở cửa sổ ra. Vào cái khoảnh khắc kéo cánh cửa ra ấy, bất giác có một làn gió thoang thoảng thổi qua, cho dù nó chẳng đủ để có thể cảm nhận được. Gã chồng từ khu vườn bước ra, đưa mắt lờm tôi, rồi kéo xênh xệch cô vợ vào trong nhà. Sau đó anh ta bước ra khỏi nhà, cô vợ liền chạy theo ném một thứ như thể một mớ giấy vụn về phía chồng. Lại một lần nữa tôi nhìn thấy cô ấy muốn dựa

dầm vào tôi. Ngay lập tức tôi lao vào trong phòng cô gắng xóa bỏ điều đó ra khỏi đầu, chuyện đấy là không thể được... Take, dù có như vậy đi chăng nữa thì trưa nay tôi vẫn không thể ra ngoài.

Tại sao chân của tôi không cử động nổi thế này, dẫu vậy tôi vẫn hiểu điều này là không thể. Tôi phải làm gì đó thôi. Trong nhà không có một ai, bố mẹ đều đang đi làm, anh em tôi thì đã ra ngoài làm việc, giờ chỉ có mình tôi. Trong ngôi nhà này giờ chỉ có mình tôi. Chỉ có mình tôi thôi. Take, rốt cục tôi đã trăn trở suốt ba tiếng đồng hồ. Thứ đã giúp tôi quyết định dừng những suy nghĩ ấy lại chính là một cơn mưa. Tôi không biết cô ấy đang thế nào, nhưng đến quá buổi trưa thì trời đổ cơn mưa. Là khu vườn mùa xuân hay là cơn mưa rào? Nếu bị dính mưa thì tờ giấy kia sẽ ra sao! Nó chắc chắn là tin nhắn mà cô ấy muốn gửi cho tôi.

Và rồi tôi quyết định lấy hết dũng khí bước ra khỏi phòng. Tôi nghĩ mình đã mất gần ba mươi phút để bước ra đến hiên. Mưa đã tạnh, nhưng tuyết thì dày lên. Ngoài trời tối om và màu trời không được sáng. Chỉ đến khi trời tối, tôi mới có đủ dũng khí bước ra ngoài. Cơ thể tôi ngay lập tức trở nên mềm nhũn, thế nhưng tôi vẫn có thể bước đi ngoài sức tưởng tượng của mình. Và chính màn đêm bao quanh là yếu tố hỗ trợ vô cùng lớn cho tôi làm được điều đó. May mắn thay, bức thư ấy bị mắc vào cành cây nên không bị ướt. Take ạ, bức thư là lời cầu cứu đến từ cô gái ấy. Tôi hiểu rằng tôi cần phải đem bức thư này đến trình báo cảnh sát, nhưng lúc đó tôi không thể làm được. Khi ấy tôi thậm chí còn không đủ tự tin để nói chuyện với người khác. Chắc chắn khi phải giải thích sự tình cho cảnh sát, tôi sẽ co rúm vai, lười không thể cử động dù chỉ là một milimet. Và ngay cả việc gọi cho cô ấy, tôi cũng không tin mình có thể làm được. Điều mà một kẻ đau khổ như tôi có thể làm được chỉ là hành động như hiện tại và nhờ vả bạn. Sau khi viết xong bức thư này, tôi sẽ đem gửi cho cô ấy. Nếu giờ tôi viết xong thì nhất định sẽ kịp gửi đi chiều hôm nay. Tôi sẽ chạy bộ đến chỗ hòm thư. Take, anh hãy giúp tôi nhé...

Đến một lúc nào đó, tôi sẽ cho Muchan xem bức thư kể về gã hàng xóm tên Yoshino kia và chuyện hắn đã cư xử như thế nào đối với vợ của hắn. Rồi thì Muchan sẽ kêu ầm lên thôi.

“Làm thế nào bây giờ? Sự tình đã trầm trọng lên rồi.”

“Đúng vậy, giờ không phải lúc để xem xét tình hình.”

“Hãy báo cảnh sát đi.”

“Tôi nghĩ điều này là không thể.”

Câu trả lời của Muchan cụt ngủn.

“Đây chẳng phải bạo lực gia đình sao? Tôi nghe nói cảnh sát chỉ truy cứu trong trường hợp người tố cáo là thành viên trong gia đình mà thôi. Người ngoài không được đâu. Cuộc sống quanh ta là vậy đó.”

Nội bộ cảnh sát sẽ có cách nói như thế là họ đã rất rành sự việc đó.

“Tại sao người vợ ấy không tự mình đến chỗ cảnh sát? Cũng không phải cô ta bị giam hãm, nếu có thì vẫn trốn đi được mà. Dù sao cũng đã mất công đến khai báo...”

Cần phải làm những việc thật sáng suốt. Tôi lại nuốt vội mấy câu.

“Chắc có lẽ cô ấy đang bị giam cầm về mặt tinh thần đó.”

Muchan liền thở dài.

“Khi thường xuyên bị bạo lực, trái tim con người ta sẽ trở nên héo mòn, và tinh thần dự định sẽ chiến đấu hay bỏ trốn cũng dần trở nên yếu ớt. Khi đó, dù có chuyện gì xảy ra thì đối phương vẫn luôn luôn chiến thắng, còn bản thân người đó lại dần bị nô lệ hóa trong sự kiểm soát của đối phương. Đó là sự chi phối của một loại sợ hãi. Chắc chắn người vợ ấy đang lâm vào tình cảnh tương tự. Chẳng phải trong bức thư có ghi là đã bắt gặp ánh nhìn của anh Takamura sao? Tuy chỉ là suy đoán của tôi, nhưng chắc hẳn cô vợ ấy đang “bật đèn xanh” đó. Có lẽ chỉ là cầu xin sự cứu giúp nhưng thực sự hoàn cảnh mà người vợ ấy đang lâm vào như thế nào tôi cũng không biết nữa, không ai có thể giúp cô ấy được đâu.”

“Nếu vậy, chúng ta cần phải làm điều gì đó đi chứ.”

Giọng điệu tinh tế cùng sự nóng vội của anh Takamura dồn cả vào trong trang thư ấy, như thể nhằm thẳng vào tôi vậy. Tự

nhiên Muchan kêu lên và lát sau lại im bật.

“Này Take, cái này... nội dung trong đây có đúng sự thật không?”

“Hả?”

“Tức là đây không phải chuyện anh Takamura chỉ nghĩ trong đầu chứ?”

“Chắc là thế...”

“VẬY à... Nhưng mà, chắc chắn Take hiểu rõ chuyện này chứ. Trong sổ khách hàng của chúng ta sẽ có người viết vào trong thư những điều do họ tưởng tượng ra. Việc đó vốn dĩ chẳng sao cả, nhưng với Takamura thì rất có khả năng là vậy vì trong thư anh ta khá sến sẩm... Ví dụ chuyện cậu ta phải lòng cô vợ nhà hàng xóm ngay từ cái nhìn đầu tiên khi chăm chăm nhìn cô ấy qua cửa sổ. Có phải anh ta tự mình thêm dệt nên chuyện này không, anh ta có tự đóng vai hiệp sĩ cứu giúp nàng công chúa hay không?”

“Không có chuyện đó đâu. Muchan nói hết chưa?”

“Hết rồi.”

“Tại sao?”

“Vì chuyện đó là có thật.”

“Thật ư? Chỗ nào vậy?”

“Tất cả. Ở chỗ anh ấy cứ khổ tâm suy nghĩ dần vật, hay chuyện anh ấy chạy từ trong nhà ra đến hiên mất khoảng ba mươi phút, hoặc việc chỉ đi ra ngoài khi trời đã chuyển tối. Rồi thì nhất định phải chạy đến hòm thư, tất cả đều là sự thật đấy thôi. Tôi cũng hiểu, tôi hiểu cả những rắc rối của Takamura. Takamura không nghĩ mình là hiệp sĩ, anh ấy viết một cách rất thận trọng bằng tất cả những tình thương chất chứa trong lòng. Không có hành động nào bị cường điệu lên cả. Muchan, anh Takamura đã viết ra sự thật và gửi nó đi. Chắc chắn không nhầm đâu.”

Muchan lại im lặng một lúc lâu. Lần này lâu hơn lần trước. Và rồi đột nhiên cô ấy hét lên.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ thử. Tôi sẽ thử báo cảnh sát.”

Khi thấy Muchan nói như vậy, đột nhiên tôi có cảm giác lo lắng. “Liệu họ có hiểu những điều chúng ta nói hay không?”

“Nói thật thì... mới đầu thì chắc chắn không được 100% đâu.”

“Nói thật ư?”

“Có nhiều cách để tiếp cận một vấn đề mà.”

Muchan nói chắc như đinh đóng cột và rút điện thoại ra. “Alo, Jun đây à, lâu rồi không gặp anh. Em... vâng đúng rồi, em Mutsumi đây. Thật vui vì anh vẫn nhớ được tên em. Không, em đâu có hoảng sợ đến mức đó? Em nhờ anh chút việc có được không? Em có chuyện muốn hỏi. À không, không phải như vậy đâu. Này nhé, chuyện có liên quan đến khách hàng của em nên lần này mới có sự khác biệt như vậy. Có hẳn văn bản hẳn hoi, trước đây em cũng từng gửi báo cáo cho anh rồi đúng không. Anh chưa xem à? Vậy sao, em cảm ơn nhé. Có một khách hàng ở thị trấn F thành phố E. Là thế này...”

Muchan giải thích nội dung một cách ngắn gọn mà khéo léo.

Đối phương là ai vậy nhỉ?

“Vậy sao? Vâng, em cũng để ý thấy, nhưng mà dù có tưởng tượng cũng không nghĩ ra nổi phải không? Sự việc đó, một khi đã xảy ra thì mọi thứ đều thành ra quá muộn màng. Không phải vậy, em thật sự muốn nhờ anh giúp đỡ. Chỉ khi cảnh sát đi trực thì mới có hiệu quả... Điều đó em hiểu, nhưng Jun giúp em nhé. Em nhờ anh đấy, từ xưa đến nay lúc nào anh cũng giúp đỡ em mà. Nhìn xem, bức thư tình anh gửi cho em khi đó thật tuyệt vời phải không? “Vì em, anh có thể làm tất cả, anh sẽ không tiếc điều gì” - những lời đó em sẽ không bao giờ quên. Và dù em nhắm mắt lại, tất cả những điều đó vẫn sẽ cứ hiện ra... Gì cơ? Đúng rồi, anh sẽ vào trong bột trực giúp em ư? Vậy anh hãy tùy cơ ứng biến nhé? Tốt quá, cảm ơn anh, Jun.”

“Muchan gọi cho ai vậy?”

“Cảnh sát.”

“Cảnh sát? Tôi không thấy giống như gọi cho cảnh sát gì cả?”

“Ừ, thì tôi đang dùng mối quan hệ cá nhân ý mà.”

“Ừ, người yêu lúc trước hả?”

“Ừ, ừ, đúng rồi đây.”

“Trong số người yêu cũ, có cả cảnh sát của thành phố F cơ đấy?”

“Hình như chức vụ cao hơn thế một chút.”

“Trưởng phòng gì đó ư?”

“Cao hơn chút nữa cơ.”

“Không thể nào, Giám đốc Sở Cảnh sát thành phố?”

“Lên quá rồi đó. Chỉ dừng lại ở mức cảnh sát tỉnh thôi nhé.”

“Cảnh sát tỉnh?”

Trong khoảnh khắc ấy, tự nhiên tôi không thốt nổi nên lời.

Muchan cười toe toét.

“Mà, tôi cảm thấy giờ là thời điểm tốt nhất đây. Hãy nói lại chuyện này với anh Takamura nhé.”

“Vâng.”

Tôi há hốc miệng (chắc lúc ấy vẻ mặt hết tên ngố), nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười của Muchan.

Và ngay lúc này đây, tôi đang vừa nghe tiếng mèo kêu đầy bi thương, ai oán, vừa suy nghĩ về câu chuyện của anh Takamura. Đã quá nửa đêm nhưng mắt tôi vẫn đang mở thao láo, không ngủ được chút nào.

Không thể nói đây là cách giải quyết tuyệt vời nhất, tiếp theo nên làm thế nào thì tốt nhỉ? Tôi vẫn chưa tìm ra câu trả lời. Chỉ là, tôi thấy rằng anh Takamura như có một nguồn năng lượng vượt ngoài sức tưởng tượng. Một khi quyết tâm làm gì đó và đấu tranh cho người khác, nếu không có nguồn năng lượng đầy sức mạnh như thế sẽ chẳng thể nào làm được. Ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Tôi hiểu rất rõ điều đó.

“Anh Takamura, không sao cả đâu. Cơ thể anh đã được tích trữ một nguồn năng lượng vô cùng mạnh mẽ rồi, một nguồn năng lượng chỉ đứng sau ánh mặt trời thôi ấy.” Hay là tôi thử gửi

bức thư với nội dung như thê cho anh ấy nhỉ. Không được, những lời đó có vẻ mạnh mẽ quá. Nhưng mà...

Điện thoại đổ chuông. Là cuộc gọi từ Muchan.

“Take, không xong rồi. Anh Takamura bị bắt rồi.”

Tôi cảm thấy một tiếng hét chói tai hơn bất cứ âm thanh nào đang xuyên thẳng vào màng nhĩ của mình. Trong khoảnh khắc, tôi cứng đờ họng, không thốt nổi thành lời.

“Nghe nói vợ nhà Yoshino đã bị đâm. Cô ấy đã được đưa đến bệnh viện nhưng vẫn còn chưa tỉnh. Sự việc xảy ra từ khoảng một tiếng trước.”

“Là như thế nào...”

“Theo thông tin cảnh sát nhận được từ người khai báo, Yoshino, tức là chồng nạn nhân, khi vừa về đến nhà, anh ta liền thấy một bóng dáng giống Takamura từ cửa sau chạy ra ngoài, vợ anh ta thì đang nằm bất tỉnh giữa một đồng bát đĩa trong phòng khách. Người tố cáo đương nhiên là anh chồng. Anh ta còn nói thêm, đã từ lâu, người đàn ông mắc chứng Hikikomori nhà bên cạnh thường hay nhìn chằm chằm vợ anh ta, khiến vợ anh ta lo lắng sợ hãi suốt. “Nếu tôi về nhà sớm hơn, hẳn mọi chuyện đã khác” và rồi khóc rưng rức, xót thương cho người vợ. Bởi vậy cùng với sự đồng ý của chính Takamura, cảnh sát đã dẫn anh ấy đi làm nhân chứng quan trọng trong vụ án.”

“Muchan, khoan đã, đợi một chút. Chuyện này...”

Tôi cảm giác được cái gật đầu của Muchan.

“Là như vậy đó. Một kịch bản tồi tệ. Người đàn ông bị mắc chứng tự kỷ, yêu say đắm cô vợ nhà hàng xóm ngay từ cái nhìn đầu tiên, và chính vì yêu nên mới quyết tâm giành cho bằng được. Bởi vậy, anh ta đã tính toán từ trước, đợi một đêm nào đó khi cô ấy ở nhà một mình, anh ta sẽ đẩy cửa bước vào. Nếu như bị phản kháng, anh ta sẽ giết cô ấy. Thật dễ dàng làm sao. Kể cả kịch hạng ba cũng không có được sự sắp đặt như vậy đâu, đúng không?”

“Muchan, nhưng mà... nhưng mà... không được đâu.” Tôi cao giọng hét lên.

“Anh Takamura không thể nói chuyện với người khác. Hơn nữa, nếu có bị tra hỏi, anh ấy cũng không thể nói gì. Chắc chắn anh ấy sẽ chỉ im lặng thôi.”

“Ừm. Kể cả có đưa ra bằng chứng ngoại phạm cũng có vẻ rất khó. Nếu cứ như vậy, anh ấy sẽ bị buộc tội giết người mất.”

“Muchan...”

“Tôi hiểu mà. Có thể cảnh sát cũng sẽ khó giải quyết suôn sẻ với một kịch bản sắp đặt sẵn để lừa dối mọi người như thế này nhưng... Nhưng nếu anh ấy cứ không nói gì cả thì rất có khả năng anh ấy sẽ bị tình nghi đấy. Bởi vậy, Take..

“... những bức thư?”

“Đúng vậy. Những bức thư của anh Takamura, tất cả chúng sẽ thay anh ấy giải thích mọi thứ. Cậu vẫn còn lưu giữ những bức thư đó chứ?”

“Đương nhiên.”

“Được rồi. Vậy thì, đến văn phòng ngay nhé. Tập hợp xong những bức thư, chúng ta sẽ ra ngoài. À, những thông tin này có được qua Jun nên đừng để lộ ra bên ngoài nhé! Còn bây giờ thì nhanh lên. Ngày mai vẫn cần phải liên lạc với anh Jun lần nữa đấy.”

“Vâng. Tôi hiểu rồi.”

Tôi nhanh chóng với lấy áo khoác và bước xuống cầu thang.

Có lẽ nhờ uy quyền của Jun, chúng tôi mới được vào văn phòng cảnh sát trưởng và được nói chuyện với họ một cách hoàn toàn lịch sự.

Chính trưởng phòng và thám tử dưới quyền đã dành thời gian, đọc từng bức thư một của Takamura. Họ cũng đã thu giữ trong phòng của anh ấy những bức thư mà tôi hồi âm cho anh ấy, đối chiếu thư trao đổi qua lại và xác nhận không có gì sai lệch. Sau đó, mọi chuyện tiến triển trôi chảy đến không ngờ.

Rạng sáng, Yoshino Koji bị cảnh sát bắt giữ như kẻ tình nghi chính, bị cáo buộc tội bạo hành gia đình, và mọi chuyện diễn ra một cách hết sức đơn giản vì hắn đã tự mình thú nhận tội ác.

Từ khoảng một năm về trước, hắn bắt đầu bạo hành vợ của mình, tình trạng đó càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Hắn đặt vợ mình dưới sự thống trị, đàn áp, đối xử với cô ấy như với một nô lệ để mua vui cho bản thân. Muchan đã buộc phải thốt lên: “Đúng là kẻ biến thái hết thuốc chữa, thật không thể tin nổi.” Sau đó, người vợ cầu cứu anh Takamura, bởi vậy trong lòng Yoshino lại càng thêm căm tức, thù ghét cô vợ và Takamura. Buổi tối khi Takamura bước ra khỏi nhà (có lẽ hắn đã tìm hiểu trước về Takamura và cho rằng ngoài anh ấy ra, không còn kẻ nào có thể đổ tội giết người phù hợp hơn, tức là Yoshino đã âm mưu giết vợ ngay từ trước), hắn đã giả giọng vợ mình gọi Takamura vào. Rồi khi anh ấy đang cố đỡ người vợ bị ngất dậy thì hắn đứng sau lưng, hô hoán lên “có kẻ giết người”, khiến Takamura hoảng loạn, sợ hãi mà bỏ chạy. Sau đó, hắn mới gọi điện báo cảnh sát.

Hắn làm công việc quản lý tại một công ty nổi tiếng, trong khi Takamura lại mắc chứng Hikikomori, không thích hợp với cuộc sống xã hội. Vậy nên chắc chắn ai cũng sẽ tin lời làm chứng của hắn. Hắn cứ định ninh như vậy. Chuyện này chiếm phần lớn trong lời tự thú của Yoshino.

Vài ngày sau, tôi lại được nghe thông tin của anh Jun từ Muchan.

“Đúng là thằng ngốc. Hay có thể nói là đầu óc hắn ta có vấn đề. Cuộc đời này, đâu phải thứ gì cũng suôn sẻ như mình nghĩ đâu chứ.”

Muchan bức xúc nói.

Đúng là vậy.

Cuộc đời này không phải lúc nào cũng suôn sẻ như mình nghĩ.

Người vợ vẫn còn đang bất tỉnh, tính mạng có cứu được hay không đều không thể đoán trước. Anh Takamura cũng vẫn chưa thể ra ngoài vào ban ngày. Nhưng trong bức thư trước, anh ấy có viết rằng: “Tôi đã có thể ra ngoài, nhưng chỉ vào đêm trăng mà

thôi”, bởi vậy giờ anh ấy đã có thể tự gửi những bức thư của mình.

Cuộc đời này không phải lúc nào cũng suôn sẻ như mình nghĩ.

Mọi chuyện được giải quyết vẹn toàn và kết quả nhẹ nhàng êm đẹp chỉ là một phần nhỏ. Thế nhưng dù vậy, con người ta vẫn phải tiếp tục sống, đấu tranh với Tử thần. Và viết những bức thư.

Tháng Ba.

Mùa mà những tín hiệu thông báo hoa sắp nở đang bắt đầu truyền tới khắp mọi nơi.

Những chú mèo kêu lên những thanh âm lạ lùng và hương hoa vương vấn trong màn đêm.

Bức thư tình cuối cùng

Mùa hè đến thật bất ngờ!

Thực sự mùa hè đến đột ngột giống như bước qua một đường kẻ.

Vừa mới đây trời vẫn đang còn lạnh và nhiều mưa, ban ngày vẫn phải mặc áo khoác, thế mà khi những đám mây đen vừa tan đi, bầu trời trong xanh trở lại, nhiệt độ tăng lên thì chỉ cần mặc sơ mi dài tay cũng đã cảm thấy nóng.

Là mùa chuyển giao giữa mùa đông và hè nên phải chăng mùa xuân chính là thời điểm con người ta yêu nhau?

Tôi cũng không biết nữa. Vốn dĩ ngay từ đầu, tôi đã không hiểu “yêu” là thế nào rồi. Tôi nghĩ là...

Koibana - câu chuyện tình yêu (một câu chuyện mà chắc đã từ lâu không ai biết đến nữa) không chỉ được các bé gái tuổi teen ưa chuộng mà cả các bé trai cũng thích.

Hơn thế nữa, giống như các bé gái, tôi thường tự cảm thấy thích thú như thể mình đang yêu, chính vì thế tôi cũng không mấy khát khe chuyện hẹn hò ở đâu, phải mặc gì, ăn uống chỗ nào (nhưng con trai thì chắc chắn sẽ bận tâm những điều này).

“Bắt tôi làm được hay không, đó mới là vấn đề.”

Đó là câu nói của một bạn học cùng cấp ba với tôi, rất tiếc là tôi không nhớ được tên của người bạn ấy, nhưng câu nói đó thì tôi vẫn còn nhớ. Chẳng hiểu sao tôi còn vẫn nhớ ý bạn ấy muốn nhắc lại lời thoại trong vở kịch Hamlet, sau đó nhún vai một cái rồi tiếp tục: “Vấn đề chỉ là ở chỗ đó.”

“Tuổi trẻ không thể phân chia được ranh giới giữa tình yêu và tình dục đâu.”

Đây chính là lời thoại của Muchan. Dì của tôi, người làm công việc viết thư (cách gọi này tôi không chắc chắn lắm nhưng

cũng không nghĩ ra được cách gọi nào khác), giám đốc của ILL - câu lạc bộ viết thư, hay cũng chính là bà chủ của tôi.

Muchan từng làm rất nhiều nghề: nhân viên bán hàng lộ thiên, trông trẻ, lao công, lái xe hạng nặng, trợ lý, nhà nghiên cứu ẩm thực, bí thư ủy viên quốc hội, ngoài ra còn có kinh nghiệm ở nhiều lĩnh vực khác nữa. Sự cố gắng trong cuộc sống của Muchan có vẻ như là vì ILL.

Làm thư ký ủy viên quốc hội có gì đó khó tin, nhưng những nghề khác thì đều có thể hiểu được.

Muchan có bằng lái xe hạng nặng, rất giỏi chăm sóc trẻ em. Tài nấu ăn của Muchan giỏi đến mức nào còn chưa chắc, nhưng món Supaisu và Kyodo thì Muchan biết rõ.

Mesu, Oregano, Taragon, cây hương thảo,... kiểu gì Muchan cũng biết rõ. Mặc dù tôi chưa lần nào được nhìn thấy Muchan sử dụng những gia vị cay đó để làm các món ăn ở nhà và món Kyodo. Nhưng có một sự thật là Muchan rất đa tài. Thật ra Muchan quen biết rất nhiều người, ở rất nhiều phương diện. Muchan bảo một nửa trong số đó là người yêu cũ. Đây không phải là khoe khoang, khoác lác, nên cũng chẳng mấy ngạc nhiên.

“Người trưởng thành không phân biệt nỗi tình yêu và lòng ích kỷ.” Muchan nói một cách thẳng thừng.

“Thế thì... dù là người chưa trưởng thành hay đã trưởng thành cũng đều không thể có tình yêu đích thực ư?”

Muchan lắc đầu trước câu hỏi của tôi, vẻ mặt thật thà và giọng điệu nghe thành thực hiếm thấy.

“Không có định nghĩa về tình yêu. Khi yêu, dù là dục vọng hay sự ích kỷ, con người ta vẫn sẽ nghĩ đó chính là tình yêu. Vì thế dù ham muốn đến đâu, ích kỷ đến đâu, thì với mỗi người tình yêu đều không có một định mức tiêu chuẩn nào cụ thể.”

“Cũng hơi khó hiểu nhỉ.”

“Vì khó hiểu nên mới là yêu. Nếu tình yêu mà có khung định sẵn, dễ hiểu thì sẽ nhàm chán lắm. Dù không phải thế đi chăng nữa, trên thế giới này vốn toàn những thứ đã có khung định sẵn,

thê nên tình yêu mới trở thành sự tự do mang tính cá nhân. Tình yêu lúc nào cũng là bản gốc.”

Quay lại với chất giọng ồm ồm như bình thường, Muchan chập hai tay vào nhau, làm hình trái tim cho tôi xem.

“Tiêu chuẩn cá nhân của mỗi người quan trọng nhỉ?” Mitsuoka là nhân viên của ILL, một người có kinh nghiệm ở công ty, nói chen vào.

Vốn dĩ văn phòng công ty cũng không rộng rãi lắm, nên đa số mọi chuyện trong văn phòng đều có thể nghe được. Khi đó, việc bản thân cảm thấy rắc rối hay bất mãn cũng là chuyện bình thường.

“Đúng thế, tiêu chuẩn thì cho dù có thế nào chẳng nữa cũng không thể không mang tính cá nhân. Thế tiêu chuẩn của Nobie là gì?”

Khi nghe Muchan hỏi như vậy, Mitsuoka đã gật đầu đồng ý.

“Đó là có thể khóc.”

“Có thể khóc á?”

“Đúng vậy, khi người yêu mất đi, người đó có khóc thật lòng không và khóc như thế nào? Đó chính là “tiêu chuẩn của tôi”, thưa sếp.”

“Quả nhiên là câu trả lời của người đã trưởng thành.”

Mitsuoka mỉm cười ngại ngùng.

“Người trưởng thành hay chưa thì tôi không biết, lý do tôi ly dị chồng chính là vì điều đó.”

“Ờ, lý do đấy á?”

Muchan nhảy chồm lên. Nếu là phim hoạt hình thì chắc sẽ thấy được đôi tai Muchan đang động đậy rung rung.

Muchan là người hay tò mò. Lúc nào cũng hiếu kỳ và chuyện gì cũng hóng. Đương nhiên là sẽ không xen vào chuyện của những người không thân thiện, khách sáo. Muchan rất ghét những loại người đi buôn chuyện thì thụt to nhỏ mà không hiểu rõ mọi chuyện, không có căn cứ xác thực.

“Đôi tai to và cái miệng nhỏ” nghĩa là “nghe chi tiết và nói cẩn thận” là nguyên tắc cơ bản của con người. Nói cách khác, theo phương châm của ILL thì đó chính là “đọc chi tiết và viết cẩn thận”.

“Tôi và chồng tôi sống với nhau chưa được khéo cho lắm. Tôi muốn ra ở riêng, nếu cứ sống thế này tôi không thể chịu nổi mất, phải chia tay thôi. Nhưng chúng tôi đã có con, vấn đề tài chính cũng phát sinh, nên tôi không thể nào dứt khoát được. Chồng tôi là người rất lạnh lùng, nóng tính và bạo lực.”

“Ồ.”

Muchan gật đầu đồng cảm. Mitsuoka đã để lộ ra nét buồn trên gương mặt tròn trịa, dù sao đi chăng nữa, để nói ra được những điều đó cũng không dễ dàng gì. Saeki - một nhân viên khác trong công ty - đang ngồi làm việc cũng quay ra nhìn Mitsuoka.

“Dù tôi bị sốt cao thì vẫn sẽ bị chồng quát tháo những chuyện như không là quần áo hay không chuẩn bị đồ ăn... Chán lắm.”

“Người đàn ông đó thực sự quá ích kỷ!”

“Ôi, thật là ích kỷ. Mình tốt nghiệp một trường đại học hàng đầu, làm nhân viên cho một công ty lớn, cũng biết chơi thể thao, rất tập trung vào đam mê nên khi quyết định kết hôn mình cũng có cảm giác hơi qua loa. Nghe chuyện của Take và sếp tôi lại thấy xúc động, bởi đó không phải tình yêu, mà là sự ích kỷ. Người vợ tính toán với người chồng ích kỷ và thế là cuộc sống hôn nhân tất yếu sẽ sụp đổ.”

Mitsuoka thở dài.

“Rồi đến một ngày, tôi nhận được điện thoại từ phía cảnh sát thông báo rằng chồng tôi bị tai nạn giao thông, đang trong tình trạng hôn mê. Ngồi trên xe cứu thương đến bệnh viện, tôi bất chợt nghĩ rằng chồng mình chết rồi sao. Nhưng tôi lại chẳng có bất cứ cảm giác buồn thương, đau đớn nào, mà rất dửng dưng. Kiểu “con người đó chết rồi” ấy.”

“Ừ.”

“Có lẽ chết thật rồi, tôi đã nghĩ như thế. Tôi đã rất ngạc nhiên với chính bản thân mình, trong lòng không có một suy nghĩ nào cả.”

“Ờ.”

“Tôi đã không khóc, hoàn toàn không... dù chỉ là một giọt nước mắt cũng không có. Lúc đó tôi chợt nhận ra rằng mình thực sự không còn chút tình cảm gì với chồng.”

“Thì ra là vậy.”

“Chồng tôi đã thoát chết. Nói như nào nhỉ, vết thương không đến nỗi nghiêm trọng, chỉ có xương cổ tay và xương quai xanh bị gãy thôi. Tôi đoán không sai, người của cảnh sát đã nói quá lên. Chồng tôi là một người rất xấu tính, kiểu “tao bị đau mắt như thế này mà mày vẫn bình thản ăn cơm được hay sao”, anh ta sẽ nổi điên lên. Cái kiểu người như vậy mà chết đi thì không thể thương khóc nổi. Tôi đã đi bộ về tận nhà, rồi lên tòa thị chính lấy đơn ly hôn về, đặt lên giường bệnh của chồng và nói lời tạm biệt.”

“Liệu người đàn ông ích kỷ đó có dễ dàng ký vào đơn không?”

“Ừm, chúng tôi đã nhiều lần thế rồi, dù là chuyện yêu thương con cái hay gì đi chăng nữa, chúng tôi cũng không thể nào nói chuyện được với nhau. Nhiều lần vì muốn chấm dứt chuyện này, tôi đã đến toà... Thực tình rất vất vả, để ly hôn được cần sự quyết tâm gấp mười lần quyết tâm muốn kết hôn, sự thật đúng là thế. Tôi đã quá mệt rồi. Nghĩ đến tương lai tôi cũng thấy lo lắng, nhưng tôi quyết sẽ không sống chung với người mà nếu có chết cũng không thể khiến tôi rơi nước mắt.”

“Ừ, phải đấy.”

Muchan cúi xuống.

“Ly hôn là chính xác, đúng không Nobue?”

“Vâng tôi cũng nghĩ vậy. Thực sự tôi là người may mắn, tôi có một công việc phù hợp, được sống cùng ba đứa con của mình. Nếu mang ra so sánh, thì chẳng khác nào thiên đường.”

“Nếu được tăng lương nữa thì...”

Muchan thở dài, mệt mỏi hơn cả Mitsuoka lúc này.

“À, khoản tăng lương ấy... tôi cũng có được thưởng.”

“Thế nhưng cuộc sống vẫn còn khó khăn mà.”

“Tuy khó khăn, song vẫn dư dả được một chút, thỉnh thoảng tôi vẫn có thể đi ăn nhà hàng, rồi mua quà sinh nhật, quà Giáng sinh và có cả tiền tiết kiệm. Bây giờ tôi khá là hạnh phúc, thừa giám đốc.”

Mitsuoka nhún vai cười khúc khích, ngược lại, Muchan mếu máo chực khóc.

Dáng vẻ cười khúc khích của Mitsuoka vừa trẻ trung vừa dễ thương, còn gương mặt trực khóc của Muchan lại ngây thơ như trẻ con, trông thật đáng yêu.

“Dù vậy... nhưng tại sao Take lại kể câu chuyện tình yêu đó?” Saeki đột nhiên mở lời. Có lẽ mỗi khi gương mặt Muchan trở nên mếu máo cũng là lúc Muchan đang lo lắng điều gì đó. Sự xúc động và rất nhiều các cảm xúc khác của Muchan đều được biểu hiện đầy chân thật trên nét mặt của cô ấy. Đó là nét đẹp và cũng là khuyết điểm của Muchan.

“Quả nhiên... cậu cũng quan tâm đến bức thư tình mẫu phải không?”

“À... vâng.” Câu trả lời rất thành thật.

“Bức thư tình ấy liên quan đến Suzumori à?”

Ánh mắt của Muchan thay đổi từ nét thơ ngây của trẻ con sang dáng vẻ một người có trách nhiệm ở ILL. Trong đôi mắt đó, những giọt lệ vừa trực trào ra giờ đã được lau khô và trở nên cứng rắn.

“Đã nhận được thư từ Suzumori gửi chưa?”

“Rồi, trong số bưu phẩm chiều nay.”

“Vậy à, chắc hẳn vẫn theo mẫu đúng không?”

“Cái đó... tôi đang định xin lỗi về những việc từ trước đến nay.”

“Xin lỗi á... Suzumori đã...?”

Muchan nháy mắt rồi đưa tay ra.

“Cho tôi xem bức thư.”

Tôi lấy ra bức thư được kẹp chặt trong file đặt trên bàn mình. Chỉ cần chạm tay thôi cũng biết bì thư là hàng cao cấp. Giấy viết thư cũng vậy. Bức nào cũng như bức nào.

Thử tra trên mạng và chưa tính thuế thì một tập phong bì thư loại đó có mười cái với mức giá khoảng 6000 yên, còn giấy viết thư khoảng 10000 yên. Tôi hét lên “Trời!”, miệng không thể nào khép lại được. Như vậy, phong bì thư đã 600 yên một tờ, giấy viết thư cũng khoảng 200 yên. Dù không phải là tôi, thì chắc chắn cũng sẽ có người phải ngạc nhiên đến mức há hốc mồm như vậy.

Đối với nhân viên của ILL thì giấy viết thư, phong bì hay dụng cụ viết thư chính là công cụ buôn bán.

Chiều ngang của văn phòng không quá rộng (khoảng 10m²), phòng kiểu Tây, trừ hướng bắc có cửa sổ ra thì ba phía còn lại đều là tường có kê các kệ tủ. Ở đó có trên ba mươi loại giấy viết thư khác nhau, phong bì, postcard, ngoài ra còn có bút chì, bút bi, bút máy, bút lông hay cả những nhãn dán, con tem, dây băng... Nói tóm lại, tất cả những dụng cụ cần cho việc viết thư đều được trang bị đầy đủ. Nhân viên sẽ lựa chọn phong bì hoặc giấy viết thư như đã trao đổi với hội viên tại đây. Có phong bì trắng tinh và cả giấy viết màu tím, cũng có loại có cánh hoa anh đào rơi hay cả kiểu lá vàng. Từ màu sắc đến hình thức đều rất phong phú, đa dạng.

Điều đó quyết định sự sống còn của bức thư nên là lẽ đương nhiên. Nhưng quả thực phong bì có giá 600 yên, giấy viết 200 yên một tờ thì tôi chưa từng gặp. Nếu sử dụng những thứ như thế, ILL chẳng mấy chốc mà phá sản. Chi phí sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với bây giờ.

“Suzumori giàu tới mức nào vậy?”

Ngày bức thư đầu tiên từ Suzumori được gửi tới, cũng là ngày tôi tìm kiếm giá của nó trên Internet...

Muchan nhìn lướt qua và thở dài, lẩm bầm như đang nói một mình: “Vẫn còn giấy viết thư, phong bì có giá, không thể nào tin

nổi.” Chênh lệch quá lớn so với tiêu chuẩn giá trị của chúng tôi.

Saeki nhún vai cười và nói: “Thế nhưng một quả dâu tây giá 1000 yên, một miếng sushi giá 3000 yên cũng vẫn có đấy thôi, ở những nơi như thế, đây chẳng phải cũng chỉ là một cái giá rất bình thường hay sao?”

“Nếu thế đám đàn ông hẹn hò tôi ngày xưa, có người còn được tặng cả mỡ dầu vào sinh nhật và cả phi cơ nữa đấy. Ở thế giới đó, một cái phong bì có giá 600 yên cũng chẳng phải chuyện gì quá lạ lùng.”

Tôi, Saeki, Mitsuoka nhìn nhau há mồm cười. Dù biết chuyện Muchan nói chỉ có thể xảy ra trong tưởng tượng, không có thật ngoài đời nhưng chúng tôi vẫn thấy buồn cười. Song thực tế vẫn có thể có chuyện đó cơ mà.

Đây là lần đầu tiên tôi nghe đến chuyện người yêu cũ của Muchan có máy bay riêng. Nhưng người yêu cũ của Muchan vốn rất đa dạng, có thể là tỷ phú thế giới đến một nhà nghệ thuật yêu đời không một xu dính túi. (Nhưng trước khi trở thành nhà nghệ thuật, anh ta cũng đã từng làm đại biểu quốc hội, ký giả, giám đốc công an huyện, cố vấn, giáo viên, huấn luyện viên thể thao...)

Muchan đã từng trải qua nhiều vị trí, cũng có không ít kinh nghiệm, vì thế Muchan vừa là bà dì của chúng tôi, vừa là người vô cùng khó hiểu. Mùi thơm nhẹ nhàng từ giấy viết và phong bì thư của Suzumori phảng phất. Khi mở phong bì, một mùi thơm ngọt ngào tập tức lan tỏa khắp không gian. Nó ngào ngạt giống như được ủ trong hương thơm thanh khiết của thiên nhiên, chứ không giống mùi nước hoa giả tạo. Hương thơm đó cứ phảng phất quanh mũi. Đến cả mùi hương cũng rất “chất”. Đúng là tiền nào của ấy.

Suzumori chính là hội viên do tôi phụ trách. Khi đăng ký gia nhập, Suzumori đã viết vào ô nguyện vọng rằng nếu có thể thì muốn viết thư với một nam thanh niên. Mà trong công ty chỉ có mình tôi là nam.

Take, cảm ơn về bức thư.

Gọi tên Take là tốt rồi, vì tôi cũng lớn hơn bạn chút tuổi.

Take hãy gọi tên tôi, chứ đừng gọi bằng họ.

Gọi bằng tên nhau nghe sẽ gần gũi thân thiện hơn nhiều, và cũng dễ muốn biết thêm về nhau.

Take này, tôi muốn biết tất cả về bạn.

Đương nhiên tôi cũng sẽ chia sẻ về chính con người tôi, những điều mà Takekun muốn biết.

Hai bức thư từ Suzumori đã bắt đầu như thế.

Tuổi tác không cần nói rõ.

Suzumori đã dùng bút màu hồng chỉ để viết mỗi câu đấy.

Mặc dù là con gái của một nhà đầu tư ở tỉnh K có điều kiện tương tự như nhà bố mẹ tôi, nhưng rồi lại phá sản trong chưa đầy một năm.

Giờ tôi sống một mình trong một căn hộ chung cư ở thành phố K. Còn có cả anh trai và em trai, nhưng vì tôi là con gái, lại sống có một mình, nên bố mẹ bảo tôi về nhà ở.

Tôi thích đi du lịch nước ngoài và trượt tuyết.

Không phải tôi ghét rượu bia, nhưng một khi đã uống thì thể nào cũng say, rồi sẽ cảm thấy không vui và tâm trạng tất yếu cũng trở nên tồi tệ.

Take đã uống được rượu chưa nhỉ? Nếu uống được rồi thì nhất định phải uống loại rượu ngon này nhé. À, không được. Take chỉ mới 18 tuổi mà. Chưa đủ tuổi vị thành niên thì không thể uống rượu được nhỉ.

Tôi đúng là một bà cô xấu xa, phải không. Nhưng nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ mời bạn đi ăn.

“Đúng là kiểu người ném bóng, đúng không?”

Đọc xong thư của Suzumori, những nếp nhăn trên trán Muchan lại hiện ra. 60% hội viên của ILL thuộc kiểu người ném bóng. Đó là kiểu người chỉ chăm chăm nói về bản thân, về tư tưởng, lẽ sống, nghề nghiệp, tình trạng hiện tại và gia đình. Coi trọng chủ nghĩa cá nhân, muốn khoa trương bản thân, mà điều này rất dễ gây tổn thương sâu sắc. Nó giống như một cuốn sách ý

nghĩa, mang cho mình cảm giác từng ngày đang chậm chậm trôi qua, nhưng những câu chữ như “Tôi tuyệt vời đến vậy”, “Tôi đã cố gắng hết sức như thế”... khiến mình khó có thể viết được câu trả lời.

Công việc khó khăn mà bạn vẫn có thể mỉm cười vượt qua nó thì quả là chuyên nghiệp. Vì tất cả hội viên của công ty đều là khách hàng. Tuyệt đối không được quên điều này.

Nếu bạn phàn nàn thì sẽ bị Muchan chỉ trích. Chắc chắn là như vậy. Đây không phải viết thư theo sở thích. Chúng tôi đang trao đổi thư từ vì công việc. Do đó, đối với khách hàng, phải dốc hết tâm sức để thể hiện sự chuyên nghiệp của mình.

Nhưng những câu chữ được nhấn mạnh trong thư của Suzumori chẳng phải muốn khoa trương đơn thuần, chỉ là một thứ gì đó dị thường hơn một chút mà tôi không hề biết. Thật sự tôi không biết, chỉ cảm thấy có chút bất an, vì vậy tôi đã trao đổi với Muchan.

Muchan chậm rãi đọc từng dòng từng chữ trong bức thư của Suzumori.

“Cậu đã thử tìm kiếm trên Internet chưa?”

“Tìm cái gì ạ?”

“Về Suzumori. Đó là một người khá giàu có, nên chắc việc tìm hiểu cũng sẽ dễ dàng thôi.”

Thời buổi hiện nay nếu có thể sử dụng Internet thì bất cứ thông tin nào chúng ta cũng dễ dàng tiếp cận được.

“Vậy Muchan muốn tìm hiểu những gì?”

“Về thành phần gia đình, môi trường gia đình thật sự như thế nào chẳng hạn... Những chuyện này, chuyện kia mà trong thư không hề nhắc đến...”

Tôi mím chặt môi không nói được lời nào. Sau đó tôi có mấp máy môi, nhưng chắc chắn rồi, đã quá muộn.

“Takechan.”

Muchan gọi tôi, giọng hết sức nhẹ nhàng, nhưng đang khá tức giận.

“Công việc của chúng ta là gì? Chẳng phải là thu thập thông tin của đối tác? Cậu có hiểu không?”

Bụp. Tôi đập mạnh tay xuống bàn. Ánh mắt đồ dòn xuống dưới chân. Tinh thần tôi cũng đi xuống. Muchan đang giận dữ. Đó chính là sự kiêu căng của Muchan. Mặt đối mặt, đã lâu lắm rồi tôi mới bị mắng nặng nề như vậy. Không biết từ bao giờ.

“Vâng, tôi xin lỗi.”

Tôi xin lỗi. Không phải vì bị mắng, mà vì nhận ra sai lầm của chính mình.

Giọng Muchan đã dịu đi một chút.

“Chúng ta là SNS*, chúng ta làm những điều không thể và bắt buộc phải vậy. Thư từ chính là thế đó. Nếu không làm được như vậy thì công việc của chúng ta chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả, cũng không cần thiết nữa.”

“Vâng.”

“Chẳng lẽ chỉ cần những thông tin được viết sẵn trong thư là đủ hay sao? Chúng ta còn phải suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào, hoặc là không trả lời. Chỉ có vậy thôi.”

“Vâng.”

Đúng như lời Muchan nói. Chúng tôi không được gửi đi những gì mà chúng tôi chỉ lấy được trong thư.

“Tôi xin lỗi. Là tôi đã sai. Tôi sẽ tự kiểm điểm bản thân.”

Tôi cúi đầu xuống, cúi thật sâu, ba giây sau mới chịu thả lỏng người.

“Hai bức thư này...” Muchan nói. “Lần trả lời tiếp theo không được viết những thứ như thế nữa. Chọn nội dung đơn giản, không nhạt nhẽo vô vị. Việc giới thiệu bản thân đã xong rồi đúng không?”

“Ở bức thư đầu tiên, tôi đã làm rõ rồi.”

“Được. Vậy hãy tránh những chuyện về thời tiết, quang cảnh đường phố hay những chủ đề về bản thân Takechan. Chuyện tình cảm cũng không. Nhất định phải tránh hỏi đối tác hay nêu

cảm tưởng của bản thân về bức thư. Dù sao đi nữa cũng không được can thiệp quá sâu.”

“Vậy nên xưng hô là gì?”

“Như tôi nói từ nãy đó, gọi bằng họ là được. Chỉ đơn giản vậy thôi. Cả giấy viết và phong bì thư cũng nên sử dụng loại đơn giản. À, nhưng cách viết thì cần phải lịch sự. Tuyệt đối không được viết tắt nhé.”

“Vâng.”

Được hướng dẫn cụ thể, tôi đã có thể thở phào yên tâm. Tôi quay lại bàn của mình, mở tờ giấy viết thư ra.

Tôi thường bị bối rối, không biết xử lý như thế nào mỗi khi gặp phải vấn đề có đôi chút khó khăn. Mặc dù kinh nghiệm của tôi chưa bằng 1/10 so với một nửa của Muchan, à không, chưa bằng 1/100, nên nếu không nghiêm túc đối mặt với bức thư thì sẽ không thể hoàn thành công việc được, càng không thể quen với sự chuyên nghiệp.

Takehiko. Tôi tự hỏi mình liệu có thể trở nên chuyên nghiệp được hay không? Hay sẽ thành ra thế nào? Liệu tôi có định gắn bó với mục tiêu trở thành một người chuyên nghiệp trên con đường này hay không? Có thể tiếp tục công việc này hay không?

Sẽ như thế nào đây?

Tôi đang rất băn khoăn. Nhưng lần này tôi không thể dựa vào Muchan nữa.

Vì chỉ có mình tôi mới trả lời được mà thôi.

Sẽ như thế nào đây?

Chưa cần phải trả lời luôn, nhưng bao lâu nữa tôi mới trả lời được cho chính mình?

Tôi cầm bút mực đen viết lên trên những dòng kẻ màu nâu nhạt của tờ giấy nền trắng.

Tôi cảm thấy vô cùng thất vọng.

Suzumori đã trả lời thư đáp của tôi bằng câu nói mở đầu đầy tức giận.

“Tôi cảm thấy vô cùng thất vọng.”

Cách cư xử lạnh lùng quá.

Tôi đã rất mong chờ bức thư này.

Điều tôi trông đợi là mọi thứ tốt đẹp sẽ đến với bạn. Đây không đơn thuần là một bức thư, mà trong đó chất chứa cả những tình cảm mãnh liệt của tôi.

Take, à không, Takehiko.

Làm ơn hãy viết thư lại cho tôi. Tôi sẽ đợi và hy vọng đó là bức thư chất chứa tấm lòng của bạn.

Giống như tình cảm mãnh liệt của Suzumori, bức thư có nhiều đoạn xuống dòng.

Thư tình - một từ đơn giản, song trong đó lại chất chứa rất nhiều tình cảm của con người.

Tôi là một người mạnh dạn nhưng không hấn ghê gớm.

Sự mạnh dạn ấy không phải là bạo mồm. Và tuyệt đối cũng chẳng phải người nhát gan. Nếu bị chĩa dao ngay trước mũi, tôi chắc chắn vẫn sợ, nhưng nếu bị đe dọa “đâm chết giờ”, tôi sẽ chỉ đứng im. Đó mới là cách xử lí của người có óc thực tế.

Những từ ngữ trong bức thư tình của Suzumori rất đáng để suy nghĩ.

Nỗi sợ hãi cứ dần dần ngấm sâu. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác này. Buốt lạnh sống lưng. Cảm giác như thể rất nhiều đầu ngón tay lạnh lạnh đang rờ rẫm trên lưng vậy.

“Take này...”

Mitsuoka lấy từ trong hộp bưu phẩm ra một phong bì thư. Một phong bì trắng tinh.

“Suzumori đã gửi bưu kiện này từ một nơi xa.”

Lúc đó, người tôi vô thức run lên. Trong khoảnh khắc, tôi liền nhắm mắt lại.

Tôi đang run sợ điều gì, một điều gì đó.

Mitsuoka đang nghiêng đầu như dò hỏi. Tôi vừa mỉm cười (tôi đã định cười, nhưng lại bị Mitsuoka từ phía sau nhắc nhở là lúc đó tôi chỉ hơi nhếch mép lên chút xíu) vừa chìa tay ra.

Phong bì lần này khác hẳn mọi khi, đó là một phong bì để đựng postcard.

Tôi dùng kéo mở nó ra.

“Cái này là...”

Bên trong đựng một bức ảnh.

Chất lượng ảnh hơi kém. Dù là ảnh màu nhưng có vẻ khá cũ. Trong ảnh là một người phụ nữ đang đứng, dựa hẳn vào thân cây cổ thụ và hướng mặt về phía tôi. Một người phụ nữ khỏa thân, không một mảnh vải che chắn. Ánh nắng lọt qua kẽ lá chiếu lên cơ thể trắng ngần, tạo thành các vệt loang lổ.

Quả là một bức tranh đẹp và quyến rũ.

Người mẫu ảnh có một lớp bông mắt. Khuôn mặt thon thả và cái cổ dài. Cũng không hẳn là một người đẹp, nhưng gương mặt mang nét đẹp cao quý cổ xưa. Nét đẹp đó đi cùng sự táo bạo phơi bày đến tận chân tơ kẽ tóc, rõ ràng chẳng hòa hợp chút nào.

“Wow!” Mitsuoka - người đang nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên tay tôi - buột thốt lên.

“Cái gì đây, không phải là ảnh khỏa thân sao?”

“Ừ...”

“Suzumori còn gửi cả thể loại ảnh này sao?”

“Ừ...”

“Còn bức thư thì sao?”

“Không có. À,... có không ấy nhỉ?”

Chỉ có một tờ giấy nhớ dính vào phong bì. Tôi bóc tờ giấy ra.

Người này là tôi.

Dòng chữ hình như được viết bằng bút lông.

Người này là tôi.

Tôi cứ nhẩm đi nhẩm lại câu đó rồi lại tự hỏi rốt cuộc ai đã chụp bức ảnh này? Chụp khi nào?

“Ừm, cái này... Nếu không phải thứ gì có thể gây phiền phức cho chúng ta thì tốt. Nhưng không hiểu sao tôi cứ có dự cảm không hay về việc này.”

Mitsuoka đứng bên cạnh khẽ nói.

Dự cảm không hay của Mitsuoka quả nhiên là hoàn toàn chính xác.

Từ sau hôm đó ngày nào Suzumori cũng gửi thư đến ILL. Và đương nhiên người nhận vẫn là tôi.

Takekun,

Cậu lại định phản bội tôi sao?

Dù đã biết rõ tôi muốn gì?

Hãy gửi cho tôi một bức thư tình

là love letter đó.

Vẫn những bức thư ngắn với cách viết xuống dòng nhiều bất thường (có vẻ càng ngày càng gia tăng) như mọi khi, nhưng lại được gửi đều đặn hàng ngày, sắc thái oán giận trong bức thư ngày càng đậm nét, và đến đúng bức thư thứ mười thì sự oán giận này đã lên tới tột cùng, đến mức muốn giết người.

Đến cậu cũng

coi thường tôi sao?

Tôi thực sự hận cậu đến mức muốn giết người.

Tôi thực sự hận cậu

đến mức muốn giết người.

Tôi

chỉ muốn

một bức thư tình thôi mà.

Thậm chí chỉ có như vậy mà

cậu cũng cự tuyệt hay sao?

Bên trong bức thư thứ mười một có kèm đầu móng tay, còn bức thư thứ mười hai đựng một mảnh giấy thấm máu và lưỡi dao cạo.

“Thế này thì thật quá sức chịu đựng rồi.”

Muchan thở ra một hơi dài thườn thượt.

“Takechan, cậu không hề trả lời đúng không?”

“Tôi đã làm đúng theo chỉ thị của giám đốc là dừng trả lời ở bức thư thứ bảy.”

“Ừm, như vậy là được rồi. Giờ tôi sẽ cho tiến hành cưỡng chế hủy bỏ hợp đồng theo quy định. Cũng chỉ còn cách này thôi, vậy sẽ không phải viết thư nữa.”

“Vâng...”

“Nobue, nhờ cô thực hiện các thủ tục giúp tôi.”

“Vâng.”

“Cho gửi trả lại tất cả những gì mà Suzumori đã gửi đến. Và tập hợp hết thư lại. Có tính được số tiền hoàn trả cho hội viên luôn không?”

“Được ạ.”

Có tiếng chuông điện thoại reo. Saeki nghe máy rồi bắt đầu giải thích khái quát về ILL. Chắc là có ai đó đang đăng ký xin gia nhập hội viên.

Tôi quay về chỗ, định sẽ tiếp tục công việc của mình. Hội viên do tôi quản lý khá đông. Gần đây vì chuyện của Suzumori chiếm mất nhiều thời gian và sự chú ý nên tôi đã không thể viết thư trả lời cho tất cả các hội viên này.

Phải cố gắng lên thôi. Nhưng dù nghĩ như vậy, cả tay lẫn đầu đều không thể bình thường lại được. Tôi tiếp tục ngồi vùn vụt viết cây bút bi trên bàn. Rồi những tiếng thở dài cứ đua nhau tuôn ra không ngừng.

Lý do gì khiến mọi việc trở nên như vậy? Vương mắc ở chỗ nào? Nếu Suzumori đã mong mỗi như thế, hay là tôi viết một bức thư tình cho cô ấy nhỉ?

Nhưng tôi không thể nào ép mình viết ra những lời dối trá ấy được.

Anh yêu em. Anh yêu em. Anh chẳng thể yêu ai khác ngoài em. Anh muốn dành cả đời để sống bên em.

Anh rất muốn gặp em. Anh vô cùng thích em.

Tôi không thể nào viết ra những lời mà ngay đến nghĩ tôi cũng chưa bao giờ làm. Kể cả cố ép mình viết ra được đi chăng

nữa thì một bức thư tình như thế cũng chẳng thể đáp ứng những gì Suzumori mong muốn... Đúng rồi, điều Suzumori mong muốn là gì? Thực sự cô ấy muốn một bức thư tình ra sao?

Không phải một bức thư qua loa đại khái, muốn viết thế nào cũng được, Takekuna.

Thứ cảm xúc tuôn trào từ câu nói này không phải sự phẫn nộ, cũng không phải là do mất bình tĩnh... Nhất định không phải. Vậy đó là gì? Là gì vậy? Không phải sự chấn động tâm lý bùng cháy một cách mãnh liệt, mà là một thứ gì đó u tối hơn, nặng nề hơn, một thứ chìm lắng thật sâu.

Tuyệt vọng - hai tiếng đó cứ hiện lên trong tâm trí tôi.

T-U-Y-Ệ-T V-O-N-G - chín chữ cái luôn vắng vắng bên tai.

Đây chính là con người của tôi.

Người phụ nữ khỏa thân trong ánh nắng lọt qua kẽ lá ấy có phải đang mỉm cười?

“Đợi chút.”

Tôi bật dậy. Lúc tôi đứng dậy, lực đẩy tạo ra khá mạnh, khiến bánh xe ở chân ghế kêu rít lên rồi trượt về phía sau. Tiếng động phát ra thu hút sự chú ý. Mitsuoka - người đang ngồi ở phía đối diện và Saeki người ngồi ngay bên cạnh đều đồng loạt ngẩng lên nhìn tôi.

“Đợi? Đợi cái gì cơ?”

Muchan đứng trước tủ đồ cũng quay đầu rồi hỏi ngược lại tôi.

“Xin hãy tạm dừng việc hủy bỏ hợp đồng với Suzumori.”

Tôi vừa dứt lời thì Muchan vẫn còn ôm đồng tài liệu trên tay từ từ quay cả người lại, để tập tài liệu xuống mặt bàn rồi nhìn tôi chằm chằm.

“Thế là như thế nào?”

“Tôi sẽ thử viết lại một bức thư cho Suzumori. Xin hãy để tôi viết thư thêm lần nữa.”

“Tôi không thể chấp nhận một bức thư tình toàn những lời dối trá. Vì đây không phải việc chúng ta cần phải làm.”

“Việc này tôi hiểu.”

“Cậu đã biết rõ sự việc như thế rồi mà vẫn còn nói câu này sao?”

“Đúng vậy, tôi rất mong được phép. Hãy để tôi thử thêm một lần nữa.”

Môi Muchan khẽ cong lên. Ánh nhìn hướng lên trên nghiêng về bên trái 30 độ. Đây chính là vẻ mặt của cô ấy mỗi khi phân tâm không thể quyết được việc gì đó.

“Như thế chẳng phải tốt hơn sao?”

Mitsuoka nhẹ nhàng phe phẩy tờ tài liệu. “Thủ tục hủy hợp đồng này lúc nào làm cũng được mà.”

Muchan di chuyển tầm nhìn từ góc phía trên nghiêng trái 30 độ sang chỗ tôi.

“Tôi hiểu rồi. Vậy cậu hãy viết thư trả lời cho Suzumori thêm lần nữa. Lần này không cần phải theo bất cứ quy định nào. Takechan cứ viết những gì mình nghĩ là được. Và vẫn như mọi lần, cậu hãy copy lại để lưu giữ cẩn thận.”

“Vâng. Tôi cảm ơn.”

Tôi cảm ơn Muchan một cách sâu sắc với tư cách là cấp dưới cảm tạ cấp trên, chứ không phải với người dì của mình.

Suzumori,

Cũng lâu lắm rồi tôi mới trả lời thư của chị. Vô cùng xin lỗi vì đến tận giờ này tôi vẫn chưa hồi âm cho chị. Thành thật mà nói, Suzumori đã quá kỳ vọng vào con người tôi rồi.

Tôi không thể viết thư tình cho Suzumori được. Những gì tôi nói sau đây tôi chưa từng bộc bạch với ai cả. Cũng chưa từng gửi thư cho ai bằng những lời lẽ này.

Khi viết thư qua lại với Suzumori, tôi mới nhận ra rằng bản thân chẳng có chút kinh nghiệm gì về tình yêu cả.

Chuyện đấy chắc chỉ cần nghĩ một chút là sẽ hiểu được thôi, nhưng thậm chí dù chỉ nghĩ một chút, tôi cũng chưa bao giờ làm.

Tôi là người luôn gặp khó khăn trong việc tiếp xúc với người khác. Thỉnh thoảng tôi còn bị bối rối trong cả việc cười nói, vui chơi, tranh cãi với người khác. Hồi học cấp ba, tôi từng tự nhốt mình

trong nhà suốt nửa năm. Giờ tôi mới có thể ra khỏi nhà, làm việc và viết thư.

Suzumori, tôi luôn tự nhủ là có lẽ tôi sẽ mãi mãi, mãi mãi bước chậm hơn tất cả mọi người. Và từ nay về sau tôi cũng chỉ có thể bước từng bước từ từ và chậm rãi...

Có lẽ trong những bước chậm chạp ấy, tôi sẽ gặp được một ai đó, mến thích một ai đó và yêu say đắm chẳng?

Suzumori, tôi rất xin lỗi.

Tôi chẳng thể viết cho chị một bức thư tình.

Nhưng tôi rất muốn biết nhiều điều hơn về chị. Tôi thực sự rất quan tâm đến chị.

Chị có còn muốn trao đổi thư với tôi nữa hay không?

Dù chỉ còn sót lại một chút ý nghĩ đó thôi thì xin hãy trả lời cho tôi nhé.

Tôi sẽ đợi.

Những dòng này đều đã được Muchan duyệt qua.

“Ừm. Viết tốt lắm.”

Muchan gật đầu hài lòng. Thật lòng mà nói, lúc đó tôi đã thở phào nhẹ nhõm.

“Thật ra thì vẫn còn một chỗ chưa đúng lắm nhưng thôi, cứ cho là được rồi đi. Ừm, Takechan, cậu đã viết được một bức thư rất tuyệt.”

“Bức thư bị sai gì ạ? Hay là sai chính tả?”

“Không phải, không phải chưa đúng theo ý đây. Thôi đừng để ý đến việc này nữa. Cậu hãy nhanh chóng copy lại một bản. Cậu vẫn đang còn tồn đọng rất nhiều công việc khác đúng không?”

“Cũng tương đối ạ.”

“Vậy thì nhanh lên. Chúng ta vừa có thêm một hội viên mới cần cậu đảm nhiệm đây.”

“Vâng ạ.”

“Mà này Takekun...”

“Sao ạ?”

“Về mấy bức thư tình ý. Tôi...” Muchan chợt cười rất sung sướng. “Tôi đã từng được nhận một bức thư tình vô cùng, vô cùng ngọt ngào.”

Tôi đã rất bối rối vì không biết phải trả lời thế nào, nên kết cục chỉ biết im lặng gật đầu đồng ý. Nếu là một người từng trải tình trường nhiều như Muchan thì chắc phải nhận được rất nhiều thư tình ngọt ngào rồi.

Cũng không phải việc gì quá khó hiểu.

Tôi trở về chỗ của mình, tự đọc lại những gì mình đã viết. Rốt cục đã sai ở chỗ nào? Tôi thực sự không biết.

Thư hồi đáp của Suzumori được gửi đến hai tuần sau đây. Đúng vào ngày mùng Một tháng Năm, ngày Quốc tế Lao động. Trời hôm nay chợt nắng bùng lên, hơn nữa còn là một ngày nắng tháng Năm.

Take ơi,

Cảm ơn cậu. Tôi thực sự rất xin lỗi cậu.

Đúng là tôi yêu mất rồi.

Một tình yêu thật sự. Bức hình tôi gửi hôm trước chính là bức hình mà người tôi yêu chụp. Tôi chắc chắn đã yêu người đó bằng cả tâm hồn mình.

Tôi đã khao khát muốn nhận được một bức thư. Một bức thư tràn đầy tình yêu dành cho tôi.

Take ơi, xin lỗi nhé. Thực sự xin lỗi cậu.

Vẫn là cách xuống dòng nhiều đến bất thường đây nhưng là một bức thư hoàn chỉnh. Nhìn kỹ sẽ thấy câu chữ có hơi lộn xộn.

“Bức thư của Take quả thật đã có tác dụng tốt.”

Saeki đứng đằng sau Muchan, rướn cổ nhìn vào bức thư rồi mỉm cười. Nụ cười như thể đang thổi phào nhẹ nhõm. Chuyện của Suzumori dường như đã trở thành mối quan tâm chung của tất cả các nhân viên ở đây, nó bám chặt vào tâm trí họ.

“Đến giờ chúng ta chưa thể nào biết việc này giải quyết xong xuôi chưa, nhưng chắc là vẫn tiếp tục được nhỉ?”

Muchan cũng cười.

“Để tôi pha cà phê!” Saeki đang đứng trong phòng pha trà bất ngờ lên tiếng. Chỉ một lúc sau, hương thơm dù mới thoang thoảng nhưng đã bao phủ khắp không gian.

Ngày hôm sau tôi viết thư trả lời và mười ngày sau thì thư của Suzumori được gửi tới.

Gửi Take,

Cậu hãy giữ sức khỏe để không bị ốm nhé!

Gần đây sức khỏe của tôi không được ổn định lắm.

Để tôi kể cho cậu nghe chuyện về bức thư tình của mình, có được không?

Đó là bức thư tôi được nhận từ người yêu của tôi. Bức thư ấy thật sự rất tuyệt vời, nó khiến lòng ngực tôi thấy rạo rức vô cùng. Bức thư đó được gửi cùng bức ảnh mà hôm trước tôi đã gửi cho cậu. Người yêu tôi là một nhiếp ảnh gia. Anh ấy không phải một nhiếp ảnh gia quá nổi tiếng nhưng là người chụp được những bức ảnh rất tuyệt vời.

Bức hình đó cũng là bức ảnh màu hiếm có của thời ấy. Chẳng biết tại sao tôi lại gửi cho Take bức hình đó.

Cậu có sao không? Tôi xin lỗi nhé.

Sau khi đọc xong bức thư vô cùng chân thành của Take, tôi thấy đầu óc và trái tim mình đã bình tĩnh trở lại.

Take ơi, tôi đã bị người ta phản bội.

Đó chính là người yêu của tôi.

À không, không thể nói tôi là người bị vứt bỏ. Mà có lẽ phải nói tôi là người đã vứt bỏ, phản bội anh ấy thì đúng hơn.

Tôi đã không dốc hết sức đấu tranh chống lại sự phản đối của bố mẹ, bị bắt ép chia tay, rồi cuối cùng kết hôn với người khác.

Chuyện như thế này chắc cậu cũng được nghe nhiều rồi, người tôi phải lấy là con trai một đối tác quan trọng của công ty do bố tôi

làm chủ. Khi đó nếu tôi không lấy người ta, công ty của tôi sẽ không thể tiếp tục đứng vững được.

Trong bức thư trước, tôi có viết rằng sau khi kết hôn với người đó chưa đầy một năm thì chúng tôi ly hôn, nhưng thật ra đây là một lời nói dối. Tôi đã chung sống với chồng mấy chục năm liền.

Chồng tôi cũng vì bị bố mẹ ép buộc mà kết hôn với tôi. Nhưng người ấy không giống tôi, sau khi kết hôn người ấy vẫn tiếp tục qua lại với cô gái mình yêu. Thậm chí đến lúc chết cũng là trút hơi thở cuối cùng ở căn hộ của người phụ nữ đó.

Đúng là chẳng còn cách nào. Chẳng còn cách nào khác.

Trong đêm tang lễ của người ấy, cô ta đã khóc.

Còn tôi thì chẳng hề rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng con người không hề khóc là tôi cũng đã rất đau khổ.

Take ơi,

Người yêu của tôi đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi vào ngày thứ ba sau giỗ đầu của người chồng quá cố. Anh ấy bày tỏ rằng vẫn luôn nghĩ về tôi và không thể nào quên được tôi.

Đối với một người vốn không hề nhận được sự yêu thương hay đồng cảm từ chồng như tôi thì từng câu, từng chữ đó đã lay động tới sâu thẳm trái tim.

Cũng có những chuyện kiểu như một câu nói có thể chạm tới sâu thẳm tâm hồn đúng không? Take, xin lỗi vì không thể kể rõ hơn được. Nói thế này không phải là có ý xúc phạm gì nhưng vì tôi đã quá đau khổ.

Người yêu tôi thật ra chỉ nhắm vào tài sản thừa kế của chồng tôi.

Để cướp lấy tài sản mà tôi được thừa kế, anh ấy đã tiếp cận tôi. Nói một cách khác, đây chính là một vụ lừa đảo.

Anh ta dùng những lời ngon ngọt để dụ dỗ tôi, chiếm lấy gần như toàn bộ tài sản thừa kế từ tôi rồi biến mất.

Take, cậu có hiểu được sự tuyệt vọng của tôi không? Hơn cả sự đau khổ vì bị lừa mất tài sản là sự tuyệt vọng vì bị phản bội đến mức hơi thở tắt lịm.

Đó chính là sự trả thù của anh ta. Tôi đã tự nhủ như thế. Thà cứ cho là vậy, còn cảm thấy vui hơn việc tin rằng anh ấy vì cần tiền nên mới tiếp cận tôi. Nhưng khi anh ta bị bắt, tôi mới biết được rằng anh ta đã dùng chính mảnh khóe ấy để lừa gạt nhiều phụ nữ khác nữa...

Tôi đã đốt hết những bức thư nhận được từ hắn ta. Nhưng lại lỡ để sót bức hình đó. Tại sao vậy? Có phải vì tôi không muốn quên đi niềm hạnh phúc khi được chụp bức hình đó hay không? Cảm ơn cậu đã gửi trả lại bức hình đó cho tôi. Giờ tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Take à,

Kết cục thì tôi chẳng được ai yêu thương.

Điều này thực quá đau đớn.

Gửi chị Suzumori,

Tôi mới sống trên đời được mười tám năm thôi và cũng chưa từng yêu ai. Vậy nên tôi chẳng thể nói gì được.

Nhưng lần sau, chị Suzumori hãy cho tôi biết thêm về người chị yêu nhé. Tôi sẽ thử suy nghĩ lại xem sao. Nghĩ xem tôi có đang yêu ai không.

Một lúc nào đó tôi cũng sẽ muốn viết một bức thư tình thực sự. Một bức thư tình dành cho người tôi yêu bằng cả trái tim mình.

Tôi nhất định sẽ làm như vậy.

Sau đó tôi không nhận được thư hồi âm từ Suzumori nữa. Đã hết tháng Năm rồi, thời tiết cũng bắt đầu bước sang mùa mưa nhưng tôi vẫn chưa nhận được thư hồi âm.

“Đã có chuyện gì vậy?”

“Ừ, thật kỳ lạ.”

“Hay cô ấy không thích những gì tôi viết trong thư?”

“Có lẽ đúng là vậy. Tôi nghĩ sẽ không thể có chuyện cắt liên lạc mãi được.”

“Vậy thì tại sao? Để tôi gửi lại thư xem thế nào.”

“Ừ, đúng đây. Nên viết thư lại, cậu nên gửi bưu thiếp thì tốt hơn.”

Buổi tối sau khi nói chuyện với Muchan, tôi liền viết bưu thiếp gửi đến địa chỉ của Suzumori.

Suzumori, đã lâu rồi không viết thư cho chị.

Chị vẫn khỏe chứ? Vì không nhận được thư của chị nên tôi thấy hơi lo lắng. Sức khỏe của chị dạo này thế nào?

Tôi sẽ viết thư lại cho chị.

Tôi chờ thư trả lời của Suzumori.

Ở ILL một ngày có hai lần tập hợp thư rồi gửi đi. Nhưng bưu thiếp tôi gửi cho Suzumori chỉ có một tờ duy nhất, nên tôi đã quyết định thả nó vào hộp thư gần nhà.

Gió thổi lá vàng bay xào xạc.

Dấu hiệu kết thúc mùa mưa đã xuất hiện, thời điểm này cũng đã chính thức bước sang hè, ILL lại được một người phụ nữ ghé thăm.

Đó là một người đẹp khoảng trên dưới bốn mươi, dáng người thon thả.

Trên người mặc áo cánh màu bóng trắng cùng váy xếp ly màu xám sáng, dù nhìn qua thì thấy khá giản dị nhưng có vẻ đều là hàng cao cấp.

“Rất xin lỗi mọi người vì sự đường đột này. Tôi là Hayakawa Keiko. Là cháu của Suzumori Kyouko.”

Tôi bỗng đứng dậy một cách vô thức.

“Hả?” Saeki ngồi bên cạnh kêu lên.

“Hayakawa, mời đi theo hướng này.”

Muchan dẫn Hayakawa tới phòng tiếp khách (Vì chỉ là một phần nhỏ của căn phòng được ngăn lại bằng các vách ngăn nên gọi là góc thì đúng hơn là phòng).

Hai người đều không hề có chút ngập ngừng.

Tôi cũng đi theo ra chỗ tiếp khách.

“Cậu là Take phải không?”

Thấy tôi ngồi xuống trước mặt, Hayakawa liền hỏi ngay.

“Vâng, đúng rồi ạ.” Tôi trả lời.

Đứng trước người này, tôi cảm thấy vô cùng hồi hộp và khó thở.

“Tôi có nghe chuyện của cậu từ bác gái. Bác gái bảo là có nhận được những bức thư tình rất tuyệt vời từ cậu.”

“Tôi... có gửi thư tình sao?”

“Vâng, cậu không nhớ à?”

“Không ạ. Tôi chỉ đang tiếp tục thư từ qua lại bình thường với Suzumori, và không hề nhớ rằng mình từng viết một bức thư tình nào.”

“Kể cả cậu không có ý đây, nhưng đối với bác tôi thì đây chính là thư tình. Vậy nên bác mới nói rằng mình cũng phải hồi âm bằng những bức thư tình, đến tận khi hấp hối bác gái vẫn nói vậy.”

“Khi hấp hối...” Những từ đó đánh mạnh vào tâm trí tôi.

Hayakawa gật đầu. Một cách rất từ từ.

“Bác gái đã qua đời từ tháng trước. Sức khỏe của bác khi ấy đã rất yếu và phải nhập viện, song cuối cùng... Bác gái đã dặn dò tôi phải gặp trực tiếp và đưa tận tay thư này cho Take. Nhưng vì tôi còn việc phải làm nên mãi tận bây giờ tôi mới có thời gian. Rất xin lỗi vì muộn thế này mới mang tới cho cậu.”

Hayakawa lấy từ trong cặp ra một phong bì thư đặt lên bàn. Một phong bì trắng tinh.

“Chắc hẳn cậu đã biết cả rồi, bác gái tôi đã bị lừa mất gần như toàn bộ tài sản. Bác ấy cứ tự nhận kẻ lừa đảo đó là người yêu của mình, rồi hứng chịu một cú shock kinh hoàng. Từng có một khoảng thời gian bác ấy khép mình lại và không thể làm gì được.”

Gửi Take.

Chữ viết trên mặt phong bì quả nhiên là của Suzumori.

“Bác tôi biết đến ILL và việc trao đổi thư từ là gợi ý của tôi. Vì tôi biết bác mình từ xưa đã từng rất thích viết thư. Tôi đã nghĩ rằng viết thư có thể giúp bác ấy lấy lại tinh thần phần nào. Nhưng... thật không thể ngờ được, nó lại khiến bác gái có phản ứng thái quá với việc này... Giá tôi quan tâm đến tình trạng tinh thần của bác tôi nhiều hơn một chút thì đã tốt hơn rồi. Quả thật là đã gây quá nhiều phiền phức cho mọi người.”

“Chúng tôi không hề thấy phiền chút nào cả.” Muchan khẽ phe phẩy tờ giấy. “Một chút phiền phức cũng không có.”

“Thế ạ, nghe cô nói như vậy, thật sự tôi cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều.”

Hayakawa thở phào một hơi.

“Bác gái là một người vô cùng đáng thương, bác cứ tự nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần rằng bản thân không được ai yêu thương, rằng mình chưa từng được đón nhận tình yêu từ bất cứ ai. Bố mẹ thì nghiêm khắc, chồng đi yêu người khác, người yêu là kẻ chuyên lừa đảo chỉ ham muốn tài sản của mình... Kể cả người ngoài không phải là bác cũng thấy buồn phải không. Bác ấy nói là chỉ còn có thể tin vào những bức thư của Take. Thật may mắn vì vẫn còn có thứ để mà tin tưởng được.”

Hayakawa khẽ dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt. Sau giây phút đó, cô ấy chỉ đứng trong im lặng.

“Đây là bức thư cuối cùng của bác tôi. Tôi đã có thể đưa nó cho đúng người cần rồi. Mong cậu hãy giữ gìn nó. Giờ tôi xin thay mặt bác gái gửi lời cảm ơn tới cậu. Thật lòng cảm ơn cậu.”

Tôi phải phản ứng thế nào đây? Hayakawa đứng thẳng lưng, hành lễ vô cùng lịch sự, sau đó thì ra về.

“Tôi mở thư ra có được không?”

“Đương nhiên là được rồi, không phải gửi cho cậu hay sao?”

Muchan đưa kéo cho tôi. Tôi cắt phong bì ra. Bên trong đựng một bức ảnh và một tờ giấy nhớ. Trên tờ giấy nhớ là những dòng chữ mờ mờ lộn xộn do lực ấn bút quá nhẹ, tựa hồ các ngón tay chẳng còn chút sức lực nào.

Take ơi,

Tôi sẽ không được nhận bức thư tình phải không?

Cậu sẽ dành nó cho một ai khác nhỉ.

Cuối cùng, tôi cũng hiểu được rồi.

Trong bức ảnh là một bà lão với khuôn mặt thon gọn cùng mái tóc trắng.

Phía sau bức ảnh có dòng chữ ghi bằng bút lông đen.

Đây là tôi của hiện tại.

“Thật là một phụ nữ đẹp!”

Muchan thì thầm. Tôi định đồng tình đáp lại nhưng giọng nói lúc đó không hiểu sao rất run. Hốc mắt tôi nóng bừng lên. Giọt nước mắt trào ra, rơi xuống bức ảnh của Suzumori.

Muchan vỗ nhẹ một cái vào lưng tôi, rồi đi ra khỏi tầm che. Tôi ngồi sụp xuống, cứ thế nắm chặt bức thư của Suzumori trong tay rồi òa khóc nức nở.

“Bức thư tình cuối cùng sao?”

Muchan đang cặm cùi dưới bàn liền ngẩng đầu lên hỏi.

Vào một buổi chiều sau khoảng hơn một tuần kể từ khi Hayakawa đến công ty của chúng tôi, hôm đó chỉ có tôi và Muchan ở văn phòng.

“À phải rồi trước đây Muchan từng nói rằng có nhận được một bức thư tình vô cùng ngọt ngào. Cái đó Muchan còn giữ không?”

“Tất nhiên rồi, tôi coi nó như bảo vật của mình ý chứ.”

“Vậy cho tôi xem được không?”

Tôi nghĩ là sẽ bị từ chối, nhưng Muchan lại gật đầu đồng ý ngay lập tức.

“Được chứ.”

“Được ư?”

“Ừ, được mà.”

Muchan lấy ra từ tận góc trong cùng ngăn kéo đựng tài liệu.

“Đây này, cậu xem đi.”

Tôi mở to mắt, nhìn chăm chăm vào mây tờ giấy Muchan đưa. Là giấy gấp màu xanh, mặt sau có chữ.

Cháu yêu Muchan.

Yêu Muchan nhất trên đời.

Takehiko.

“Muchan, cái này?”

“Đúng rồi, là thư tình Takechan viết cho tôi đó. Thích tôi à? Có thật lòng không vậy?”

“Đùa đó.”

“Không phải đùa mà, tôi đã nhận được rất nhiều thư tình, nhưng không có cái nào khiến tôi bận tâm cả. Tuy nhiên khi nhận được bức thư này tôi đã rất vui. Takechan này, cậu thật sự thích tôi hả? Lại có đứa cháu trai yêu tôi, cậu dũng cảm thật đấy. Không nhầm phải không, đây là bức thư tình cuối cùng.”

Muchan cười, khuôn mặt tươi cười đó có vẻ rất hạnh phúc.

“Chắc là nhầm thư của tôi...”

“Takechan đã viết bức thư tình cuối cùng năm lên 5 tuổi đó.”

“Muchan...”

“Takechan viết thư giỏi thật đấy.”

Tôi gật đầu.

Dù là người viết hay nhận thư thì những bức thư vẫn luôn là một thứ tuyệt vời, Muchan nhỉ.

Tiếng gió rít lên bên ngoài ô cửa sổ.

Tiếng gió nhuộm màu của nắng như báo hiệu mùa hè đã đi qua một nửa.

Tôi ngả lưng, lắng nghe từng âm thanh của gió.

HẾT

Table of Contents

Asano Atsuko

IIL

I love letter

Tạm biệt mẹ

Người bạn thuở thiếu thời

Bức thư tình

Tiếng mèo kêu

Bức thư tình cuối cùng